

T H O E S A U N G

BURMESE CLASSIC

သုတေသနအဖွဲ့ချုပ်

လင်းဆွန်းဝင်း

သိုးဆောင်း

Over 100

သာသာ စိစိ

ရွှေ သ မီး စာ ပေ မှ
တင်ဆက်သည်။

အကြိမ်
ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင်ကိုကို (ရွှေသမီးစာပေ)
အမှတ်-၁၂၅၊ ၃၉ လမ်း ကျောက်တံတား ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ
Grace Printing House

စာအုပ်ချုပ်
ရွှေသမီး
အဆင့်မြင့်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာ
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်

သင် ပြန်လာရမှာပါ

သိုးဆောင်း

၁၉၅၄

(သင်ပြန်လာရမှာပါ) သိုးဆောင်း ၊ ရန်ကုန်၊
ရွှေသမီးစာပေ၊ ၂၀၁၄

၂၃၈-တ၊ ၁၂၅၊ ၃၉၊ ရှစ်တံ၊

(၁) သင်ပြန်လာရမှာပါ။

သင် ပြန်လာမှာပါ

I

မိုးလေး တဖျောက်ဖျောက် ကျနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အနောက်
ဘက်ကောင်းကင်စပ်မှ လျှပ်စီးတဝင်းဝင်းပင် လက်လာတတ်သည်။ ထို
အခါမျိုးတွင် မှောင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် လင်းချင်း
သွား၏။ တစ်ယောက်တည်းဆိုပါက ကျောချမ်းစရာ။ အဖော်တွေရှိနေ
၍သာ တော်တော့သည်။

ကင်းတဲအောက်ခြေမှ မီးဖိုမှာ တည်ငြိမ်စွာ တောက်လောင်လျက်
ရှိနေပါသည်။ ရေခွေးဆူသံကို ကြားရသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ ထ၊
မထည့်။ မိုန်းသူက မိုန်း၊ အိပ်သူက အိပ်လျက်ရှိနေသည်။ လေမတိုက်
တာပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ မဟုတ်ပါက အမိုးလုံသော်လည်း ဘေးက
မိုးပက်သည့်ဒဏ်ကို သူတို့ ခံနိုင်မည်မထင်ပါ။

ရွာဦးကျောင်းဆီမှ ညတစ်ချက်တီးပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသံ
ချောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စောင်ကို ပြင်ဖြိုလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“အား . . . လုပ်ကြပါဦး . . .”

မိုးကျသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံကို ဖရဲဖရဲဖြစ်သွား

စေသော အော်သံတစ်ခု။

“ဟင် . . .”

“အမယ်လေး . . . ကယ်ကြပါဦး . . . ဘီလူး၊ ဘီလူးကြီး

နောက်မှာ . . . နောက်မှာ လိုက်လာနေတယ်”

“ဒိန်း . . . ဂျလိမ်း”

ထစ်ချုန်းသွားသော မိုးခြိမ်းသံအောက်မှာ ထိတ်ပြာသွားသော

အော်သံနောက်တစ်ခွန်း။

“အမယ်လေး . . . ဘုရား . . . ကယ်ပါ”

လျှပ်ပြက်သွားစဉ် မြင်ရသော မြင်ကွင်းသည်ကား . . .

“ဟာ . . .”

လူတစ်ဦး သူတို့ရှိရာ ကင်းတဲဆီ အသည်းအသန် ပြေးလာ

နေသည်။ နှုတ်မှလည်း . . .

“ဘီလူး . . . ဘီလူးကြီး”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ကင်းတဲလေး တုန်လှုပ်သွားလေပြီ။ မှိန်း

နေသူများ၊ အိပ်နေသူများ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း နိုးလာကြကာ . . .

“ဘာလဲ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်က ဘီလူးလဲ . . . ဘယ်မှာလဲ”

ကင်းတဲပတ်ပတ်လည်ကို မျက်လုံးတွေ ချာချာဝေသွား၏။

မှောင်နေသည်မို့ အသံသာကြားရသည်။ လူကို မမြင်ရ။

“ဂျိမ်း . . . ဒလိမ်း . . .”

လျှပ်ပြက်လိုက်ချေပြီ။ လင်းလက်သွားသော ရောင်စဉ်တစ်စနှင့်

အတူ . . .

“ဟိုမှာ . . . လူ”

“ဟာ . . . ဘီလူးကြီး၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ . . . လျှာကြီးတန်းလန်း

နဲ့ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လာနေတယ် ကယ်ကြပါဦး”

မိုးစက်များ တဖြောက်ဖြောက်ကျလျက်ရှိနေ၏။ လူတစ်ဦး သူ တို့ကင်းတဲဆီ သွေးရူးသွေးတမ်း ပြေးလာနေသည်။ ကင်းတဲပေါ်မှ ဓာတ်မီးအလင်းများ ပြေးလာသူထံ ရောက်သွားသည်။ မီးရောင်ဖြင့် ထိုလူ့မျက်နှာကိုမြင်တော့ . . .

“ဟင် . . .”

ကင်းတဲပေါ်မှ ဦးဖိုးငွေ အာမေဗိုတ်သံ ထွက်သွားကာ . . .

“ဖမ်းကြစမ်း . . . သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်းကြစမ်း”

ကင်းတဲပေါ်မှ လူအချို့ အောက်ခုန်ဆင်းသွား၏။ အောက်ခြေ

မှ မီးပုံလေး လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားသည်။

“မျိုးကြီး . . . မျိုးကြီး . . . ဟေ့ကောင်မျိုးကြီး ဘာဖြစ်တာ လဲ”

ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ရင်း ပြေးလာသူမျိုးကြီးအား ဖမ်းလိုက်ကြ တော့ မျိုးကြီးမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အတင်းရုန်းသည်။ သုံးယောက် ဝိုင်းချုပ်တာတောင် ထိန်းမနိုင်ချင်။

“သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့ . . . ဒီထဲခေါ်လာခဲ့”

ဦးဖိုးငွေ စကားအတိုင်း မနိုင်မနင်း ထိန်းချုပ်၍ ကင်းတဲပေါ် ခေါ်တင်လာတော့ မျိုးကြီးတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွှဲနေသည်။ မျက်နှာ မှာ ဖြူဆုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ သရုပ်အပျက် ဆုံးက မျက်လုံးပါပင်။ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်လား၊ ချာချာလည် နေတာလား မသိ။ သေချာတာကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့် ချောက်ချား နေတာပါ။

ကင်းတဲပေါ်ရောက်သည့်တိုင် မျိုးကြီးမှာ စိတ်နှင့်ကိုယ် ကပ်မိ သေးဟန်မတူ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်၍ အကြောက်လွန်ကာ နှုတ်မှ လည်း . . .

‘ဘီလူးကြီး . . . ဘီလူးကြီး’ ဆိုတာကို ဘုရားစာရွတ်သလို မနားတမ်းရွတ်နေသည်။

ဦးစိုးငွေက ရေခွေးပူပူတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မျိုးကြီးအား တိုက်သည်။ မည်မျှ အာခြောက်အောင် အော်ခဲ့ရသည်မသိ။ ရေခွေးပူပူကိုပင် နှစ်ခွက် ဆင့်ကာ သောက်သည်။ ထိုနောက်မှာ မျိုးကြီး အနည်းငယ် ဣန္ဒြေရ လာသည်။ စိတ်နှင့်ကိုယ်ကပ်မိသလို ရှိလာသည်။ ထိုအခါမှ . . .

“ဟာ . . . ဦးလေးစိုးငွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးဗျာ။ ကျွန် ကျွန်တော့်ကို ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီ မြန်မြန်ပို့ပေးကြပါ”

“တူမောင် . . . မင်း ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလေ။ ဦးလေးတို့ ရှိ တယ်။ ရွာက ကာလသားတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး။”

မျိုးကြီးက သူ့ကို အုပ်စိုးကြည့်နေသော မျက်နှာများကို တစ် ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ . . .

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ . . .”

“ရွာထိပ် ကင်းတဲ”

မျက်လုံးပြူးကာ ငြိမ်သွား၏။ သက်ပြင်းကိုချသည်။

“မင်း . . . ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

ချက်ချင်းပဲ မျိုးကြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်သွားပြီး ခုနပျောက် ကွယ်နေသည့် ကြောက်ရွံ့မှုများ ပြန်ပေါ်လာကာ . . .

“ကျွန်တော့် . . . ကျွန်တော့်နောက်ကို ဘီလူးကြီးလိုက်လာ တယ်”

ကင်းတဲပေါ်မှ ကာလသားများ ကျောမလုံသလို နောက်လှည့် ကြည့်မိကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ် . . . ဦးလေးတို့တွေ့တာတော့ မင်းတစ် ယောက်တည်းပါ”

“ပါလာတယ် . . . ဦးလေးတို့မမြင်လို့၊ ကျွန်တော့်နောက်မှာ နွားတင်းကုပ်လောက်ကြီးတဲ့ ဘီလူးကြီး လျှာတန်းလန်းနဲ့ ပါလာတယ်”

ဟုတ်၊ မဟုတ် မသိပေမဲ့ မျိုးကြီး၏ ကြောက်လန့်နေသော ဟန်ပန်ကြောင့်

“ဘယ်လိုပါလာတာလဲ . . . မင်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ပါလာတာ လဲ ပြောပြပါဦး”

“ညရှစ်နာရီလောက်တည်းက ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်ပြီး ဖား လိုက်ရှာတာ။ ဘယ်လို ဘယ်လို မန်ကျည်းပင်တန်းဘက် ရောက်သွား ဘယ် မသိဘူး”

မန်ကျည်းပင်တန်း။

ရွာမှ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာ၊ မြေကြမ်း၏ ရာဇဝင်နှင့် နေသော အရပ်ဖြစ်သည်။ ညဘက် အဖော်မပါဘဲ ဘယ်သူမှ မသွား ကြ။ တလောကတင် ထိုနေရာ၌ . . .

“မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ဖားကြီးမှ အကြီးကြီးဗျာ။ ပြောင်ဝင်း နေတာပဲ။ ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး ကျွန်တော်လည်း ပြေးကောက်ရော ဖား မဟုတ်ဘဲ လက်ပြတ်ကြီးတစ်ဖက် ဖြစ်နေတယ်။ လက်ဝါးကြီးက ဖြူဖွေး ပြီး လက်ကောက်ဝတ်က ပြတ်နေတာ။ သွေးတွေ တစက်စက်နဲ့”

“ဟာ . . .”

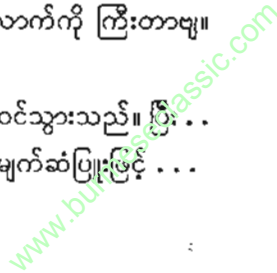
“ဟင် . . .”

“ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားတယ်။ အဲဒါကြီး ဖစ်ချပြီး လှည့်လည်းပြေးရော ပျောအိအိအရာကြီးတစ်ခုနဲ့ ဝင်တိုက်မိ တယ်။ ဓာတ်မီးနဲ့လည်း ထိုးကြည့်ရောဗျာ . . .”

နားထောင်နေသူများ အသက်ရှူငို မှေသွားကြ၏။

“မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြတယ်။ အမယ်လေး ချက်လုံးတစ်လုံး တစ်လုံးက ဘုန်းကြီးသပိတ်လောက်ကို ကြီးတာဗျ။ သွားကြီးတွေကလည်း . . .”

တစ်ဝက်တစ်ပြက်နှင့် မျိုးကြီးအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြီး . . . ထင်းတဲပြင်ပကို လက်ညှိုးထိုးကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် . . .

“ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . . ကျွန်တော့်ကို ရယ်ပြနေတယ်။ လုပ်ပါဦး . . . အား . . .”

ကင်းတဲပေါ်မှ လူများနောက်ကို တစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်ကြ၏။ မှောင်နဲ့ မည်းမည်း။ ဘာမှမတွေ့။ မျိုးကြီးဆီ အကြည့်ပြန်ရောက်တော့ . . .

“ဟာ . . . မျိုးကြီး . . . မျိုးကြီး . . .”

မျိုးကြီးတစ်ယောက် အကြောက်လွန်ကာ တက်သွားလေပြီ။

II

ဥဩတို့ တွန်လေပြီ . . . ။

နွေအခါသမယတွင် ‘မီးတွင်းကုန်း’ ရွာလေးမှာ နေရာ ထိုင်ရသက်သောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ရေငန်မြစ်တစ်ခုကို မေးတင်ရပ်တည်ထားသော ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ပျဉ်ညောင်ဟူသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိပါသည်။ ထိုရွာမှ အရှေ့ဘက်မိုင်လေးဆယ်ခန့်အကွာတွင် နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ ရှိလေသည်။

နယ်မြို့ဆိုသော်လည်း စီးပွားရေးပွင့်လင်းသည်ကြောင့် လူနေများသည်။ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ထွန်းကားသည်။ ငွေကြေး ချောင်လည်သည်။ အနီးအနား ကျေးရွာများအားလုံးမှာလည်း ထိုမြို့ကိုပင် အဓိကအသက်သွေးကြောအဖြစ် အားထားကာ စီးပွားရေး ပြုလုပ်ကြရ၏။

ထိုမြို့ကလေးကို အားကိုးအားထားပြုရသူများတွင် မီးတွင်းကုန်းရွာလေးလည်း တစ်ရွာအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အလယ်တွင် မြစ်တစ်ခုခြားနေသည့်အတွက် ပျဉ်ညောင်ရွာကြီးလောက်တော့ စီးပွားရေးစည်ပင်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသန်းကူး ကူးတို့

www.burmeseclassic.com

ဆိပ်ရိသည့်ကြောင့် ကုန်းတွင်းပိုင်းမှ ကျေးရွာများ မြို့သို့သွားလိုလျှင် မီးတွင်းကုန်းကို အရင်လာရ၏။

ထိုမှ . . . ကူးတို့ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးကာ မြို့ကို ခရီးဆက်သည်။ အပြန်တွင်လည်း ကူးတို့ဖြင့်ပင် မီးတွင်းကုန်းသို့ ကူးလာရကာ ထိုမှတစ်ဆင့် မိမိနေရပ်သို့ ပြန်ကြပါသည်။

နေ့အခါရောက်ပြီမို့ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကူးသန်းသွားလာရေးမှာလည်း မိုးတွင်းလိုမခက်ခဲတော့။ ပြောင်းလဲလာသော ခေတ်၊ စနစ်အရ နေရာတိုင်းတွင် စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်တို့ရှိနေပြီ။ ထို့ကြောင့် . . . အရင်လို လှည်းကြိုစောင့်စီးစရာ မလို။ ညဘက် အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍လည်း ကူးတို့ဆိပ်တွင် ညအိပ်စရာမလိုတော့။

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ၊ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးသော အငှားယာဉ် (သို့) ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီများက ကူးတို့ဆိပ်တွင် အချိန်ပြည့်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အချိန်မဆို အိမ်ပြန်နိုင်၏။ နောက်ကျနိုင်၏။ မိုးချုပ်နိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ လိုက်ပို့သူ ဆိုင်ကယ်သမားများအားလုံးကတော့ နေရာတစ်ခုကို ခါးခါးသီးသီး ရှောင်ကြဉ်ကြပါသည်။

III

“အေးသောင်း . . . ”

အများစုက သူ့ကို သူရအေးသောင်းဟု နာမည်တပ်ကြသည်။ သူ့ရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဘွဲ့တံဆိပ်အပ်နှင်းထားသည်ကားမဟုတ်။ သူရဗွဲ့တစ်ခုတည်းသာ ကြည့်သောကြောင့် အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အေးသောင်းသည် မီးတွင်းကုန်းကျေးရွာမှ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မိသားစုများ၏။ ထို့ကြောင့် . . . သူများတွေထက် အလုပ်ပိုလုပ်ရ၏။ နေ့ရောညပါ ကယ်ရီဆွဲသည်။ ကူးတို့ဆိပ်တွင် အေးသောင်း နိုင်ကယ် အစဉ်သဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။ ထမင်းစားချိန်မှလွဲပြီး အိမ်ပြန်။ တချို့နေ့များ၌ ကူးတို့ဆိပ်မှာပင် ခရီးသည်စောင့်ရင်း ညအိပ်တတ်ပါသည်။

တစ်ရက် . . .

ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ အေးသောင်းတစ်ယောက် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ငူငူကြီး လျှောက်ဝင်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးယောင်ညှို့မည်းနုတ်မှလည်း ဘာမှန်းမသိသော စကားတွေ ပြောလာသည်။

“သရဲကြီး . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါ့ကို ထိုးတယ်။ ငါက လည်း ပြန်ထိုးတယ်။ ဒီကောင်ကြီး တော်တော်အိစလဲဝေသွားပြီ။ ငါ့ကို နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မေးခွန်းတွေ၊ ထပ်မေးရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟား . . . ဟား . . .”

ထိုစကားများကိုသာ တတွတ်တွတ် ပြောဆိုလာပါ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အေးသောင်း မျက်လုံးတွေက ကြောင်တောင်တောင်နိုင်နေသည်။ ခွေးများက အေးသောင်းကို ကမူးရှူးထိုး ဝိုင်းဟောင်ကြဲသည်။ အေးသောင်းကတော့ ဘာဆိုဘာမှ သိဟန်မတူ။

စောစောစီးစီး ဘုန်းကြီးဆွမ်းလောင်းရန် ပြင်ဆင်နေသော အဘွားဒေါ်လှစိက အေးသောင်းကို အရင်ဆုံး မြင်တွေ့ကာ . . .

“ဟဲ့ . . . အေးသောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖူးယောင်လို့ ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာလဲ”

“သရဲကြီးနဲ့လေ။ မန်ကျည်းပင်တန်းက သူရဲကြီးနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာ။ ကျွန်တော် ကျွေးလိုက်တာ ဒီကောင်ကြီး တော်တော်အိစလဲဝေသွားတယ်။ ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟင် . . .”

အဘွားဒေါ်လှစိမှာ ထိုမျှပင် ပြောနိုင်ပါတော့သည်။ အေးသောင်းကို ကြည့်ပြီးလည်း ဝေခွဲမရဖြစ်သွား၏။ အေးသောင်းပုံစံမှာ အူကြောင်ကြောင် နိုင်နေသည်မို့ . . .

“ဟဲ့ . . . အေးသောင်း . . . အေးသောင်း . . . နေကောင်းရဲ့လား . . . ဒီကိုကြည့်စမ်း . . . ငါ့ဘယ်သူလဲ . . . သိလား”

“ဘယ်သူလဲ . . . သရဲမကြီးလား . . . သရဲမကြီးဆိုပိတ် . . . ထိုးပစ်လိုက်မယ်”

အေးသောင်း ပြောစကားကြောင့် ဒေါ်လှစိ မျက်နှာပျက်သွား၏။ အနည်းငယ်လည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဆက်မမေးရဲတော့။ အေးသောင်းကတော့ ယိုင်ထိုးထိုးဖြင့် ရွာတွင်းဘက် ဝင်သွားသည်။ ရွာအဝင်

အေးသောင်းတွေ့ရင် တွေ့သမျှခွေးတိုင်းက စူးစူးဝါးဝါး ဝိုင်းဟောင်ကြဲသည်ဖြစ်ရာ အေးသောင်းအဖြစ်ကို ရွာသူရွာသားများ တစ်စထက်တစ်စ နှိပ်မိလာကြ၏။

ဖူးယောင်ညိုပြာနေသော မျက်နှာနှင့်ခန္ဓာကိုယ်၊ တစ်ဦးတည်း ပြောဆိုလာသော စကားများ၊ မူမှန်မဟုတ်သော အခြေအနေတို့ကြောင့် စကားချင်းပင် တစ်ရွာလုံး အံ့အံ့ကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားရကာ . . .

“အေးသောင်း . . . မင်းဆိုင်ကယ်ရော . . .”

ကယ်ရီဆွဲဖော်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက သတင်းကြား၍ အူယားဇားယား ရောက်လာကာ ဝင်မေးတော့ . . .

“ဆိုင်ကယ်လား . . . မန်ကျည်းပင်တန်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟာ . . . မန်ကျည်းပင်တန်းကို မင်းက ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ခရီးသည် သွားပို့တာ။ မီးလင်းကုန်းကို ညက ခရီးသည်လိုက်ပို့တာ။ ဟား . . . ဟား . . . မန်ကျည်းပင်တန်း ကိုရောက်တော့ သရဲကြီး . . . သရဲကြီးက ငါ့ကုပ်ကို ခွစီးတယ်။ ငါ့ကုပ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ငါ့ကို မေးခွန်းတွေမေးတယ်။ မဖြေနိုင်တော့ ငါ့ကို ထိုးတယ်။ ငါကလည်း ပြန်ထိုးတယ်။ ငါက ဖက်လုံးတော့ ငါ့ကို ပြန်လုံးတယ်။ ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ထိုးလို့ မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဖွဲအိတ်ကြီး ထိုးရတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတစ်လှည့် ငါတစ်လှည့် ထိုးလိုက်ကြတာ မီးလင်းမှပဲ ရပ်တော့တယ်ဟေ့။ ဒီအကောင်ကြီး အခုလောက်ဆို တော်တော်အိစလဲ ဝေနေလောက်ပြီ။ ဟား . . . ဟား . . .”

မေးသူမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ အေးသောင်းမိသားစုဝင်များ ငိုကြွေးချက်မဖြင့် ရောက်လာကြပါသည်။ ဒါပေမဲ့ . . . အေးသောင်းမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မမှတ်မိတော့။ ရယ်လိုက်ပြီးလိုက်ဖြင့်သာ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ . . .

'ဘာသာကြီး' ဟူသော ဆရာတစ်ဦးကို ပင့်ကာ ဆေးကုလိုက်ရသည့်အဆင့်ကိုပင် ရောက်သွားပါသည်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်ကြာတော့ အေးသောင်းတစ်ယောက် ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ပြောသလိုပင် သူ့ဆိုင်ကယ်အား မန်ကျည်းပင်တန်းအောက်မှာ ရှာတွေ့ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ . . . နေကောင်းပြီးနောက်မှာ အရင်လို ကယ်ရီထွက်မဆွဲတော့။ ကုန်လွန်ခဲ့သောညတစ်ညနှင့် မန်ကျည်းပင်တန်းကိုလည်း အေးသောင်းအား ဘယ်လိုမှ မေးမရတော့။

ဇာတ်သိမ်းမှာတော့ သူ့ရအေးသောင်းတစ်ယောက်မှာ ကယ်ရီဆွဲခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး နီးစပ်ရာလယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးထံ၌ သူရင်းငှားဝင်လုပ်နေပါတော့၏။

နာမည်ကြီး မန်ကျည်းပင်တန်းမှာ မီးတွင်းကုန်းနှင့် မီးလင်းကုန်း ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် ရှိလေသည်။
ထိုနှစ်ရွာမှာ ကိုးမိုင်ခန့် ဝေးပါ၏။

ဖုတ်သွင်းရထားကြီးလား . . .
နာခေါင်းပိတ်လိုက်စမ်းပါ။
ငါ့ပန်းခေါ်မှာတော့ လမ်းမရှိဘူး။

ခုတ်မှာလား၊ ရပ်မှာလား
ရတယ်။
မင်းခုတ်နေသရွေ့
ငါ့ဇက်မကျိုးသရွေ့
ဘာမှောင်တွေ မရပ်သရွေ့ပေါ့ . . .

IV

“ဝုတ် ဝုတ် . . . ဝုတ် ဝုတ်”

ဟောင်သံနှင့်အတူ ခွေးမည်းကြီးတစ်ကောင် နောက်မှပြေး လိုက်လာသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မျက်ကွယ်ပြုရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ကိုင်ထားသော ဝါးလုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး နောက်လှည့် လိုက်သည်။

ရင်ဆိုင်လိုက်သော ဖိုးခွားပုံစံကြောင့် ခွေးကြီးမှာ တုံ့ခနဲ ခြေလှမ်း ရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ကို မတုန်မလှုပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

လရောင်သာရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းလင်းသဲကွဲစွာ မြင်နေရ၏။

“ဂီး . . .”

ခွေးကြီးက သွေးတိုးစမ်းသလို အသံတစ်ချက်ပေးရင်း ရှေ့တိုး လာသည်။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း . . . ။

သုံးလှမ်းမြောက် လာစဉ်မှာတော့ သူ့ဘက်က အရင်လက်ဦး မှုရယူကာ လက်ထဲမှ ဝါးလုံးဖြင့် ခွေးကြီးကို ပြေးရိုက်တော့ . . .

“ဂီး . . .”

တုတ်က လေကိုသာ ရိုက်မိသည်။ ခွေးကိုမထိ၊ မထိသည့် အပြင် ခွေးမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား၏။

“ဂီး . . .”

ပေါ်လာသည်က ညာဘက်ခြမ်းမှာ . . .

“ဂီး . . .”

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လေကို ရိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မြင်ကွင်း မှ ပျောက်သွားပြန်သည်။

“ဂီး . . .”

အသံထွက်ရာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို လှည့်ရိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . .”

သုံးကြိမ်မြောက်သွားစဉ်မှာတော့ လူက အနည်းငယ် စိုးရိမ်စ ပြုလာလေပြီ။ သာမန် မဟုတ်ချေတော့။ ယခုလည်း ခွေးကြီးကို မတွေ့ ခုတော့။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာအောင် ရှာဖွေကြည့် သော်လည်း လရောင်အောက် ရပ်ဝန်းလေးတစ်ခု၌ လိုက်လံနှောင့်ယှက် နေသည့် ခွေးတစ်ကောင်မှာ ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် တံတွေးကို မျိုချရင်း ခရီးကို ဆက်သည်။ သို့ သော် . . .

“ဂီး . . .”

ထွက်ပေါ်လာသည်က အရှေ့ပပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ။ ဒီတစ်ခါ တော့ ပြင်းထန်လှုပ်ရှားသွားသော စိတ်ကို ဖိုးခွား မထိန်းနိုင်တော့ပြီ။ အံ့ကိုဖိကြိတ်ရင်း ခွေးသားကြီးကို အားကုန်ပြေးရိုက်လိုက်၏။

“သေစမ်းကွာ . . . မြောင်း . . .”

ခွေးကိုမထိ၊ လှဲရိုက်လိုက်သော ပြင်းအားကြောင့် ဝါးလုံးမှာ အောက်မှ ကျောက်တုံးဖြင့် ရိုက်မိပြီး ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။

သွားပြီ။ ကိုယ့်အမှားကိုယ်သိပြီးပြီးချင်းနောက်မှာ လုပ်ရသော
အလုပ်သည်ကား . . .

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဂီ . . . ဂီ . . .”

ဟောင်သံ၊ မာန်ဖီသံတွေ ပေးရင်း ခွေးကြီးမှာ နောက်မှအပြေး
လိုက်လာသည်။ ဖိုးခွား အသက်လှပြေးရလေတော့၏။ မတတ်နိုင်တော့။
လက်တွင်း၌ ခုခံစရာဆိုလို့ တစ်ထွာသာသာ ဝါးထက်ပိုင်းကျိုးလေးသာ
ကျန်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ခွေးကြီးကတော့ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မခွာ
ပါလာသည်။

ခြေလှမ်းကို သွက်သည်ထက်သွက်စေရင်း အားကုန်ထုတ်ပြေး
သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာကား . . .

“ဝုန်း . . .”

ခုန်အုပ်သံကြီးတစ်ခုနဲ့အတူ ဖိုးခွားတစ်ယောက်မှာ . . .

“ဝုတ် . . . ခွပ် . . . အင့် . . .”

ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလား မသိ။ လူက ခလုတ်တိုက်
ကာ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ . . .

V

“ဟေ့ကောင် . . . ထစမ်း”

ဦးခေါင်းတွင်း၌ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အမိန့်
သံကြောင့် ထဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။ မရ။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး
တ တစ်စုံတစ်ရာ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းခံထားရသလို လေးလံကာနေသည်။ အထူး
သဖြင့် လည်ပင်းနှင့် ကုပ်ပိုးတစ်ဝိုက် . . .

“ထလို့ ပြောနေတယ်လေကွာ ”

“ဟ . . . ကုပ်ပေါ် ခင်ဗျားက ခွထိုင်ထားပြီး ကျုပ်က ဘယ်လို
ထရမှာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . သိပြီမလား။ အခုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သိပြီမလား။ ခုနတော့ ငါ့ကိုတောင် ပြန်ဆော်နေသေးတယ်။ လူ
ဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရတယ်ကွ။ လက်ရှိအခြေအနေကို
လက်ခံရတယ်။ အခု မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ . . . သိလား”

“ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲကျနေတယ်လေ ”

“ဟုတ်တယ် . . . ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လဲကျနေတယ်။
မင်းလည်ကုပ်ပေါ်ကို ငါက ခွထိုင်ထားတယ် . . . ရှင်းပြီလား။ အဲဒါကို
အရင်ဆုံး လက်ခံလိုက်”

လက်မခံလိုက မရ။ တကယ်ပဲ ခွဲစီးခထားရသည်မို့ လက်ခံရပေမည်။

“ဒါဆို . . . ဖယ်လေဗျာ။ ခင်ဗျား . . . ဆက်ထိုင်နေရင် ကျုပ်အသက်ရှူကြပ်ပြီး သေသွားမှာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး . . . ငါက မင်းလည်ကုပ်ပေါ် တက်ထိုင်ချင်လို့ ထိုင်နေတယ်များ ထင်လို့လား”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ထိုင်နေတာလဲ”

“သိချင်တာလေးတွေ မေးချင်လို့”

“ဟ . . . မေးတိုင်းဖြေရအောင် ကျုပ်က တရားခံမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း တရားသူကြီးမဟုတ်ဘူး။ တရားသူကြီးထက် ပါဝါမြင့်တယ်။ တရားသူကြီးက မင်းကို သေမိန့်ပဲ ပေးနိုင်တာ။ ငါက အမိန့်မပေးဘဲ သတ်ပစ်နိုင်တယ်။ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

လည်ပင်းက တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ဆွဲညှစ်ခံလိုက်ရသလို ရုတ်ခြည်းတင်းကျပ် ပူဝေသွားကာ . . .

“အာ . . . ဂစ် . . . ဂစ် . . .”

လည်စိညှစ်ခံရမှုကြောင့် လူက ချက်ချင်းအသက်ရှူကြပ်ကာ ပျို့တက်လာသည်။

“အာ . . . အာ . . . ခလူး”

“ဘယ်လိုလဲ ငါမေးတာကို ဖြေမှာလား မဖြေဘူးလား”

မရှူနိုင် မကယ်နိုင် မြေပြင်ကို တဘုန်းဘုန်းပုတ်ရင်း . . .

“ဖြေ . . . ဖြေမယ် . . . ဖြေမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

ထိန်းချုပ်မှုမှ လွတ်လွတ်ချင်း အသက်ကို အမောတကောရှူသည်။

လိမ္မာစမ်းပါ . . . အခုလို clever ဖြစ်စမ်းပါ။ အသား မနာ ချင်စမ်းပါနဲ့။

မိုးခွား ဘာမှမပြောနိုင်။ လည်ပင်းညှစ်ခံရသော အရှိန်ကြောင့် ချက်ရည်တွေ ဝေသီထွက်လာသည်။ ရင်ခေါင်းတွင်းမှလည်း တဝေါဝေါ ချို့တက်လာကာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးကို စိတ်တွင်းမှ ကျိန်ဆဲမိလိုက်၏။

“ခွေးသားကြီး . . .”

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

အသက်ကို ဝအောင်ရှူ၍ သက်ပြင်းကို ချရင်း . . .

“မေးဗျာ . . . မေး . . . မေး၊ ဒီနေ့တော့ တကယ့် ပြဿဒါး

ခါပဲ”

“ဟာ ဟာ . . . ကိုယ်ခံရတော့ ပြဿဒါးပေါ့ကွာ။ ကိုယ်နိုင် ချင်တော့ ကမ္ဘာပျက်မယ့်နေ့လည်း ရက်ရာဇာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ကဲ . . . ကြာတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာမေးမှာလဲ . . . မေး”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သေစမ်း . . . ဒါလေးမေးဖို့ကို ဒီလောက် ကိန်းကြီးခန်းကြီး တွေ လုပ်နေရတယ်လို့။

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်ပြဿနာပဲ၊ ဒါလေးမေးဖို့ကို”

“ဖြေမှာသာ ဖြေစမ်းပါကွာ”

“မိုးခွား . . .”

“အလုပ်အကိုင်”

“ကျောင်းဆရာ”

“ကျောင်းဆရာ . . . ဟုတ်လား။ ခွီး . . . ခစ် ခစ်”

နေရင်းထိုင်ရင်း မသတိဖွယ် အသံဆိုးကြီးနှင့် ထရယ်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ရှာနေ တဲ့လူမျိုး တွေ့ပြီပေါ့။ ဟီး . . . ဟီး . . .”

“ခင်ဗျားက ကျောင်းဆရာရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မသိတာတွေ မေးရမယ်လေ။ ကျောင်းဆရာဆိုတော့ သာမန် လူတွေထက်စာရင် ဗဟုသုတ ပိုစုံတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါတော့ ကံကောင်းပြီဟေ့။ ဟီး . . . ဟီး . . . အဲလိုပဲကွ . . . အချိန်တစ်ခုက လူတစ်ယောက်အတွက် ကံဆိုးပေမဲ့ နောက်တစ်ယောက်အတွက်တော့ ကံကောင်းရင် ကောင်းနေတတ်တယ်။ အဲ . . . မှားလို့ . . . ငါက လူမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘာလဲ”

“အစိမ်းသရဲ”

“ဗျာ . . .”

အံ့ဩသွားရသည်။

“ဘာလဲဗျ . . . အစိမ်းသရဲ”

“ဟာကွာ . . . အစိမ်းသေသေပြီး သရဲဖြစ်နေတာ။ ဒါပဲ”

“ကျွတ် . . .”

ထင်တော့ ထင်သား။

“နေပါဦး . . . မင်းက အချိန်မတော် တစ်ယောက်တည်း လာရအောင် ဒီနယ်မှာ ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတဲ့ မန်ကျည်းပင်တန်းကို မကြားဖူးဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြားဖူးရဲ့သားနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင် လာတာလား”

“ကြားဖူးတယ် . . . သိလည်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလာမဖြစ် မို့ အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာတာ။ ဆိုင်ကယ်သမားတွေ ခေါ်တော့လည်း ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံပေးပေး ဘယ်သူမှ လိုက်မပို့ကြလို့”

ဟား . . . ဟား . . . အဲဒါပဲ . . . သရဲတစ်ကောင်ရဲ့ အစွန့် အဝါဆိုတာ အဲဒါပဲ”

စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါသည်။ လက်ခမောင်းပင် ထခတ်နေသေး စေ။

“မလာမဖြစ် လာရတာဆိုတော့ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်အမေ အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်နေလို့”

“ဪ . . .”

ကိုယ်ချင်းစာသွားသည် ထင်သည်။

“မဆိုးပါဘူး။ အမေအတွက် ငါ့ကိုတောင် ပြန်အန်တုရဲတယ် ဆိုတော့ . . .”

“ကဲ . . . ခင်ဗျားသိချင်တာတွေ မေးပြီးသွားပြီဆိုရင်လည်း အယ်တော့လေဗျာ။ ကျုပ် ခရီးဆက်ရဦးမယ်”

“ဟ . . . ဘာမှတောင် မမေးရသေးဘူး”

“ဟာ . . . ခင်ဗျား အခုပဲ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးပြီး သွားပြီလေ”

“အာ . . . အဲဒါတွေက intro ပဲရှိသေးတာကွ။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ရုံသဘောလောက်ပဲ”

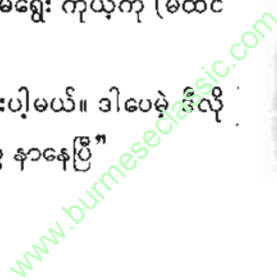
“သေပါတော့ဗျာ . . . ခင်ဗျားဟာကလည်း . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . လျှော့ပေးလို့ ရောင့်တက်မလာနဲ့။ လည်ပင်း ချဲ့ညှစ်လိုက်မယ်”

ကုပ်ပေါ်ခွထားဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသံမာသွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ထည်း သူ့ဘက်က ပြန်လျှော့ရပါသည်။ အချိန်မရွေး ကိုယ့်ကို (မထင် နိုင် မထင်သလို) လုပ်နိုင်သည်ကိုး။

“အေးပါဗျာ . . . ဖြေဆိုလည်း ဖြေပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို

မေးကြီးနဲ့တော့ မဖြေချင်ဘူး။ ကျုပ်ရင်ဘတ်တွေ နာနေပြီ”

“မင်းက ဘယ်လိုဖြေချင်လို့လဲ”

“လမ်းလျှောက်ရင်း ခင်ဗျားမေးတာတွေကို ဖြေပေးမယ်ဗျာ။

ကျုပ်က ရွာကိုလည်း မိုးမလင်းခင် အရောက်သွားရမှာဗျ။ ကျုပ်အမေ အခြေအနေက ဘာမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး”

အစိမ်းသရဲကြီး အသံတိတ်သွားသည်။ စဉ်းစားသွားသည် ထင်ပါသည်။ အတော်ကြာမှ . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ငါ သိချင်တာတွေရဖို့အတွက် နည်းနည်း တော့ လျှော့ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေးတာမဖြေနိုင်ရင်တော့ မင်းကို ကုပ်ချိုး သတ်ပစ်မှာနော်”

“ဖြေနိုင်ရင်ရော . . .”

“ဖြေနိုင်ရင် လွှတ်ပေးမှာပေါ့”

“သေချာတယ်နော်”

“သရဲကတိကွာ”

ဘာလဲဟ။ တစ်ခါမှ မကြားဖူး။ သရဲကတိတဲ့။

“ကဲ . . . . ဒါဆို အပေါ်က ဖယ်ပေး”

ထိုခဏ ကုပ်ပေါ်ခွစီးထားသော လေးပင်မှုတစ်ခုက ရုတ်ခြည်း လျော့ပါးသွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ မှောက်လျက်လဲနေရာမှ ထထိုင်တော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ကျသွား၏။ အသက်ကို ဝဝရှူသည်။ မတ်တတ်ရပ်ရန် ဆတ်ခနဲ ကုန်းထတော့ . . .

“ဟာ . . . လေးတယ်၊ လေးတယ် . . . အား ညွတ် . . .”

ခါးမှ အသံပင် ထွက်သွားသည်။ လူက မတ်တတ်မရပ်နိုင်ဘဲ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ဖြစ်နေတော့ . . .

“မပြောမဆိုဘဲ မတ်တတ်ထရပ်တာကိုးကွ၊ ငါ့ကို ပြောရော ပေါ့”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားမရှိတော့ဘူး ထင်လို့ပေါ့ဗျ။ ကျုပ် ခါးကျိုး တော့မယ်ဗျ။ မြန်မြန်ဖယ်ပေး”

ဖယ်ပေးလို့တော့ မရဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင်တော့ လျှော့

ပေးမယ်။ ဒါလောက်ဆို ရပြီလား”

အနည်းငယ်တော့ ပေါ့သွား၏။ ဒါပေမဲ့ . . .

“မရသေးဘူး”

“အခုရော . . .”

“လေးနေသေးတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင်ရော . . .”

“မရသေးဘူး . . . လေးတုန်းပဲ”

“ဒီထက်တော့ လျှော့လို့မရတော့ဘူး . . . ဟေ့ကောင်၊ ဒီထက် လျှော့ရင် လေးလေး နည်းနည်းတိုက်တာနဲ့ ငါလွင့်သွားလိမ့်မယ်”

ဖိုးခွား ကိုယ်ကိုဆန့်ရင်း မတ်မတ်ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ လေး ဝင်သော ဖိအားတစ်ခုကတော့ ကုပ်ပေါ်မှာ ရှိနေသေး၏။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးဆိုး ချွေးရွာကြီးတော့ မဟုတ်။ လမ်းလျှောက်လို့တော့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ . .

“အပေါ်က ဖယ်ပေးလို့ မရဘူးလားဗျာ။ ကုပ်ပိုးကြီး လေးနေ ဆယ်ဗျ။ သွားရလာရ မလွတ်လပ်ဘူး”

“နိုး . . . နိုး . . . တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပဲ . . . တော့ကောင် . . . လုံးဝ မရဘူး။ ဒါမှ မင်းမဖြေနိုင်တာနဲ့ အဆင်သင့် ကုပ်ချိုးသတ်ပစ်လို့ရမှာ”

မတ်တတ်နိုင်တော့ မေးတာ ဖြေပေးရုံမှတစ်ပါး။ အခြားလွတ်လမ်း မရှိတော့ပြီ။

“ကဲ . . . ဘာမေးမှာလဲ မေးဗျာ”

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရွာဘက်ကို ဦးတည်ရင်း ပြောတော့ . . .

“ငါက အသတ်ခံပြီး သေရတာ”

“အင်း . . .”

“စားနဲ့ ထိုးသတ်ခံရတာ”

“အင်း . . .”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လေးဘဝလုံးလုံးလည်း သူများသတ်လို့ သေခဲ့ရတာ

ပဲ”

“ဟင် . . . လေးဘဝတောင်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီလေးဘဝလုံးမှာလည်း ငါ့ကိုသတ်တဲ့လူက တစ်ယောက်

တည်း”

“ဗျာ . . .”

“ဘာလို့ အဲလိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အဲဒါကို ငါ သိချင်တယ်”

စိတ်ဝင်စားဖို့ အရမ်းကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခုဆိုတာ အလိုလို သိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“သိမလားဗျ . . . ခင်ဗျားတို့ ဘဝဘဝတွေက ဘယ်လိုရန်ငြိုး ရန်စတွေရှိခဲ့လဲမှ မသိတာ”

“အဲဒါကို ငါသိချင်တယ်ကွာ . . . ငါ့ကို ဖြေပေး”

အော်သာ ငိုလိုက်ချင်တော့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ ကိစ္စ အခြားသူလာမေးနေတော့ ဘယ်လို အဖြေပေးရမည်နည်း။ တော်တော် အူအူကြောင်ကြောင်နိုင်သော မေးခွန်းပါ။

“ခင်ဗျားကလည်း နှစ်နှစ်သားကလေးလေးဆီ လာပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က မင်း ဘာတွေလုပ်ခဲ့မေးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ကိစ္စ၊ ခင်ဗျား ပြောတာလေး နားထောင်ပြီး အဖြေတန်းပေးနိုင်လောက်အောင် ကျုပ်က ဉာဏ်ကြီးရှင် မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ အရင်ဘဝတွေက ကိစ္စတွေ ကျုပ်မြင်ရတာလည်းမဟုတ်

ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရတာလည်း မဟုတ်၊ အဲတော့ ခင်ဗျားမေးတာကို ကျုပ် ဘယ်လိုဖြေပေးရမှာလဲ”

အသံမကြားရ။ အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်သက်ပြီးကာမှ သက်ပြင်းချသံလေးလေးနှင့်အတူ . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . အဲလိုဆိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင် မြင်ရ၊ ဆွေ့ရ၊ ခံစားရအောင် တစ်ဘဝချင်းစီ ခေါ်သွားပြရတာပေါ့”

“ဗျာ . . .”

“ဒီကနေ ရှေ့တစ်ခေါ်လောက်မှာ မြို့တစ်မြို့ရှိတယ်။ . . . .
ထောဒီပမြို့လို့ ခေါ်တယ်။ ရှင်ဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့ခေတ်က မြို့ဆိုပါတော့
ဣာ။ မှတ်မိသလောက် အဲဒီဘဝမှာ ငါက ရှင်ဘုရင်အနီးအပါး ခစားရ
တဲ့ အမတ်ကြီးကွ။ နာမည်က မဟာပညာမွန်တဲ့။ ဂုဏ်ပြုညစာ ဧည့်ခံပွဲ
တစ်ခုမှာ အသတ်ခံလိုက်ရတာ။ ကဲ . . . မြို့ထဲဝင်ပြီး ငါသိချင်တာကို
စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးပေတော့”

ဒီကောင်ကြီး သရဲဘဝကနေ အရူးဘဝ ရောက်သွားတာလား။
ဘာတွေပြောနေတာနည်း။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့။ ငါ ခိုင်းတာကိုပဲ လုပ်”

ထိုခဏမှာပဲ အရှေ့ဆီမှာမြင်ရသော မြင်ကွင်းက သူ့ကို တအံ့
တဩ ဖြစ်သွားစေပါသည်။ မြေလှမ်းငါးဆယ်လောက်အကွာတွင် မြို့ရိုး
ကြီးတစ်ခု။ ရဲမက်နှစ်ဦးက မြို့တံခါးဝမှာ လှံရှည်ကိုင်ပြီး စောင့်နေသည်။
ဒါဆို တကယ်ကြီးပေါ့။ ကိုယ့်မျက်လုံး ကိုယ်ပင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်
သွားရစဉ် . . .

“ရုတ်ရုတ်တော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော်။ မင်းအနားမှာ ငါ အမြဲရှိ
နေတယ်။ အချိုးပြေပြေနေ။ တစ်ခုခုလွဲတာနဲ့ မင်းကို ငါ ကုပ်ချိုးသတ်
မှာ။ မြို့ထဲကို ကောင်းကောင်းဝင်။ ငါသိချင်တဲ့အဖြေကို ရအောင်ရှာ။
ဗျားစေနဲ့။ မှားရင် သတ်မယ်။ အဖြေမရရင်လည်း သတ်မယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း . . . ဘာမှကို လုပ်မရအောင် ဖြစ်နေပြီ။
သတ်မယ်ဆိုတာချည်းပဲ”

“သတ်ရမယ်။ အဲတော့မှ အသတ်ခံရအောင် မင်းကြိုးစားမှာ”
ဖိုးခွား သက်ပြင်းကို ချမိလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘာသိချင်တာလဲ”

“ငါ့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ။ ဘာကြောင့်သတ်တာလဲ”

VI

အရှေ့ဆီမှာ မြူခိုးတွေဝေနေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အနီး
ဝန်းကျင်က မှောင်နေသော ညဉ့်နက်နက်အောက်မှာ အနည်းငယ် လင်း
ချင်းလာသလို ခံစားရသည်။ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော အနေအထား
အရ . . .

“အရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“မင်းကို ငါအသတ်ခံရတဲ့ ပထမဆုံးဘဝကို ခေါ်လာတာလေ”
“ဗျာ”

ကုပ်ပေါ်မှစကားကြောင့် လူက ကြောင်စင်းသွားတော့ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းကို အဲဒီဘဝခေါ်လာပြီး ငါဘာကြောင့်
အသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ခိုင်းမလို့။ မင်းပဲ ပြောတယ်လေ။
ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရတာမဟုတ်လို့ ငါမေးတာကို ဖြေမရဘူး
ဆို”

သေပြီ။ ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ချောင်ပိတ်မိလေပြီ။ အမှန်က ပြီး
ပြီးရော ပြောလိုက်ခြင်း။

နောက်တစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချမိ၏။ အလိုလိုနေရင်း ကျောင်း ဆရာဘဝမှ စုံထောက်ဖြစ်ချေပြီ။

“မင်းကုတ်ပေါ် ခွစီးထားတာကနေ ဖယ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း နားမှာ ငါ အချိန်ပြည့်ရှိနေတယ်။ အခုလိုမျိုး ငါ့ကို လုံးဝစကားမပြောနဲ့။ လိုအပ်ရင်ငါ ပြောမယ်။ ကဲ . . . ဝင်တော့”

ထိုစဉ်မှာပဲ အရေးကြီးတစ်စုံတစ်ရာကို သတိရပြီး တားလိုက်ရပါသည်။

“ဟာ . . . နေ . . . နေ . . . နေဦး”

“ဘာလဲ”

“ကျုပ်က မြို့ထဲကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝင်ရမှာလဲဗျ။ အဲဒီမြို့သားလည်း မဟုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သိတာမဟုတ်။ အစောင့်တွေက ပေးမဝင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပေးမဝင် မရှိပါဘူးကွာ . . . မင်းသာ မသိတာပါ။ မင်းကို သူတို့အားလုံးက သိနေကြပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက အမတ်ကြီးမဟာပညာမွန် ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့လေ”

“ဗျာ . . .”

နုလုံးအစုံ 'ဒုန်း' ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားပြီသကာလ။

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့လူကြီး . . . ဟာ . . . သရဲကြီး သရဲကြီး”

အသံ မကြားရတော့။ အသံရော၊ ကုပ်ရော ပေါသွားလေပြီ။ ကျန်ခဲ့သည်ကား သူတစ်ယောက်တည်း။ ခြေစုံရပ်ကာ စဉ်းစားမိလိုက်၏။ အရှေ့မှာ မြို့ရိုးတစ်ခု၊ တံခါးနှစ်ချပ်နှင့် အစောင့်နှစ်ဦး ရှိနေသည်။ အနောက်ဖက်မှာက သူ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာသည့် အမှောင်ထု။

ယခု သူ့ကုပ်ပေါ်တွင် မည်သူမျှ ရှိမနေတော့။ အရင်အခြေအနေတိုင်း ပေါ့ပါးသွက်လက်နေပြီ။

ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ရှေ့ဆက်သွားမလား၊ နောက်ပြန်လှည့်မလား။

စဉ်းစားစရာမလို . . . အဖြေတစ်ခုက မမေးခင်ကတည်းက တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာပြီးသားမို့ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် . . .

“အား . . .”

လည်းပင်းအား ပြုတ်တူဖြင့် ဖိညှပ်လိုက်သလို . . .

“ဂစ် . . . ဂစ် . . .”

လူက ချက်ချင်း မျက်ဖြူဆိုက်သွားလေပြီ။

VII

လက်သီးဆုပ်ရင်း တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပါသည်။ တံတွေးက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် မီးစနှင့် ထိုးသလို ပူဆင်းသွား၏။ လည်ပင်းက အခုချိန်ထိ နာနေသေးသည်။ အသည်းအသန် တောင်းပန်လိုက်လေလို့။ မဟုတ်ပါက သူ့ကို အသေသတ်မည့်သဘော ရှိ၏။

ဖိုးခွား လုံးဝ နောက်မလှည့်ရဲတော့။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်လောက် တောင်းပန်တောင်းပန် လွှတ်ပေးမည်မထင်တော့ပါ။ ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့သည်မို့ ရှေ့ကိုသာ ဆက်လှမ်းရတော့မည်။

လည်ပင်းကို တစ်ချက်ပွတ်ကာ သက်ပြင်းကိုချရင်း ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။ အရှေ့မလှမ်းမကမ်းဆီမှ မြို့ဝင်တံခါးနှင့် အစောင့်နှစ်ဦးက သူ့ကို မျှော်ကြည့်နေ၏။ အနီးရောက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည်မို့ မျက်နှာလို မျက်နှာရ ရယ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာ အစောင့်နှစ်ဦးက မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ခူးထောက်စားပြီး . . .

“ကျန်းခံသာလို့ မာပါစအရှင်”

အလယ် . . . တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။

“ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းမာပါတယ်ကွယ်”

“ဟင် . . . ”

ကိုယ့်အသံကိုယ် ကြားယောင်ပြီး လူက ကြက်သီးထသွား၏။

ငါ့အသံလည်း မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူ့အသံကြီးလဲ။

“အတွင်းကို ဝင်ပါအရှင်။ စောလျင်စွာ ခရီးဦးကြို မပြုမိလို့ ထွက်ခွာနေတာကို အပြစ်ကို လျော့ပေါ့သည်းခံပေးပါ”

ထိုခဏမှာပဲ ပိတ်ထားသော တံခါးကြီးနှစ်ချပ် ပွင့်သွား၏။ ထိုနှစ်ချပ်ပွင့်သွားသော အလင်းမျှင်တန်းတစ်ခုနှင့်အတူ အတွင်းဘက်ဆီမှာ မြင်လိုက်ရသည်ကား . . .

“ဟာ . . . ”

လုံးဝယုံနိုင်ဖွယ် မရှိပါ။ အမြင်မှားတာလား။ ဇေဇေဝါဖြစ်တာလား စစ်ဆေးတော့ အာရုံခံစားမှုစနစ်က တိကျသောအဖြေကို ထုတ်ပေးသည်။ အတုမဟုတ်။ တကယ်ပင် အစစ်ကြီးပါတဲ့။

လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းကပင် ညအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုတံခါးကိုဖွင့်တော့ နေ့သစ်တစ်ခုက သူ့ကို ကြိုလင့်နေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ထံ ငုံ့ကြည့်တော့ ပိုလို့ပင် အံ့ဩရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိနေသည်ကား အရင်အဝတ်အစား မဟုတ်တော့ပါ။

ပိုးအင်္ကျီကိုယ်ကြပ်နှင့် ရွှေဖလားတောင်ရှည် အချိတ်ပုဆိုးနှင့် အဖိုးရောင် အနားကွပ်ကန်တော့ချွန် ဖိနပ်နှင့် အသံပါ ပြောင်းရုံမဟုတ်။ လူပါ ပြောင်းနေပြီ။

အံ့ဩလို့ မဆုံးခင်မှာပဲ ဘယ်ကမှန်းမသိသော စကားတစ်ခု အတွင်း လွင့်ပျံလာသည်။ မကြာခင် အချိန်ပိုင်းက နားနှင့် စပ်စပ်ကြားခဲ့

www.burmeseclassic.com

ရသည် စကား။ ‘မှတ်မိသလောက် အဲဒီဘဝမှာ ငါက ရှင်ဘုရင်အနီး
အပါး စေားရတဲ့ အမတ်ကြီးကွ။ နာမည်က မဟာပညာမွန်တဲ့’ ”

“ဘုရားရေ . . . ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်

ခွန်း။

“မင်းက အမတ်ကြီး မဟာပညာမွန်ပဲ”

“ဟိုက် . . . ”

အစိမ်းသရဲ၏ ပထမဘဝ

VIII

ရောင်းသံဝယ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလျက် ဤသို့စည်ကားသော ဈေးတန်းရပ်မှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သော် မြင်သူတိုင်းက သူ့ကို အမတ်ကြီးအဖြစ် တလေးတစား နှုတ်ဆက်ကြပေသည်။ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် စည်ကားရာ အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဈေးတန်းရပ်တစ်ခုလုံး စည်ကားလျက် ရှိနေပါ၏။

ဈေးတန်းရပ်မှလွန်သော် ပုဏ္ဏားမြို့သို့ ရောက်ပေမည်။ ထိုမှ ယာဘက်စွန်းစွန်းသို့ ဆက်သွားလျှင် ရွှေနန်းရှင်ဘုရင်မင်းမြတ် မြောက်စားတော်မူအပ်သော ပန်းပဲဖိုရပ်နှင့်တကွ လောင်းရှည်ဝန်ကြီး၊ (သတိုးမင်းကြီး မဟာသီရိသင်္ခယာ) အပါအဝင် လယ်ကိုင်းဝန်ကြီး၊ ခန်းပတ်ဝန်ကြီး၊ တောင်စွန်ဝန်ကြီးများ နေထိုင်တော်မူသော စံအိမ်အသီးသီးသည် ရှိလေ၏။

ထိုအိမ်တော်တို့၏ အနောက်ဖက်ဆုံးတွင် လက်ရာအတင့် အဆန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော ဝါးကျောထု ထရံကာရံအပ်သည့်

ဤသားနှစ်ဆင့်ဖြင့် ပြီးမြောက်သော ကျွန်းသစ်အိမ်တစ်လုံးလည်း ရှိပြန်သေး၏။ အခြားမဟုတ်ပြန်။ ဂဏ္ဍာဒီပတိုင်း ရေမြေအရှင်၏ အယုံကြည်ဆုံး၊ အားအထားရဆုံး လက်ရုံးတစ်ခုပညာရှိအမတ်ကြီး မဟာပညာဗုဒ္ဓရဲ့ နေအိမ်ပါပေ။

ပုဏ္ဏားမြို့ကိုလွန်တော့ ကလေးငယ်တို့၏ စာအံသံမှ ဝေးခဲ့၏။ ဘုရင့်သစ္စာတော်ခံ၊ အကျိုးတော်ကို အသက်ထက်ဆုံး စောင့်သိနိုင်သော နေထိုင်သော အရပ်ပေမို့ စိတ်တွင်းမှာ တစ်မျိုးကျေနပ်မိသေးသည်။ ပန်းပဲဖိုရပ်တွင်း ဝန်ကြီးမင်းတို့၏ နေအိမ်အဆောင်ဆောင်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လာရာ နောက်ဆုံးသော နေရာ၌ ရက်သတ္တပတ်တစ်ခုအနီး ဆေးကွာခဲ့သော နေအိမ်ကို အကောင်းပတက်အတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

“ညီမရေ . . .”

အသံပြုရင်း အိမ်တွင်းဝင်တော့ . . .

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် အေးတူပူဖွယ် လက်တွဲနေထိုင်လာခဲ့သည့် ဇနီးက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထား၊ ဝမ်းမြောက်သော သဏ္ဍာန်၊ ဆေးစားရိသေ့သော အနေအထိုင်ဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား အရှင်”

“ပြေပါရဲ့ကွယ်”

“အဖေ၊ အမေတို့ရော ကျန်းမာပါရဲ့လား။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဝမ်းကြီးပြေကန်တော့ဖို့တောင် လိုက်မလာတဲ့ ကျွန်မကို အမျက်တော်ဖြင့်နေပြီထင်တယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွယ် . . . လမ်းခရီးခက်ခဲတာကို သူတို့သိနေတာပဲ။ ညီမအတွက်တောင် ဆေးဝါးတွေ ပါးလိုက်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်လား... ဒီလို ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ ပိုရိုင်းသွားတာပေါ့နော်”

ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ရှိစေတော့လေ။ ယဉ်ကျေးလျက်ပဲ ရှိစေတော့။ ဒီလို ဇနီးလိမ္မာ ရထားသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အဖိုးအနတ္တတိုင်းတာမရသော ရတနာရွှေငွေတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းထက် ပိုမိုကြီးကျယ်ခြင်းဖြစ်ရလေသည်။

“ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ အနားယူတော်မူနှင့်ပါ အရှင်။ ကောင်းမွန်သော မနက်စာကို တည်ခင်းကျွေးမွေးဖို့ ကျွန်မ ပြင်ဆင်လိုက်ပါမယ်”

“အေးကွယ်”

ထို့နောက်မှာ အမတ်ကြီးမဟာ ပညာမွန်လည်း နွမ်းနယ်လာသမျှကို ရေချိုးခြင်း၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်း၊ ချေးညှော်ကင်းလွတ်စေခြင်း စသော ကုသနည်းဖြင့် ကုသပြီး နောက်မှာကောင်းမွန်သော အဝတ်တန်ဆာကို ဆင်မြန်း၍ ဇနီးသည်တည်ခင်းသော မနက်စာကို တင့်တယ်စွာ သုံးဆောင်လေ၏။

ထိုခဏမှာပင် မင်းချင်းတစ်ယောက်မှာ အမတ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ညိုမောင်းသော မြင်းကောင်း၊ မြင်းသန့်ကြီးကိုစီးလျက် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုမင်းချင်းသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလတ်၍ အမတ်ကြီးအနီးအပါးကို ဝင်ရောက်ခစားကာ...

“ကဏ္ဍာဒိပ... သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်မှ အမိန့်တော် ပါးလိုက်ပါသည်... အမတ်မင်း... တိုင်းပြည်အတွက် ကြီးလေးသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးမည်သည် ကျရောက်သည်ရှိပါ၍ ယခုချက်ချင်း နန်းတော်တွင်း ဝင်ရောက်ခစားရန် အမိန့်တော် ရှိလိုက်ပါတယ်”

မင်းချင်း၏ တင်လျှောက်စကားကြောင့် ပညာမွန်အမတ်ကြီးလည်း မနက်စာကို အဆုံးသတ်ရလေသည်။ ရှင်ဘုရင် အမှာတော်ဆိုလျှင်

ငြိမ့် မဖြစ်မနေ အမှုတော် ထမ်းရွက်ရပေမည်။ တိုင်းပြည်အတွက် ကြီးလေးသော ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတဲ့။

အသို့ပါနည်း...။

“အချင်းပညာမွန်... ငါ၏ တိုင်းပြည်၌ အန္တရာယ်ဆိုး ကျရောက်နေသည်ကို မသိလော”

“မသိပါ... အရှင်မင်းကြီး”

“အသင်... ယယ်အရပ်သို့ သွားနေသနည်း”

“မွေးရပ်ဌာနေပြန်၍ အမိအဖတို့အား သွားရောက်ဂါရဝ ပြုပါသည်... အရှင်”

“သင့်တွင် မိဘ ဘယ်နှစ်ဦးရှိသနည်း”

“သုံးဦးရှိပါသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် အရှင်မင်းကြီးတို့ ဖြစ်ပါသည်”

ပညာမွန်အမတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်စကားကြောင့် ရွှေနန်းရှင်ကျေနပ်သွားသည်။ အမှန်က ပညာမွန်အမတ်ကြီး မွေးရပ်ပြန်ကြောင်း၊ ရွှေနန်းရှင်သိနေ၏။ သို့သော်လည်း မင်းတို့၏ ပရိယာယ်မာယာဖြင့် လိုအပ်သော အကြောင်းရောက်ရန် စကားကို ချည်ငင်သိမ်းသွင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမတ်ကြီး ရိပ်မိလေသည်။

“အချင်းကဝိမြတ်... သင်သည် အမေ၊ အဖေကိုကား မေ့လျော့ခြင်းကင်းလျက် အလုပ်အကျွေးပြုနေပေသည်။ သို့မူကား တတိယဘိဘုရင်ဖြစ်သူကို သင် မေ့နေသည်တကား”

“မမေ့ပါအရှင်... ရွှေနန်းရှင်၏ အမှုတော်ကို ဦးဆွေးဆံမြည့်ထမ်းရွက်ဖို့ အသင့်ရှိကြောင်းပါ”

“ကောင်းပြီ... ကဝိမြတ် ငါတိုင်းပြည်သို့ ကျရောက်နေသော အန္တရာယ်ကို သင် ဖယ်ရှားလော့”

“အမိန့်တော်ရှိပါ . . . မင်းကြီး”

“ပညာမွန် . . . ယခု နေခါ၌ ငါ၏ သမီးတော် ‘အိုပြည့်ရှင်’ သည် အမိ၏ ရင်ခွင်မှလွတ်၍ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ အပြင် ဘုန်းရှိန်၊ ကံရှိန်ကြောင့် အင်္ဂါငါးသွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ကြာဖြူပန်းကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်နေသည်ကို သင်သိ၏ မဟုတ်လော”

“သိကြောင်းပါ . . .”

ပညာမွန်အမတ်ကြီးလည်း သမီးတော်စံပယ်ရာ သလွန်ညောင်စောင်းထက်သို့ အကြည့်ရောက်မိလေသည်။ ဟုတ်ပေ၏။ သမီးတော် အိုပြည့်ရှင်သည် သူတို့မျက်စိရှေ့မှာပင် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ ထီးရှိန်၊ နန်းရှိန်နှင့် ကြည်ညိုဖွယ် တင့်တယ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

“အင်း . . . သမီးတော်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမှုက ငါတိုင်းပြည်မှာပင်မက အနီးအပါး တိုင်းပြည်များသို့ပါ ရောက်ရှိထင်ပေါ်နေပေလို့ ယခု အခက်ကြုံရချေပြီ . . . ကဝိ။ သီဝိတိုင်းမှ အိမ်ရှေ့မင်းသား ငယ်က သမီးတော်နဲ့ လက်ဆက်လိုကြောင်း အရေးဆိုလာခဲ့ပြီ ပညာမွန်။ လွန်ခဲ့သော ပထမတစ်ကြိမ်တော့ ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ငါ ငြင်းပယ်တော်မူလိုက်တယ်။ ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ငြင်းမရတော့ပြီ”

“အရှင်ဘုရား . . . ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ပါနည်း”

“စာရေးတော်ကြီး . . .”

ငြိမ်ဝပ်စောနေသော စာရေးတော်ကြီး ဦးမော့သွားသည်။

“သီဝိတိုင်းမှ ဆက်သလာသည့် စာချွန်လွှာကို ဖတ်ပြပါလေ”

စာရေးတော်ကြီးက ရှင်ဘုရင်အား လက်အုပ်ချီမိုးရင်း သေဝပ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လာသည်။ ပြီးတော့ ရွှေကလပ်ငယ်ပေါ်တင်ထားသည့် စာချွန်လိပ်အား ယူ၍ ညီလာခံတစ်ခုလုံး ကြားလောက်သော လေသံဖြင့် . . .

ညီနောင်ရင်း မင်းမြတ်သဒ္ဒါ

ခမည်းတော်ဘုရားလက်ထက် ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းဖောက်ခဲ့သော သံယောဇဉ်ကို ရှေးရှုလျက် သီဝိတိုင်းကြော့ရာဇ်ညီတော်သောတ္တိဏမှ စာလွှာပါးလိုက်ပါသည် . . . နောင်တော်။

သီဝိတိုင်းအိမ်ရှေ့မင်း ညီတော်၏သားကြီး သီဝိမင်းသားနှင့် နောင်တော်၏သမီး အိုပြည့်ရှင်ကို စုရစ်ထိမ်းမြားပေးလိုကြောင်း တောင်းဆိုမှုကို နောင်တော်မင်းတရား ငြင်းပယ်ခဲ့လေပြီ။

ယခုမူ နောင်တော်၏ ဂုဏ်သတင်း၊ ကြီးကျယ်သော ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အစော်တို့ကို လေးမြတ်ကြည်ညို၍ ထပ်မံတောင်းဆိုအပ်ပေသည်။

ယခုတစ်ခါ တောင်းဆိုခြင်းသည် ငြင်းပယ်ခံရန်မဟုတ်။ နှစ်ပြည်ထောင်အရေးကို မျှော်တွေး၍ နောင်တော်ဆုံးဖြတ်ပါလေ။

သမီးသော်ပေးမည်လား၊ စစ်သော်ပြုမည်လား။
သမီးသော်ပေးမည်လား၊ ပညာအရာသော် ယှဉ်မည်လား။

ညီတော် သောတ္တိဏ

စာလွှာကို နားထောင်ပြီး ညီလာခံတစ်ခုလုံးကား ပျားအုံကို နှစ်ထိုးသလို ကျွက်ကျွက်ညံ့ခဲ့လေပြီ။ မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိနှင့် ညီလာခံဝင် တပ်မင်း၊ ဗိုလ်မင်းအပေါင်းတို့က ပေးပို့သော စာလွှာမှာ မောက်မာစော်ကားလွန်းသည့်အပြင် ရေမြေ အရှင်၏ အခွင့်

အာဏာကိုပါ ထိပါးလာသည်ကြောင့် စစ်ကိုသာပြုရန် အမျိုးမျိုး တင်
လျှောက်ကြကုန်၏။

သို့သော် မင်းမြတ်သဒ္ဒါမှာ စစ်တိုက်သည်ကို ဝါသနာထုံလေ့
မရှိဘဲ စာပေကျမ်းဂန်၌သာ မွေ့လျော်သူ၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို နှစ်
သက်သူဖြစ်သည်ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း လျှောက်တင်စကားများ
ကို နားထောင်ပြီး အမိန့်တော်မချနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ကိုယ့်သခင်၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို သိနေသော ပညာမွန်
အမတ်ကြီးကတော့ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချ၍ အများနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ
လျှောက်တင်လေသည်။

“တင်ပါသည်ဘုရား... ကျွန်တော်မျိုးမှာတော့ စစ်ကို မဖြစ်
လိုပါ။ စစ်တိုက်သည်ဆိုခြင်းသည် ဆင်၊ မြင်း၊ ဗိုလ်ပါ၊ ရဲမက် အားလုံး
အား သေမိန့်ပေးသည်နှင့်မခြား အတူတူပင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်
ဘက်၊ သူ့အင်အား၊ ကိုယ့်အင်အား ပြုန်းတီးရုံမဟုတ်။ အသက်ပေါင်း
များစွာ စတေးပစ်လိုက်ရုံကလွဲပြီး စစ်တိုက်ခြင်းဖြင့် မည်သည့်ပြဿနာ
ကိုမျှ မဖြေရှင်းနိုင်ကြောင်း ရွှေဇာဏ်တော်ရှေ့ထား၍ သနားသဖြင့် စဉ်းစား
ပေးတော်မူပါ . . . အရှင်”

အမတ်ကြီး မဟာပညာမွန်၏ တင်လျှောက်စကားကြောင့် ရွှေ
နန်းရှင်ဘုရား ကျေနပ်တော်မူသည်ကို မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲဖြင့် သိရ
သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“အို . . . မင်းမြတ်၊ သားသေ၍ ငိုသောအမေ၊ လင်သေ၍
ငိုသော ဇနီး၊ အဖသေ၍ ငိုသောသမီးတို့၏ ဟစ်ကြွေးသံကို နန်းတော်
တွင်းထိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့်နားဖြင့် နားထောင်ကြမည်နည်း”

ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး အမတ်ကြီး မဟာပညာမွန်၏ တင်
လျှောက်သံမှလွဲ၍ အပ်ကျသံမျှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
ဆန့်ကျင်လျှောက်တင်သူ မရှိလေတော့ ရွှေနန်းရှင်ကိုယ်တော်က . . .

တင်စေ . . . ကဝိမြတ်၊ သင့်စိတ်ကူးက မည်သို့နည်း”

“စစ်မက်ပြုခြင်းကို ငြင်းပယ်၍ ဒုတိယအရာကိုသာ ရွေးချယ်
သင့်ကြောင်းပါ”

“သို့ပေတည့် ပညာမွန် . . . သီဝိတိုင်း၌ ပညာရှိပေါင်း ကိုးရာ
ကျော်ရှိကြောင်း ကြားသိရပေသည်။ ထိုကိုးရာကျော်သော ဦးနောက်မှ
ကျွန်လာမည့် အမေးပုစ္ဆာကို မည်သူ ရင်ဆိုင်ဖြေကြားနိုင်အံ့နည်း”

“အကျွန်ုပ် ဖြေပါမည်အရှင် . . . ဒုတိယလမ်းကိုသာ ရွေး
ဆောင်ပေးပါ”

လျှောက်တင်စကားနဲ့အတူ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိကြီးခိုးတော့ . . .

“ကောင်းလေစွ . . . ကောင်းလေစွ”

သလွန်ညောင်စောင်းမှာ စံပယ်နေသည့် သမီးတော်ကလည်း
နှစ်သက်တော်မူကြောင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

အမတ်ကြီးမဟာပညာမွန်လည်း သတင်းကြား၍ မိမိနေအိမ်
မှ ရွှေနန်းတော်တွင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပဲ သီဝိတိုင်းပညာရှိ
နှင့် တွန်းလှည်းကြီးသည်ကား နန်းတော်၏ တံခါးအဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်
ဆန်း၍ ညီလာခံတွင်း ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

သီဝိတိုင်းပညာရှိမှာ ပေးအပ်သောနေရာ၌ စားပြီး မင်းတရား
ကြီးကို ရှိခိုးဖူးမြော်သည်။ ထို့နောက်ရောက်လာရသည့် အကြောင်း
ရင်းကို လျှောက်တင်၏။

သူ၏ လျှောက်တင်စကားများက ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှသော
မင်းတရားကြီး၏ ရွေးချယ်မှုအရ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တွန်း
လှည်းတွင်းမှအရာသည် သူတို့သီဝိတိုင်းမှ အမေးပုစ္ဆာဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြေဆို
နိုင်သူရှိပါက မင်းတရား၏ ခြေတော်စုံကို ဦးခိုက်၍ နေရပ်သို့ ပြန်မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်းမရှိပါက သမီးတော် အိုပြည့်ရှင်ကို သီဝိတိုင်း
သို့ တစ်ပါတည်း ပင့်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း တင်လျှောက်လာ
သည်။

မင်းသမီးအား ခေါ်ဆောင်ရန် သီဝိမင်းသားနှင့်တကွ မြင်းတပ်
တစ်တပ်ပင် ကဏ္ဍာဒီပနယ်နိမိတ်အပြင်ဘက်၌ ရောက်ရှိနေကြောင်းပါ
ဆိုပြန်ပါသေး၏။

ပညာရှိလျှောက်တင်စကားဆုံးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမေး
ပုစ္ဆာကို မေးစေလေသည်။ ထိုအခါမှာ ပညာရှိက အမေးပုစ္ဆာဟူသော
တွန်းလှည်းအနီးကို သွား၍ ဖုံးအုပ်ထားသော ပိတ်ဖြူကို ဖွင့်ပြလိုက်
ရာ . . .

“ဟာ . . .”

“အမယ်လေး . . . ကျားကြီး”

“ကျားကြီးဟေ့ . . . ပြေး . . . ပြေးကြ”

နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ ထပြေး
သူ ပြေး၊ ဓားထုတ်၍ ရှင်ဘုရင်အား ကာကွယ်သူက ကာကွယ်၊ ပုန်း

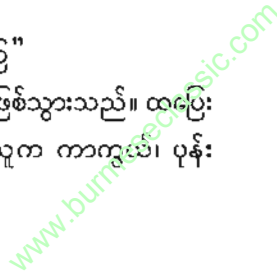
IX

ကဏ္ဍာဒီပတိုင်းဘက်မှ ဒုတိယလမ်းကို ရွေးကြောင်း အကြောင်း
ပြန်တော့ နောက်သုံးရက်ကြာပြီးချိန်မှာ သီဝိတိုင်းဘက်မှ ပညာရှိတစ်ဦးနှင့်
အမေးပုစ္ဆာတစ်ခု သူတို့ရွှေနန်းတော်ဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

မြန်လှချေသည်တကား . . . ။

ပို၍ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်က အမေးပုစ္ဆာမှာ စကားဖြင့် မဟုတ်
ဘဲ တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်းလာရခြင်းပင်။ သီဝိတိုင်း ပညာရှိဟူသူက ‘အမေး
ပုစ္ဆာ’ဟူသော တွန်းလှည်းကြီးကို တွန်းကာ မြို့တွင်းဝင်လာတော့ တစ်မြို့
လုံး ပွက်ပွက်ညံသွားသည်။ အထူးအဆန်းသဖွယ် လမ်းမဆီသို့ ထွက်
ရောက်ကြည့်ရှုကြကုန်သည်။

ထိုသတင်းကို ကြားတော့ နန်းတော်တွင်းမှာလည်း လှုပ်ရှား
သွားပါ၏။ သက်ဆိုင်ရာအဆောင်အသီးသီးမှ တိုင်းရေးပြည်ရေး တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးနေကြသူများ၊ ပေးအပ်သောတာဝန်၊ ယူအပ်သော အမှုတော်ကို
ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နေကြသည့် မှူးကြီးမတ်ရာအသီးသီးလည်း
နေရာမှထကာ ရွှေနန်းတော်တွင်း ဝင်ကြကုန်သည်။

သူက ပုန်းကြဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။ နေမြဲအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ရှိနေသူက အမတ်ကြီး မဟာပညာမွန်ပါပေ။

“အချင်းတို့ . . . မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်။ ဒါသည် ကျားအစစ် မဟုတ်။ ပကတိကျားအသွင်တူအောင် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်တုပါပေ။”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်လို့လား . . . အစစ်ကြီးပါ”

“ဟုတ်ပ . . . သေချာလည်း ကြည့်ပါဦး။ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ပြူးလို့’

တချို့က ကိုယ်ရှိန်တန်သွား၏။ တချို့က လက်မခံကြ။ ညီလာခံ တစ်ခုလုံးကြားလောက်သော လေသံဖြင့် အမတ်ကြီး နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ဆိုသည်။

“ကျားအစစ်ဖြစ်သော်လည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ။ သံလှောင်ချိုင့် ခတ်ထားသည်ကို ငါတို့ မြင်နေသည်လေ”

ဟုတ်ပါ၏။ သီဝိတိုင်းပညာရှိ ဖွင့်ပြသော ပိတ်ဖြူအောက်၌ ကျားကြီးတစ်ကောင်တည်း ထီးထီးပေါ်လာသည်မဟုတ်။ အပြင်မှ သံလှောင်ချိုင့်တစ်ထပ် ခတ်ထားပါသေးသည်။

ဒီတော့မှ ညီလာခံဝင် မှူးမတ်အပေါင်း လူငြိမ်ဆည်သွားသည်။ လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ မတုန်မလှုပ်ရှိနေသော ကျားကြီးကို လေ့လာကြ သည်။ သီဝိတိုင်းပညာရှိက ရှင်ဘုရင်အား ဦးတိုက်လျှောက်တင်သည်။

“မှန်လှပါအရှင် . . . အကြင်သူ ပြောသကဲ့သို့ ဤကျားသည် အစစ် မဟုတ်ပါ။ . . . သံ၊ သတ္တုဖြင့် အတိသွန်းလောင်းထားသော ရုပ်တုသက်သက်သာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီတော့မှ ကြောက်လန့်ပြေးလွှားကုန်ကြသော မှူးမတ်အပေါင်း တို့ ရှက်ရွံ့စွာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ရှင်ဘုရင်ကို ကာကွယ်ရန် ဓားထုတ်အသင့်ရှိထားသော သူရဲကောင်းအပေါင်းက ဓားများကို ပြန် သိမ်းသည်။ အကြောက်လန့်ကြီးသူတို့မှာတော့ ခေါင်းပင်မဖော်ရဲ။

“သင်တို့ရဲ့ အမေးပုစ္ဆာကို တင်ပါလေ”

မင်းတရားကြီးမှ အခွင့်ပေးတော်မူလိုက်သောအခါ . . .

“အရှင်နန်းတော်မှ မည်သူမဆို လှောင်အိမ်ကို မချိုးမဖျက်၊ ရုပ် တုအား လက်နဲ့မျှပင်မထိဘဲ ကျားကြီးကို အပြင်ထုတ်ပေးရမည်။ အချိန် မှာ သုံးရက်ဖြစ်ပြီး ဒါသည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ သီဝိတိုင်းရဲ့ အမေးပုစ္ဆာဖြစ် ပါတယ် . . . အရှင်မင်းကြီး”

မည်သူ့ မည်သူမျှ စကားမဆိုနိုင်ကြတော့ပေ။

အသက်ဝင်လှသော လှောင်အိမ်တွင်းမှ ကျားရုပ်ကြီးကိုသာ ရင်သပ်ရှုမော ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုနောက်တော့ သူတို့၏ ပြည့်ရှင်မင်းက တစ်ဖက်တိုင်းပညာ နှိုက် ကောင်းမွန်သော နေရာထိုင်ခင်းပေးကာ တင့်တယ်သော စားကောင်း သောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပါ၏။ ပြီးနောက် ဘုရင့်ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ဧည့်နန်းဆောင်မှာ လိုလေသေးမရှိ နေထိုင်စေသည်။

အမေးပုစ္ဆာကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက်မှာတော့ . . .

တာဝန်မပေးခင်က ယူနှင့် ပြီးနေသော အမတ်ကြီးက ရိုသေ စွာ တင်လျှောက်သည်။

“အဖြေရှာရန် အချိန်တစ်ရက်ပေးတော်မူပါ အရှင်”

အနီးကပ်လေ့လာတော့ လှောင်ချိုင့်အောက်ခြေတွင် မပီမသ ရေးထားသည့် အက္ခရာအချို့ကို တွေ့ရ၏။

‘ကဝိ ဆွေတော် သိအောင်ဖော်’

လက်နဲ့ မထိသည်ဖြစ်ရကား ခြင်္သေ့ကို ကွမ်းသီးဖြင့် ပေါက် ကြည့်တော့ ‘ဒေါင်’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကွမ်းသီးမှာ အဝေးသို့ လွင့်

စင်ထွက်သွားပါ၏။ သတ္တုနှင့် ပုံသွင်းထားကြောင်း ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိတော့ . . . ။

ညနေချမ်း အချိန်ကိုရောက်တော့ ဝတ္ထုရားရှိသည်နှင့်အညီ အလာပ သလ္လာပ စကားပြောဆိုရန် ဧည့်နန်းတော်သို့ ပညာမွန်အမတ် ကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဆွေတော် . . . သင်တို့ တိုင်းပြည်၌ ပညာရှိအမတ်ပေါင်း အယောက်ကိုးရာကျော်ရှိသည်ဟု ကြားသိရသည် အဟုတ်ပေလော”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အကြည်တော်”

“သင်တို့ဂုဏ်သတင်းသည် အနီးအပါးတိုင်းပြည်များသို့ပါ ကျော်စောလှပေတယ်။ သင်တို့ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်မှာ ပညာရှိအား တန်ဖိုးထားသူပေလော”

“ပညာရှိပင်မဟုတ်၊ သူရဲကောင်းကိုလည်း မြောက်စားတန်ဖိုး ထားတတ်ပါတယ်”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း။ နည်းခံသင်ယူချင်ပါတယ် . . . ကဝိမြတ်။ တပည့်သားမြေးသဖွယ် သင်ကြားပေးပါလေ။ ကျွန်ုပ် အသိဉာဏ်ကို မြှူနှံ့တစ်စမျှ အလင်းပြုပေးခဲ့သော် ဆရာသခင်အဖြစ် ဆည်းကပ်ရိုကျိုးပါတယ်”

ပညာမွန်၏ စကားကို ကြားပြီးနောက် သီဝိတိုင်းပညာရှိမှာ လက်အုပ်ချီလျက် ဆိုလာပေသည်။

“မနိုင်းယှဉ်ဝံ့ပါ . . . အဆွေတော်။ သင်၏ ဂုဏ်သတင်း ကား ငါတို့အားလုံးထက် ကြီးမြတ်ကျော်စောလှပါတယ်။ ငါသည် မင်း အမိန့်ဖြင့် ဤအရပ်သို့ ရောက်လာသည်ဆိုခြင်းထက် သင်၏ ပညာ

ဉာဏ်ကြီး ရင့်မှုကို အတုယူလို၍ ရောက်လာခြင်းပါ။ အို . . . ကဝိမြတ်၊ သင်သည်သာ လေးစားထိုက်သော သူပါပေ”

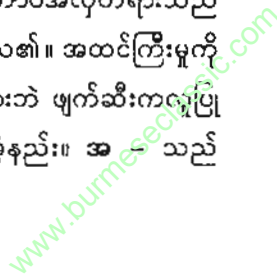
ပညာရှိများပီပီတစ်ဦးကိုတစ်ဦးအောက်ကျိုနှိမ်ချလျက် အမွန်း တင်နေပေသည်။

“သို့ပေတည့် . . . သင်တို့ ဧက္ကရာဇ်ရဲ့ ပညာရှိ မွေးမြူမြောက် စားသောအလေ့ကို အမှန်ပင်သိလိုပါတယ်။ အဘယ်ကြောင့်ပေးနည်း။ သနားသဖြင့် မြှက်ဆိုပေးပါ”

“ဒီလိုရှိသည် ကဝိမြတ်၊ ပညာရှိသူအား မြောက်စားခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် တိုင်းပြည်တည်ခြင်းပေတည်း။ ပညာမဲ့သော တိုင်းပြည် သည် အဘယ်မှာ ဖြစ်ထွန်းအံ့နည်း။ ပညာနည်းသူတို့ ဦးဆောင်သော တိုင်းပြည်သည် အဘယ်မှာ သက်တမ်းကြာအံ့နည်း။ ပျက်စီးခြင်းသာ နှိမ့်အံ့။ ငါတို့၏ ရှေးရှေးသော ဆရာများသည် ဤသို့ သင်ပြခဲ့၏။ ‘ဗ၊ ယ၊ သ၊ အ၊ လ’ ကို တန်ဖိုးမထားသော တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးသည် အစဉ်နိမ့်ကျမည်ဆိုခဲ့၏”

“ရှင်းပါ . . . အရှင်”

“ပ - သည် ပညာဖြစ်လေ၏။ ပညာကို တန်ဖိုးမထားသော တိုင်းပြည်သည် အဘယ်မှာ တိုးတက်အံ့နည်း။ ယ - သည် ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ မိမိယဉ်ကျေးမှုကို မိမိတန်ဖိုးမထားဘဲ သူတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှု ရှိ အထင်ကြီးနေသော လူမျိုးသည် အဘယ်မှာ ထင်ရှားအံ့နည်း။ သူများ နောက်လိုက်သာ ဖြစ်ရာအံ့။ ထိုအတူ လူမျိုးသည်လည်း ပျောက်ကွယ် ပေအံ့။ သ - သည် သဘာဝအလှတရားဖြစ်၏။ ထိုအရာသည် ပြည် ခံ တန်ဖိုးဖြစ်၏။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ သဘာဝအလှတရားသည် အခြားတိုင်းပြည်များကို ဆွဲဆောင်မှုသည်ဖြစ်လေ၏။ အထင်ကြီးမှုကို ခြစ်စေ၏။ သဘာဝအလှတရားကို တန်ဖိုးမထားဘဲ ပျက်ဆီးကလူပြု သော တိုင်းပြည်သည် အဘယ်မှာ ဂုဏ်တင့်အံ့နည်း။ အ - သည်

အနုပညာဖြစ်၏။ အနုပညာသည် တိုင်းပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှု၊ တိုင်းပြည်၏ သမိုင်းဖြစ်၏။ လူများသေဆုံးသော်လည်း မသေဆုံးသည့်အရာမှာ နာမည်၊ ဂုဏ်သတင်းနှင့် အနုပညာဖြစ်၏။ သမိုင်းတစ်ခုအား အနုပညာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းသည် အခိုင်မြဲဆုံးဖြစ်လေ၏။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာသော် သူတို့ ပြုလုပ်ဖန်တီးခဲ့၊ ရေးသားခဲ့၊ တည်ဆောက်ခဲ့သော အနုပညာပစ္စည်းများကို ကြည့်၍သာ အကဲဖြတ်ရ၏။ ထိုလူမျိုး၏ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းကို ပြုလုပ်အပ်ခဲ့သော အနုပညာလက်ရာများဖြင့်သာ တိုင်းတာရ၏။ အနုပညာကို တန်ဖိုးထားသော တိုင်းပြည်သည် အဘယ်မှာ အဆင့်ရှိအံ့နည်း။ လ - သည် လူပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ လေးစားထိုက်သူကို လေးစားရ၏။ ကြည်ညိုရ၏။ ထိုသူတို့ပြောဆိုခဲ့သော စကားကို နားယူရာ။ ကျင့်သုံးရာ၏။ ငါ့ထက်သာ မနာလိုဟူသော အတ္တဖြင့် မျက်ကွယ်မပြုရာ၊ သူတို့၏ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကို မဖျက်ဆီးရာ။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပါက ထိုတိုင်းပြည်၌ အဘယ်မှာ လူတော်တို့ ထွက်ရှိမည်နည်း”

ပညာမွန် အမတ်ကြီးမှာ သီဝိတိုင်းပညာရှိအား လက်အုပ်ချီဂါရဝပြုမိသည်။

“ကောင်းပေစွ . . . ပညာယူထိုက်ပေစွ”

“ကျွန်ုပ်တို့ ဧကရာဇ်မင်းမြတ်သည် ထို ပ၊ ယ၊ သ၊ အ၊ လ ကို အထူးပင် ဂရုစိုက်ပါတယ် . . . အဆွေတော်။ ထို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှ လူတော်တို့ ထွက်ပါတယ်။ ပညာရှိသူကို မြှောက်စားတတ်သဖြင့် ပညာရှိတို့ မွေ့လျော်ပါတယ်။ လူမှန်၊ နေရာမှန်မှာ ရှိကြသော အတွက်လည်း ပြည်သူ၊ ပြည်သားတို့က ချစ်ခင်လေးစားကြပါတယ်”

တန်ဖိုးရှိလွန်းသော စကားများပါပေ။ လူမှန်နေရာမှန် ရှိခြင်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ်ပါပေစွ။ ပြည်သူတို့၏ အသက်တမ်း အရေးကြီးပါပေစွ။

မှတ်သားထိုက်ပါတယ်။ ပ၊ ယ၊ သ၊ အ၊ လ ကို ကျွန်ုပ် မှတ်သားပါအံ့။ ခုနေခါတွင် သေမင်းနိုင်ငံသို့သွားရန် တစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း လှမ်းနေရာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏မှတ်ဉာဏ်တို့ ဖွဲ့ခြောက်လျက် ရှိကုန်၏။ ထို့အတွက် အလုံးစုံမှတ်သားနိုင်ဘဲ အကွရာတစ်လုံးချင်းစီကိုသာ မှတ်သားနိုင်တော့သည်ကို သည်းခံပါလေ”

“အို . . . ပညာရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည်ပင် အကွရာတစ်လုံးချင်းစီကို အလင်္ကာဖွဲ့၍ မှတ်သိမ်းပါသည်။ အလုံးစုံသော အကြောင်းအရာတို့အား သိရှိမှတ်မိနိုင်သော ရွှေဉာဏ်သည် မြတ်စွာဘုရားမှလွဲ၍ အခြား ခေါ်ပြီ မဟုတ်လော”

ခေါင်းကိုညိတ်လျက် ပ၊ ယ၊ သ၊ အ၊ လ ဟူသော အကွရာ ငါးလုံးကို ရင်တွင်း၌ သေချာစွာ မှတ်သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်တော့ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး အနည်းငယ် ပြောဆိုရင်း နည့်နန်းဆောင်မှ ပြန်လာခဲ့လိုက်၏။

အပြင်ရောက်တော့ ညအလင်းက သူတို့မြို့လေးကို တလက်ထက် လင်းဖြာကျနေပြီး . . .

တံခါးစောင့်ကိုခေါ်၍ မှာကြားစရာရှိသည်တို့ကို မှာကြားခဲ့သည်။ တိမ်ညိုကင်းစင်သော လဆန်းညတစ်ည ဖြစ်ပေ၏။

နောက်တစ်ခေါက်တော့ ပြန်လာရပေဦးမည်။

အိမ်၏ အပြင်ဘက်တွင်ကား မြို့ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်လျက် ရှိနေသည်။ လောင်းရှည်ဝန်ကြီး၊ လယ်ကိုင်ဝန်ကြီး၊ ခန်းပတ်
ဝန်ကြီးတို့၏ စံအိမ်တော်တို့မှာလည်း မီးအလင်းမှိန်၍ အိပ်စက်လျက်
ရှိနေကြပြီ။ လမ်းမထက်ဝယ်၌လည်း ရှင်းလင်းမှုန်ပြာပြီး လူရိပ်လူခြည်
မတွေ့ရ။

ဧည့်နန်းဆောင်ဝင်ရန်လည်း စောသေးသည်မို့ နန်းတော်တွင်း
ကိုသာ ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရှင်ဘုရင် အားအထားရဆုံး
အမတ်ကြီးတစ်ဦးပေမို့ နန်းတော်တွင်းဝင်ရန် အရေးမှာ တံခါးမရှိ၊ ဓား
ခရို။

သူခမ္မာ ဇရပ်အနီးသို့အရောက် . . .

“ဟင် . . .”

မှောင်ရိပ်အကွယ်၌ မသင်္ကာဖွယ်လူတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရသည်။
ချက်ချင်းပဲ ဇရပ်နှင့်ကွယ်၍ လှေလာတော့ . . .

မိန်းမပျိုတစ်ဦး။ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုတော့ အတိအကျ
မသိရ။ အကြောင်းကား ဦးကင်းမှစလျက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို ပဝါခြံ
လွှမ်းထားလေ၏။ နောက်ပြီး မှောင်ရိပ်ကို အားပြုလျက် လျှောက်လှမ်း
နေသည်ဖြစ်ရာ . . .

မည်သူနည်း။ ညကြီးသန်းခေါင်တွင် ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် . .

ဦးတည်ရာမှာလည်း နန်းတော်၏ အပြင်ဘက်အရပ်ဆီ . . .

ပုန်းကွယ်နေသော ပညာမွန်အမတ်ကြီးကို မမြင်ဘဲ သုဓမ္မာ
ဇရပ်အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွား၏။ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသော သင်္ကာမကင်း
စိတ်ကြောင့် နောက်မှလိုက်ကြည့်ရန် စဉ်းစားတော့ ချက်ချင်းပဲ သူ့အား
တုံ့ဆိုင်းသွားစေမည့် အကြောင်းတစ်ခုက ခေါင်းတွင်းပေါ်လာသည်။

လူငယ်တို့သဘာဝ ချစ်သူနှင့်ချိန်းဆိုရန် သွားခြင်းလား။ ဒီလို
ဆိုလျှင်ဖြင့် သူလို ပညာရှိအမတ်တစ်ယောက်အနေနှင့် နောက်မှလိုက်

X

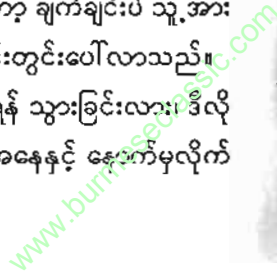
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ စာဖတ်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ စဉ်းစားနေမိ
၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒါထိုင်နေရမယ့်အချိန်
မဟုတ်ဘူး။ လှေလာစရာရှိတာ လှေလာရမယ့်အချိန်”

“ဗျာ . . .”

“ငါ့အလှည့်တုန်းက ဒီလိုပဲ ထိုင်နေမိခဲ့လို့ သူများသတ်တာ
ခံရတာ။ အချိန်ကို အလကား ထိုင်ဖြုန်းမနေနဲ့။ ငါသိချင်တာကို ရအောင်
အဖြေရှာ။ မဟုတ်ရင် မင်းကို ကုပ်ချိုးပစ်မှာနော်”

ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပါ၏။ ထူပူကာ အသံလာရာအရပ်
ကို ချက်ချင်းရှာဖွေတော့ စာအုပ်၊ ကျမ်းဂန်များနှင့် ထွန်းညှိထားသော
မီးအိမ်တစ်လုံးမှလွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ရ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ထိုင်မနေရဲတော့ပဲ
သတိပေးစကားတိုင်း စနည်းနာလှေလာရန်အလို့ငှာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ရ
တော့သည်။

ကြည့်လို့ သင့်လျော်ပါ့မလား။ တဲ့ဆိုင်းကာ သွား၏။ ဒါပေမဲ့ အလေ့အကျင့်ရှိနေသော စိတ်က အမှားနှင့်အမှန်ကို ဝေခွဲနိုင်ကာ နောက်မှလိုက်ကြည့်ဖို့ သူ့ကို လှုံ့ဆော်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

ရှေ့ကသွားသူက သွက်သွက်လျှောက်တော့ သူကလည်း သွက်သွက်လိုက်ရသည်။ ဈေးတန်းရပ်ကို လွန်တော့ ရှေ့မှ မိန်းမပျိုက အရှေ့ဘက် မြို့ရိုးဆီ ဦးတည်သည်။

မြို့ရိုးအနီးကို ရောက်စဉ် မိန်းမပျိုမှာ မှောင်ရိပ်တွင် တိုးဝင်ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အမတ်ကြီးမှာ အကွယ်တစ်ခုတွင် ရပ်၍ ထူးခြားမှုကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိစဉ် . . .

“ရွီး . . . ရွီး . . .”

မိန်းမပျိုထံမှ တိုးသဲ့ညင်ပျောင်းသော လေချွန်သံနှစ်ချက် ထွက်လာတော့ အသံကြားကြားချင်း မြို့ရိုးပေါ်မှ အရိပ်တစ်ခု ခုန်ဆင်းလာသည်။

“ဟင် . . .”

အမတ်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နန်းတော်တွင်းမှ ထွက်ရောက်လာသော မိန်းမပျိုနှင့် မြို့ရိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသူ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ မှောင်ရိပ်တွင်း၌ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အချိန်တစ်ခုကြာတော့ ဆင်းလာသော လူပုဂ္ဂိုလ်က ကြောင်တစ်ကောင်အလား မြို့ရိုးပေါ် ပြန်ခုန်တက်သွားပါ၏။

အမတ်ကြီး ပင့်သက်ရှိုက်မောနေစဉ်မှာပဲ မှောင်ရိပ်တွင်းရပ်နေသော မိန်းမပျိုကား နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာချေပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ လရောင်ဝါဝါသည်ကား နောက်ကျောဘက်တွင်မဟုတ်ဘဲ မိန်းမပျိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အရပ်တွင်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ . . .

လရောင်နှင့်မျက်နှာသွင် ထိစပ်တော့ အမတ်ကြီးမှာ နာမည်တစ်ခုကို နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဖွားနှစ် . . .”

ထိုခဏ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်စပ်ဆီမှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါးထတုန်သည်။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရွှေနန်းတော်၏ နန်းဆောင်တစ်ခုထက်ဆီမှာ မီးအလင်းတစ်စကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အဘယ်အရပ်မှာနည်း။

တစ်ခုသော ညအခါ၌ ကြုံဆုံခဲ့ရသော အဖြစ်ပျက်ကို အမတ်ကြီးမှာ မျက်လုံးတွင်းမှ ပယ်ဖျောက်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ သို့ပေမယ့် ထို့ထက်အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို ပြုလုပ်ရန် ငြုန်သေးသည်မို့ ထိုကိစ္စကိုမေ့ထားကာ ဧည့်နန်းဆောင်သို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။

လမ်းဘေး၌ အလေ့ကျပေါက်နေသော မြက်ခြောက်တစ်ပင်အား နှုတ်ယူလာခဲ့၏။ ကြိုတင်မှာကြားခဲ့သည်မို့ အစောင့်က သူ့ကိုမြင်တော့ ဆဲခါးဖွင့်ပေးသည်။ အတွင်းကိုရောက်တော့ ကောင်းမွန်စွာ ခင်းကျင်းဆေးထားသော ခုတင်ပေါ်တွင် သိပိတိုင်းပညာရှိအမတ်မှာ အိပ်မောကျသွက် ရှိနေချေသည်။

ပညာမွန်အမတ်ကြီးလည်း ခုတင်အနီးကို ချဉ်းကပ်ကာ နှုတ်ယူလာသည့် မြက်ခြောက်ပင်နှင့် ပညာရှိ၏ နားကို ကလိလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပညာရှိမှာ လူးလွန့်လာပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်လေသည်။ အမတ်ကြီးလည်း မြက်ခြောက်ဖြင့် ထပ်မံကလိကာ . . .

“ဝ . . .”

“ဝိုင်း . . .”

ယောင်သောစကားကို နားထောင်ပြီး အမတ်ကြီး ပြုံးသွား၏။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်မေးသည်။

“တော် . . .”

“တောက် . . .”

“ဖော် . . .”

“ဖယောင်း . . .”

XI

စက်နာရီလေးချက်တီးသည်နှင့် အတွင်းဝင်အမတ်မင်းအပေါင်း
အစဉ်အလာမပျက် နံနက်ညီလာခံ ဝင်ရပါ၏။ ကိုယ်တော်နှစ်ပါး
ဦးစွာမြော်၍ တိုင်းရေးပြည်ရာများကို မျက်နှာစုံညီတိုင်ပင် ဆွေးနွေး
ကြသည်။ ပညာမွန်အမတ်ကြီးလည်း နန်းတော်တွင်းသို့ နံနက်ညီလာခံ
ဝင်ရန် ရောက်ရှိလာတော့ . . .

“အချင်းပညာမွန် . . . သီဝိတိုင်း၏ အမေးပုစ္ဆာကို သင် ဖြေဆို
နိုင်ပြီလော”

“မှန်လှပါ . . . ကျွန်တော်မျိုး ဖြေနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်းပါဘုရား”
ပညာမွန်အမတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်စကားကြောင့် ရှင်ဘုရင်
နက်နာတော် ပြုံးသွားသည်။ အိုပြည့်ရှင်သမီးတော်မှာလည်း အဖြေ
ကောင်းကို ကြားပြီး ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သွားပါ၏။

“ကောင်းပေပြီ . . . ပညာမွန်၊ သင့်အဖြေကို ငါ ရှုစားအံ့”

ကိုဇဏမှာပဲ အမတ်ကြီး၏ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ညီလာခံတွင်းသို့
ဝင်ရောက်အချို့ ဝင်လာကုန်သည်။ လက်တွင်း၌ အဝိုင်းပြားခတ်လားသော

သံပူချောင်းများ ကိုင်ထားပြီး မင်းချင်းနှစ်ယောက်က အလှူညှိညှိ
ရဲတောက်နေသော မီးခဲအိုးကို တံပိုးလှိုက်ကာ ထမ်းလာပါ၏။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်တော့ သင့်လျော်ရာတွင် ခစားနေသော
သီဝီတိုင်းပညာရှိမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးက
အမတ်ကြီးရဲ့ ဖြေရှင်းမှုကို စိတ်ဝင်တစား၊ အသံပင်မထွက်။

မင်းချင်းများက အပူပေးထားသော သံချောင်းများကို လှောင်ချိုင့်
သံတိုင်များကြားမှ အတွင်းကိုထည့်ပြီး ကျားရုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ထည်ကို
ထိုးကပ်ကြသည်။ ထိုအခါ တရဲရဲ အော်သံများနဲ့အတူ ကျားရုပ်ကြီးမှာ
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အတွင်းသို့ ကျွဲသေးသွားလေ၏။

“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

“သံရုပ်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ကြည့်နေသူများထံမှ တအံ့တဩ စကားသံတွေ ထွက်လာ
တော့ . . .

“အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးထင်တယ်ဟေ့။ သံနဲ့လုပ်ထားတာမှ
ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မနေ့ကတင် သေချာစမ်းထားတာပါ”

မင်းချင်းများက ဘာကိုမှ ဖြေရှင်းမနေဘဲ အမတ်ကြီးစေခိုင်း
သည့်အတိုင်း သံပူဖြင့် ရုပ်တုကို ကပ်သည်။ သံချောင်းအပူနည်းတော့
မီးခဲအိုးတွင်းထည့်ကာ အပူပြန်ပေး၏။ ပြီးတော့ ရုပ်တုကို ပြန်ကပ်၏။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ရုပ်တုကြီးမှာ သေးသထက်
သေးသွားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ . . .

“ဟာ . . . အရည်တွေ ပျော်ကျလာပြီဟေ့”

အချိန် မိနစ်ပိုင်းပါပင်။ ရုပ်တုကြီးမှာ အရည်ပျော်ပြီး လှောင်
ချိုင့်တွင်းမှ လုံးဝဥသံ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှာ အမတ်
ကြီး ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည်က . . .

“လှောင်ချိုင့်ကို မချိုးမဖျက် ရုပ်တုကို လက်နဲ့မျှပင် မထိဘဲ
အပြင်သို့ ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ အရှင်”

ကောင်းချီးဩဘာလက်ခုပ်သံများ သောသောညံသွား၏။

ကတိစကားအတိုင်း သီဝီတိုင်းပညာရှိမှာ ရှင်ဘုရင်အား ရှိခိုး
ဦးစား၍ မိမိနေရပ်သို့ ပြန်သွားပါသည်။ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးက
ညောမွန်အမတ်ကြီးအား ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြလေသည်။

ရှင်ဘုရင် ကိုယ်တော်တိုင် ဝမ်းမြောက်တော်မူသဖြင့် ဆုတော်
ထောက်တော်များ ချီးမြှင့်သည့်အပြင် . . .

ညရောက်တော့ ဂုဏ်ပြုညစာ သုံးဆောင်ရန် မြင်းရထားဖြင့်
အိမ်ရှေ့ကို လာကြိုသည်။ အမတ်ကြီးလည်း ရထားပေါ်တက်၍ လိုက်
သန်ပြင်တော့ လာရောက်ခေါ်ဆောင်သူမင်းချင်းက တင်လျှောက်သည်။

“အိုပြည့်ရှင်သမီးတော်မှ အမှာတော်ပါးလိုက်ပါတယ် . . .
တော်မင်း”

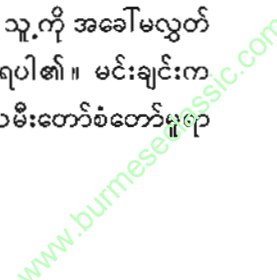
“အဘယ်နည်း . . . အမောင်ငယ်”

“ဂုဏ်ပြုဇည့်ခံပွဲကိုမသွားမီ သမီးတော်စံမြန်းရာတောင်ဥယျာဉ်
ထွဲရောက်ခဲ့ဖို့ပါ . . . မင်းကြီး”

“အဘယ်ကြောင့်နည်း”

“ကျွန်တော်မျိုးမသိနိုင်ပါ အရှင်”

အမတ်ကြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စဉ်းစားသွားရ၏။ အနည်း
တော့ ထူးဆန်းနေသည်။ သမီးတော် ဤကဲ့သို့ သူ့ကို အခေါ်မလွတ်
အါပေမဲ့လည်း အမိန့်တော်ရှိနေပြီမို့ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ မင်းချင်းက
ရထားကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ မောင်းရင်း သမီးတော်စံတော်မူရာ
အပြင်သို့ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ သွားသည်။

ဥယျာဉ်တွင်း၌ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရေကန်နံဘေးတွင် သမီးတော် စိတ်အပန်းဖြေတော်မူနေပါ၏။ အမတ်ကြီးကိုမြင်တော့ ပြုံးရယ်ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ အမတ်ကြီးလည်း သမီးတော်ရှေ့သို့ ဝင်ရောက်ခစားရင်း . . .

“အမှာတော်ရှိသည်ကြောင့် ရောက်လာရပါသည် . . . သမီးတော်။ အဘယ်ကဲ့သို့သော တာဝန်ကို ကျွန်တော်မျိုး ထမ်းဆောင်ပေးရပါမည်နည်း။”

“တာဝန်မဟုတ်ပေ . . . ဦးရီးတော်။ ဦးရီးတော်ရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရည်ကို နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် ဆုချီးမြှင့်ရန် ခေါ်ဆောင်စေခြင်းပါ။”

ပြောပြောဆိုဆို သမီးတော်က သူမ၏ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်နှစ်ကွင်းအနက် တစ်ကွင်းချွတ်ကာ အမတ်ကြီးကို ပေးသနားသည်။

“မယူဝံ့ကြောင်းပါ . . . အရှင်သမီး။”

“ယူပါလေ . . . ဦးရီးတော်ကြောင့် မချစ်မနှစ်သက်သော သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရမည့်အရေးမှ ကျွန်ုပ် ကင်းဝေးခဲ့ရပေတယ်။ ဦးရီးတော်သည် အကျွန်ုပ်၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပေတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးပြုခြင်းသည် သင့်တော်ပါပေ၏။ ထို့အတွက် ငြင်းဆန်းခြင်းမပြုသင့်ပေ . . . ဦးရီးတော်”

ထိုအခါမှာတော့ ငြင်းဆန်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်အား အမတ်ကြီး လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဦးရီးတော် အဘယ်နည်းနဲ့ အမေးပုစ္ဆာရဲ့အဖြေကို ရရှိသလဲ သမီးတော် သိလိုလှပေတယ်”

“မင်းသမီး . . . လှောင်ချိုင့်အောက်၌ ‘ကဝိ၊ ဆွေတော်၊ အောင်အောင်’ ဟူသော စာခုနှစ်လုံးသည် ရှိ၏မဟုတ်လော။ ထိုအထဲ ‘ဝိ၊ တော်၊ ဖော်’ ဟူသော စာသုံးလုံးကို အနက်ပေးထား၏ မဟုတ်လော့ဒါသည်ပင် အဖြေဖြစ်ပေတယ် . . . သမီးတော်”

“တင်ပါလေ”

“ယမန်နေ့ညဦးပိုင်း၌ သီဝိတိုင်းပညာရှိနှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ ထိုစကားထဲမှ တစ်ဖက်လူရဲ့ အလေ့အကျင့်ကို သိခဲ့ရကြောင်းပါ။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်။ မှတ်သားထိုက်ဖွယ်အကြောင်းခြင်းရာတို့အား အကွေ့ရာတစ်လုံးချင်းစီဖြင့် အလင်္ကာဖွဲ့၍ မှတ်တမ်းတတ်သော အလေ့အကျင့်ပါ။ ထိုအရာကိုသိခဲ့၍ ညသန်းခေါင်အချိန်၌ ဧည့်နန်းဆောင်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်အရှင်သမီး။”

“ဘယ်လို မေးခဲ့တာလဲ . . . ဦးရီးတော်”

“လူတို့သည် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်အချိန်၌ အိပ်မက်မြင်မက်မှု ရှိတတ်ပါတယ်။ အိပ်မက်သည် စိတ်၏ပြတင်းပေါက်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့အခါ၌ အမှတ်သညာတွင် စွဲမြဲသော အကြောင်းအရာတို့မှာ ညအခါ၌ အိပ်မက်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလေ့ ရှိတတ်ပေတယ်။ စိတ်တွင်း၌ တွယ်ဝက်ထိမ်ချန်ထားသော အရာများသည်လည်း အိပ်မက်နဲ့အတူ ပေါ်လာတတ်ပါတယ် (သို့) နှုတ်ဖြင့် ယောင်တတ်ပါတယ်။ ထိုအရာကို သိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် သီဝိတိုင်းပညာရှိ အိပ်ပျော်စေရန် နားအား မြက်ခြောက်ဖြင့် ကလိ၍ ‘ဝိ၊ တော်၊ ဖော်’ စကားသုံးလုံးကို အနက်အား မေးမြန်းခဲ့ပါတယ် . . . အရှင်သမီး။ ထိုအခါ သီလာရည်ကား ‘ဝိ’ သည် ‘ဝိုင်း’ ဖြစ်ပေ၏။ ‘တော်’ သည် ‘တောက်’ ဖြစ်၏။ ‘ဖော်’ ကား ဖယောင်းဖြစ်ပေ၏။ အမှန်ကား အမေးပုစ္ဆာ ကျားရုပ်တုသည် သတ္တုဖြင့် အတိပြီးထားသည်မဟုတ်။ သတ္တုဖြင့်သာ ဝိုင်းပတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ‘တောက်’ သည် မီးတောက်ဖြစ်လေရာ မီးအပူအရောင်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းမှာ ကျားရုပ်၏ အတွင်းမှာ ဖယောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအခြင်း

အရာတို့ကိုသိသဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး ဖြေနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ် . . . သတိတော်”

“တော်ပေစွ . . . ဦးရီးတော် . . . တော်ပေစွ”

ထို့နောက်တော့ အမတ်ကြီးမှာ မင်းသမီးအား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ရင်း တောင်ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

. . .

ခြိမ့်ခြိမ့်သံ ကျင်းပပေးသော ဂုဏ်ပြုပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။ တိုင်းပြည်၏ ရန်တစ်ဆွယ် ငြိမ်းသွားပြီမို့ ပြည်သူများလည်း ပျော်ရွှင်ကြသည်။ ရွှေနန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး၊ ကဏ္ဍာဒီပတစ်တိုင်းလုံး။

အပျော်ဆုံးကတော့ သမီးတော် အိုပြည်ရှင်ပါပင်။

စားပွဲသဘင်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရှိသော မှူးကြီးမတ်ရာ သေပတ်အလုံးစုံမှာ အမတ်ကြီးမဟာပညာမွန်ကို လာရောက်ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုကြလေ၏။ ပွဲစတော့ စားတော်ကဲကြီးကိုယ်တိုင် အထူးစီမံချက်ဖြင့် ထားသော ထမင်းဟင်းလျာဖြင့် အမတ်ကြီးကို တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။

စားတော်ကဲကြီး အနီးရောက်လာစဉ် လက်သူကြွယ်မှ အလေးတစ်ချက် လက်သွားတော့ . . .

“ဟင် . . . ဒါက . . .”

စားတော်ကဲကြီးက အမတ်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်လွန်းသော အကြည့်တွေဖြင့် လက်အုပ်ချိမိုးရင်း . . .

“အမတ်ကြီးကို ကောင်းမွန်စွာ တည်ခင်းကျွေးမွေးရန် သတိတော်က တာဝန်ပေး၍ ချီးမြှင့်လိုက်တာပါ။ အရှင်စိန်နားကပ်ရောင်ပါးပြောင်ရတာပါ . . . အရှင်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်”

အမတ်ကြီးခမျာ ဝမ်းမြောက်လွန်း၍ ဘာပြောရမှန်းပင် မတော့ပြီ။ လိမ္မာလွန်းပေစွ။ သူ့ကို ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်တော် ချီးမြှင့်

သကဲ့သို့ စားတော်ကဲကြီးကိုလည်း ချီးမြှင့်ထားလေ၏။ တာဝန်က သူ့အား ကောင်းမွန်စွာ တည်ခင်းကျွေးမွေးရန်၊ သူ့အပေါ်ထားသော သမီးတော်၏ စိတ်စေတနာကို မြင်ရတော့ ဝမ်းမြောက်ပီတိစိတ်တွေနှင့်အတူ ချက်ရည်ဝေရသည်။

ဂုဏ်ပြုပွဲက ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အဆုံးအသတ်ခဲ့၏။ ပွဲပြီးတော့ မြင်းရထားနှင့်ပင် အမတ်ကြီးကို စံအိမ်တော်အရောက် ပြန်ပို့ပေးသည်။ အိမ်ရှင်နမက ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုခံလင်ယောက်ျားလို စံအိမ်ဝမှ ကြည်ညိုလွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

အရှင်နှစ်ပါး ချီးမြှင့်ပေးသနားလိုက်သော ရွှေ၊ ငွေ တို့ကိုလည်း အလိုလောဘကင်းစွာ တရိုတသေ သိမ်းဆည်းပေးလေ၏။

ထို့နောက်တော့ အမတ်ကြီးလည်း ဇနီးမယား ခင်းအပ်ပေးသော အိပ်ရာထက်ဝယ် အေးချမ်းနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်လေတော့သည်။

ညတစ်ဝက်မှာတော့ . . .

“ငါသည် အရှင်သခင်၏ အမှုတော်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ခဲ့၏။ ငါ့ကို မည်သူ လုပ်ကြံသနည်း။ ယခု ငါ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းဝယ် ဓားတစ်လက် မျိုထားရဘိသကဲ့သို့ ခံစားနေရချေပြီ။ အူတွေ၊ အသည်းတွေ ပြတ်ကြွေမတတ် မျိုထားမိသော အဆိပ်ရဲ့ ဒဏ်ကို တလိုက်လိုက် ခံနေရပြီ။

အဘယ်သူနည်း။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို လုပ်ကြံပါသနည်း။

ငါသည် ဆေးဆရာဖြစ်သော် အချိန်မီ ရင်ကိုခွဲ၍ အဆိပ်ကို ထုတ်ပစ်နိုင်အံ့။ ယခုမူ . . .

ထိုခဏမှာပဲ အမတ်ကြီး မဟာပညာမွန်မှာ အိပ်ရာထက်၌ပင် သွေးပွက်ပွက် အန်လေတော့၏။

ထို့နောက်မှာ . . .

XII

“အမယ်လေးဗျာ . . . ဗိုက်ထဲ ပင်လယ်ကဏန်းတွေ ထည့် ချွယ်ထားရတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ် အူတွေ၊ အသည်းတွေတောင် ပြတ်ထွက် နုန်ပြီလား မသိဘူး။ နာလိုက်တာ”

“ပြတ်မလားကွ . . . မင်းက ခံစားရုံပဲ ခံစားရတာ တကယ် ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ပဲ”

ဖိုးခွား သက်ပြင်းချမိလိုက်ပါသည်။ တကယ်ခံစားခဲ့ရသော သူကြီး ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူကတော့ ဒီလောက်လေးနဲ့တင် တော်တော် အိဆောင့်ဝေသွားခဲ့ပြီ။

“အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားက သေရောပေါ့”

“သေရောပေါ့ကွ . . . ဒီလောက် သွေးပွက်ပွက်အန်တဲ့ဥစ္စာ၊ သေဘဲ ရှိပါ့မလား”

“ခင်ဗျားဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ။ တာဝန်လည်း မရှိသေး၊ အသတ်လည်း ခံရသေးဆိုတော့ မနိပ်လိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် . . . စကားကို ဟိုပြောဒီပြော လျှောက်ပြော မနေနဲ့။ ငါမေးတာ မြေ ငါ့ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် သတ် တာလဲ”

“ကျုပ်တွေ့မိသလောက် ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားကို အိုပြည့်ရှင်က သတ်တာ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘာလို့ သတ်တာလဲဆိုတော့ သူတို့နှစ် ယောက် ချစ်ခြင်းကို ခွဲလို့”

“ဟေ . . .”

ဖိုးခွားအဖြေကြောင့် သရဲကြီး ကြောင်သွားသည်။

“မင်းကတော့ ပေါက်ကရတွေ လုပ်တော့မယ်။ ငါက ဘယ် သူ့ချစ်ခြင်းကို ခွဲလို့ အိုပြည့်ရှင်က သတ်ရမှာလဲ”

“ခွဲတာပေါ့ . . . သီဝိမင်းသားနဲ့ အိုပြည့်ရှင်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းထို့ ခင်ဗျားခွဲတာလေ”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ။ သီဝိမင်းသားနဲ့ အိုပြည့်ရှင်က အရင် ကတည်းက ရည်ငံနေတာ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အိုပြည့်ရှင်ရဲ့ ရံရွေတော် ခင်ဖွားနှစ်တစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ ကျုပ် ဒါတွေကို ဘယ်လို သိခဲ့တာလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားသတိပေးတဲ့ညက နန်းတော်ထဲ ဝင်လေ့လာ တာ။ အဲဒီမှာ ညကြီးအချိန်မတော် ခင်ဖွားနှစ်တစ်ယောက်တည်း နန်းတော် အပြင်ကိုထွက်ပြီး အရှေ့တံခါးဘက်ဆီသွားတာ မြင်ရတယ်လေ။ ဒါနဲ့ မသင်္ကာလို့ နောက်ကလိုက်ကြည့်တော့ အရှေ့မြို့ရိုးရဲ့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခင်ဖွားနှစ် လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလူက မြို့ရိုးပေါ်ခုန်တက်ပြီး မြို့ပြင်ထွက်သွားတယ်။ အချိန်ကိုယ် ပဲ ငှက်ဆိုးထိုးသံ ကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ အိုပြည့်ရှင်မင်းသား”

“မြန်းရာ နန်းဆောင်အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အချက်ပြမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်း ထားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ် အားလုံးကို ရိပ်မိသွားခဲ့ တာပဲ”

စကားရှည်ကြီးဆုံးတော့ အပေါ်မှ သရဲကြီး ငြိမ်သွားသည်။ သူ့ပြောစကားများ ဖြစ်နိုင်၏။ မဖြစ်နိုင်၏ စဉ်းစားသွားသည် ထင်၏။

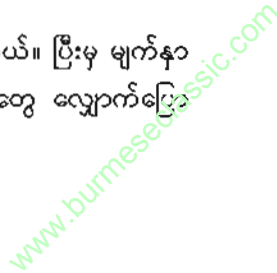
“သူတို့နှစ်ယောက် ရည်ငံနေတဲ့အကြောင်း အိုပြည့်ရှင်က မင်းကြီးကို မပြောရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် သီဝိတိုင်းဘက်က သမီးတောင်း ထဲ့ သဝဏ်လွှာ ပို့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းတွေ မင်းကြီးက မသိတော့ သမီးတော် ငယ်သေးတယ်ဆိုပြီး ပထမတစ်ကြိမ် ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒုတိယတစ်ကြိမ် သဝဏ်လွှာကတော့ ခင်ဗျားမရှိတဲ့အချိန်ကို ရွေးပြီးပို့ တာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက အချိန်မီပြန်ရောက်လာပြီး ဒီပြဿနာကို ဖြေ ချင်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာတင် သမီးတော်တို့ဘက်က သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားကို ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားရှိနေသရွေ့က သူတို့ပေါင်းဖက် ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သတ်ပုံသတ်နည်းကတော့ စားတော်က ကြီးကို လက်စွပ်တစ်စွင်းချီးမြှင့်ပြီး ခင်ဗျားစားမယ့်အစာထဲကို အဆိပ် တော်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပဲ . . .”

“ဪ . . .”

“တစ်ခုပဲ . . . သူတို့ လုပ်ပုံလုပ်နည်း မပီရိဘူး။ စားတော်က ကြီးက ချီးမြှင့်တဲ့လက်စွပ်ကို မသိမ်းဘဲ လက်မှာဝတ်ထားလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကိုပေးထားတဲ့လက်စွပ်နဲ့ ပုံစံတူဖြစ်နေလို့ လက်ကိုလှမ်းကိုင် မှုတ်တော့ စားတော်ကကြီး မျက်နှာပျက်သွားတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား အဲဒါ ကို သတိမထားမိဘူးမလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

“အေး . . . ကျုပ်က သတိထားမိလိုက်တယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာ ပျက်ချင်းပြင်ပြီး စားတော်ကကြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြော တာ”

“သြော် . . .”

“ကဲ . . . အဖြေကတော့ အဲဒါပဲ။ ကျုပ်အပေါ်က ဖယ်ပေး
တော့”

အပေါ်မှ သရဲကြီး အသံတိတ်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချသံ
သဲ့သဲ့ ထွက်လာပြီး . . .

“ဟန်ဆောင်ကောင်းလိုက်ကြတာကွာ။ ငါ့ဖြင့် လုံးလုံးကို မရိပ်
မိဘူး”

“အခု ခင်ဗျားသိချင်တာ သိရပြီမလား၊ ကျုပ်ကို လွှတ်ပေး
တော့”

XIII

“ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်ရလိမ့်ဦးမလဲကွာ။ မင်းဟာက
ငါလိုချင်တဲ့အဖြေမှ မရောက်သေးဘဲ”

“ဟော့ကောင်ကြီး . . . ခင်ဗျား မယုတ်မာနဲ့။ ခင်ဗျား သိချင်
တာ ဖြေပေးပြီးသွားပြီလေ”

“နိုး . . . ဖြေပေးတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါလိုချင်တဲ့
အဖြေကို မရောက်သေးဘူး။ ငါသိချင်တာက ဘဝဆက်တိုင်း ငါ့ကို
သတ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်း”

“အဲဒါပဲလေ . . . ဒီဘဝမှာ သူတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲလို့ အဲဒီအညှိုး
နဲ့ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ခင်ဗျားကို သတ်တယ် . . . ဒါပဲ”

“အဟတ် . . . ဟတ် . . .”

သရဲကြီးမှာ မသတိဖွယ်အသံနဲ့ မထိတထိ ရယ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ဒီကိစ္စလေးနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ပါလာဖို့ဆို
တာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဖိုးခွား ပေါက်ကွဲလေပြီ။

“ဟ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူသတ်လို့ သတ်မှန်းတောင် မသိတဲ့ ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စလောက်က နောင်ဘဝထိ ပါလာဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်ကြောင်ပဲ”

“ရတယ် . . . မင်းထင်ချင်သလို ထင်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ငါအသတ်ခံရတာ အဲဒီကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ငါစိတ်က အလိုလို သိနေတယ်”

“လဲသာသေလိုက် . . . သောက်ရှူးကြီး”
“စကားများနဲ့ . . . ဟေ့ကောင် . . . ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်မယ်”
“အောင်မာ . . . ကျုပ်ကို ပါးရိုက်ရအောင် ခင်ဗျားက ဘာလဲ”

“ဘာလဲ . . . ဟုတ်လား . . . ဖြန်း . . . ဖြန် . . .”
ပါးနှစ်ဖက်လုံး အစိမ့်ထွက်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် လူက အမ်းထွက်သွားပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

“မှတ်ပြီလား . . . အသံ ထပ်ထွက်မလာနဲ့”
“ဂလု . . .”

အော်သာ ငိုလိုက်ချင်တော့၏။ လက်သံ ဘာပြင်းသလဲ မမေးနဲ့ ပါးနှစ်ဖက်လုံးက လှုပ်တောင်မရချင်တော့။

“မင်းကို ငါ အသတ်ခံရတဲ့ ဒုတိယဘဝကို ထပ်ခေါ်သွားမယ်”
“ဟာ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ”

အသံ မထွက်နဲ့ဆိုသည့်ကြားမှ ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်သွားတော့ . . .

“မင်းမှ ငါလိုချင်တဲ့အဖြေကို ရှာမပေးနိုင်တာ။ အဲ့တော့ နောက်ဘဝဆက်ခေါ်သွားပြီး အဖြေရှာခိုင်းရမှာပေါ့”

“မဆိုင်ဘူးလေဗျာ . . . အဲလိုသာ ဆက်ခေါ်သွားရင် အဖြေက သေထက်ဆေးသွားဖို့ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ အားလုံးရဲ့အဖြေက ပထမဆုံးဘဝအပဲ ရှိမယ့်ဥစ္စာ”

“အေးလေ . . . ဒါပေမဲ့ မင်းမှမသိဘဲ”
“နောက်ဘဝဆက် ခေါ်သွားတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ”

“ထူးတာပေါ့ကွ . . . လူဝင်စားတို့ ဘာတို့ မင်းမကြားဖူးဘူး။ လူဝင်စားဆိုတာ အရင်ဘဝက ကိစ္စတွေကို အခုဘဝမှာ ပြန်ပြောကြားတာပဲ။ အဲ့တော့ ပထမဘဝက မသိနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဒုတိယဘဝ ပြန်ပြောရင်ပြောမှာ။ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို ဒုတိယဘဝ သေချာပေါက်သွားရမယ်”

“ဟာဗျာ . . .”
“ပထမဘဝမှာ သေခါနီးတော့ ဝမ်းထဲက အဆိပ်တွေထုတ်ပစ်ဆေးဆရာအဖြစ်ကို တမ်းတမိလိုက်တယ်မလား။ အဲဒါကြောင့်ပဲလား။ နောက်ဘဝရောက်တော့ ဆေးဆရာသွားဖြစ်တယ်”

“ဟင် . . .”
“ဘယ်လိုဆေးဆရာလဲဆိုတာတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ခံစားကြည့်တာ”

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်ကြီး”
“ . . . သရဲကြီး”
ထိုအခိုက်မှာပဲ . . .

အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဆားမြေလမ်းလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်သည်။

အစိမ်းသရဲ၏ ဓုတိယဘဝ

XIV

ဖိနပ်စီးသော ခြေလှမ်းတွေက အောင်မြေ့နင်းရန် သွက်သွက်
ထွမ်းနေ၏။ အေးစက်တုန်ခါနေသော လက်နှစ်ချောင်းကို မြောက်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလကို မတိုးမကျယ်ရွတ်ဆို
သည်။

“ကာမဂုဏ်လိုက်စားခြင်းမှ ကင်းစေ၊ အရက်သောက်ခြင်းမှ
ကင်းစေ၊ လောင်းကစားပြုလုပ်ခြင်းမှ ကင်းစေ၊ အဆိုးမြင်စိတ်ထားမှ
ကင်းစေ၊ အာရုံစူးစိုက်မှုပြည့်ခြင်းမှ အားအင်ဖြစ်ပါစေ ကောင်းကင်
... အကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို သင်ကြိုက်သလို အသုံးပြုတော်မူပါ။
အကျွန်ုပ်ဖြစ်နေသူများကို သင့်စွမ်းအင်ဖြင့် ကယ်တင်ပေးပါ။”

အရာအားလုံးသည် ကောင်းကင်ဘုံ အလိုတော်ကျဖြစ်စေဖို့
ညီညွတ်စွာဝင်ပြုလုပ်ပေးရသည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ကိရိယာ
တစ်ခုသာပလာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုက်တန်သည်ဟု
သူ ဗုတ်ယူထားလေသည်။ လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ သူ့ကို တစ်စုံတစ်
သောက် စောင့်ကြည့်နေသလို ခံစားရ၏။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ လူဖြစ်စ ကောင်လေးတစ်ယောက် ၁၅ နှစ် ခြေလှမ်းနှင့်
ထိုင်ပါလာနေသည်။

နာမည်က ဟီရို။ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ (Hero) တော့ မဟုတ်။
ခြေဗလာနဲ့ သူ့ကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင် နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ
ပါလာနေသည်။

အရှေ့ဆီတွင် ပင်လယ်ပြာအိုအိုကို နောက်ခံထားသော လူနေ
ကျေးရွာတစ်ခုရှိသည်။ ထိုကျေးရွာဆီသို့ သူတို့နှစ်ဦး သွားနေကြခြင်း
ပါ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် မရွံ့မကြောက် ရပ်တည်နေသော ကျေးရွာ
လေး။ နာမည်က အဆန်းသား။

“ဟာဂျူလီ”

ဟာဂျူလီကျေးရွာရဲ့ နောက်ခံအခင်းအကျင်းက ခေတ်လွန်
မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ပေါင်တံလို နှစ်ရောင်ကွဲထွက်နေသည်။ အပေါ်က
ကောင်းကင်ပြာ၊ အောက်က ပင်လယ်ပြာ၊ ထိုနှစ်ခုအလယ်မှာ ဟာဂျူလီ
ကျေးရွာလေး။ တိမ်တိုက်မှာ လွင့်နေသလို၊ လေဟုန်မှာ ပျံဝဲနေသလို၊
မိုးနတ်မင်း ဖန်ဆင်းပေးသော စိတ်ကူးယဉ် ကျေးရွာလေးတစ်ခုအလား
လှုပ်ယိမ်းတည်ငြိမ်နေ၏။

“ကောင်လေး . . . ”

ခြေစုံကို ရပ်ပြီး နောက်လှည့်ခေါ်တော့ . . .

“ဗျာ . . . ”

မတိုးမကျယ်ထူးရင်း အနားရောက်လာသည်။

“မင်းတို့ရွာမှာ ဆေးဆရာမရှိဘူးလားကွယ့်”

“ရှိတယ် . . . ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အလိုမရှိကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဈေးတအားကြီးလို့။ နောက်ပြီး စကားပြောလည်း ဆိုးတယ်”

“ဪ . . . ”

ပင်လယ်ခတ်သံလွင့်လွင့်ကို ကြားရပါသည်။ ဟာဂျူလီရွာလေး
ကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးဖြစ်သွား၏။

“ဆရာနာမည် ဘယ်သူ . . . ”

ကောင်လေးရဲ့ မဝံ့မရဲမေးသံအဆုံး . . .

“ယန် . . . ”

“ဪ . . . ကျွန်တော်က ‘ယင်’ လို့ ထင်နေတာ”

ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ ယင်၊ ယန် (Yin,
Yang) ကို ကြားဖူးပုံရပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ . . . ယန်ပါ။ ယန်ဆိုတာ အမိခတ်လေ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကြားပဲကြားဖူးတာ”

ထပ်မံ ပြုံးမိလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦးကွ . . . မင်းက ငါ့ကိုမသိဘဲ ဆေးကုဖို့ ဘယ်
အရာ လာပင့်ခဲ့တာလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပဲ . . . ရွာထဲက တွေ့တဲ့လူကို မေးလိုက်
တာ။ ခင်ဗျားတို့ရွာရဲ့ အတော်ဆုံးဆေးဆရာ ဘယ်မှာနေလဲလို့လေ”

ယန် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ကောင်းကင်ထက်
တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး . . .

“ငါတော်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ငါ့ကို ထိန်းကွပ်နေတဲ့သူ တော်
တာ။ တကယ်တော့ ငါဟာ တန်ဆာပလာသက်သက်ပါ”

“ခင်ဗျားက ဆေးဆရာရော . . . ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မင်းပဲ ပင့်လာပြီးတော့”

“ဆေးအိတ်တွေ၊ ဘာတွေ မပါလို့”

သက်ညှာချိုလွင်ဖွယ် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မလိုပါဘူးလေ . . . ဖောက်ထွက်တဲ့ စိတ်စွမ်းအင်တိုင်းဟာ
ထွက်ထွက်မယ့် ကုသသူတွေအတွက် ခင်းပေးသော လမ်းတွေပါပဲ”

ဆေးဝါးတွေကို သူမုန်းခဲ့တာ ကြာပြီလေ။

XV

လူနာအိမ်ကို ရောက်တော့ အားလုံးက သူ့ကို ပြုံးတဝေဝေ ဆီးကြိုနေသည်။ လာရောက်ပင့်ဆောင်သူ ကောင်လေးက အိမ်တွင်းထဲ အရင်ဝင်သွား၏။ အတွင်းမှ လူအချို့ထွက်လာပြီး ဖက်လဲတကင်း ခနဲ ဦးကြို ပြုသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာသူ လူကြီးတစ်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် . . . မားဆော့သ်၊ ဒီရွာရဲ့ အကြီးအကဲ”

“ကျွန်တော်က ယန်ပါ”

“ကြားဖူးတယ်။ ခင်ဗျားသတင်းကို . . . အင်း . . . ”

ခေါင်းကို ညိတ်လျက် . . .

“လူနာက ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်။ ရွာအတွက်လည်း အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေတဲ့လူ။ သေနတ်ထဲထဲ ယမ်းတောင့်တွေလိုပဲ ကျုပ်မွေးထားတာ”

“အင်း . . . ”

“ဆေးဆရာပေါင်းများစွာနဲ့ ကျုပ်တို့ ကြိုးစားကြည့်ပြီးသွားပြီ။ ဆောင်မပြေဘူး။ ခင်ဗျားက ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက်ပဲ”

ခန္ဓာကိုယ်၏ တင်းကြပ်မှုအားလုံးကို လျှော့ချရင်း စိတ်ကို ကောင်းဆုံး ဖြူစင်ထားလိုက်သည်။ လူနာကို ကြည့်ချင်နေပေပြီ။

“လူနာကို ကြည့်ပါရစေ”

ရပ်နေသူတွေ လှုပ်ရှားသွားကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခေါင်းညိတ်တတ်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ လူနာကို မတွေ့ရသေး။ ဒါပေမဲ့ စုစည်းထားသော စိတ်တွေကို ခနဲခနဲရံများဆီသို့ လွှတ်ထားလိုက်၏။ ဆေးကုနေစဉ်အတွင်း တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မဝင်နိုင်အောင် ကာဆီးထားသည့်သဘော။

တည်ငြိမ်လေးနက်သွားသော သူ့ခြေလှမ်းများကို သတိထားသွားကာ တစ်ဦးက စူးစမ်းသလို လှည့်ကြည့်၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်လာသော ကိုယ်ငွေ့ကို ထိတွေ့ခံစားရတော့ ထိုလူ အလိုလို နောက်တွန့်အပေါ်တက်ရန် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပြီး လှေကားမှ ဖယ်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုတွင်း လူနာမှာ လဲလျောင်းနေသည်။ အိမ်ပြုခင်းထားသော ခုတင်တစ်လုံးကို ကျောအောက်တွင် ခံထား၏။ သူ့ထိုမြင်တော့ လှဲနေရာမှ လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပေးရာ လက်ကာပြုအနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါ . . . ကျုပ်တူပဲ”

ညှိုးငယ်ဖျော့တော့သောမျက်နှာဖြင့် လူနာမှာ သူ့အား အားကိုးကြည့်နေ၏။ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ကာ သွေးကြောကို ဖိစမ်းသည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်ဆင်းတော့ တစ်ချက်ချင်း တိုးထိလာသော သွေးကြောကို ကြားရသည်။ သွေးစီးကြောတလျှောက် စိတ်ကို ဖြာစင်းလိုက်သလိုက်ရာ . . .

“ဟင် . . .”

ခဏချင်း သူ့နှလုံးခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာသည်။ အနည်းငယ် သေဝပ်သော ကာဆီးမှုတစ်ခုကို သူ ခံစားရသည်။ နဖူးစပ်၌ပင် ချွေးသီး အချို့ စို့လာပြီးနောက် ဖိစမ်းထားသော သွေးခုန်နှုန်းကို လွှတ်လိုက်တော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက်နှမ်းနယ်သွားရကာ . . .

“ဘာလို့ မယုံတာလဲ၊ မင်းရဲ့ မယုံကြည်စိတ်ကြောင့် ငါ့စွမ်းအားတွေ ခမ်းသွားပြီ။ ခဏနားမှ ရတော့မယ်”

စိတ်ကိုလျှော့ချ၍ လူနာကို သေချာကြည့်ကာ . . .

“မင်းတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲမှုတွေ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတုန်းက တစ်လတစ်ခါလောက်ပဲ နာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ။ အခု နေ့တိုင်းဖြစ်နေပြီ။ နေ့တိုင်းတောင် တစ်ရက်ကို သုံးခါလောက် နာနေတယ် . . . ဟုတ်တယ်မလား။ အထူးသဖြင့် လည်ပင်း၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တစ်ချောင်း၊ အေးရင် ပိုနာတယ်။ နာကျင်နေချိန်တစ်လျှောက် မင်းလက်ဖျားခြေဖျားတွေ ထုံနေတယ် . . . ဟုတ်လား။”

လူနာမှာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွား၏။ နံ့သာမှာ ရှိနေသူအကုန်လုံးလည်း သူ့စကားတွေကြောင့် ကိုးရိုးကားရား အိုင်ကုန်သည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . .”

“လူနာပြောပြမှ ရောဂါအခြေအနေကို သိရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆေးဆရာ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲကွာ”

သက်ပြင်းကိုချ၍ လက်ညှိုးကို ထောင်သည်။

“ခါးတစ်ဝိုက်ကို ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရဖူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မြင်းပေါ်ကတော့ ပြုတ်ကျဖူးတယ်။ တစ်ခါလောက်တော့ ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခါးက အခုထိ နာနေတုန်းပဲ”

“အင်း . . . အဲဒီဒဏ်ကြောင့် ခါးဆစ်ရိုးအောက်ပိုင်းမှာ သွေးခဲသွားတာ။ သွေးခဲတွေက သွေးလည်ပတ်မှုကို ပိတ်ဆို့ပြီး မင်းကို နာကျင်စေတာပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပျောက်ကင်းဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟာ . . .”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ . . . ဆရာရယ်”

စီကာပတ်ကုံး မထုံမွန်းနိုင်တော့။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကြက်သေသေကုန်ကြပြီ။ ယန် . . . ဟိုးအဝေးကို ငေးသွားပါသည်။

“ခွဲစိတ်ကုသရမယ်။ ဒီအခန်းကို လုံအောင် ကာပေးစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . ရပါတယ်”

ယန် ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အားပြည့်အောင် အနားယူရပေဦးမည်။ ပြတင်းတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ မေတ္တာဇာတ်ပါသောလေးကို ရှုသွင်းတော့ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဘာသာဗေဒတွေ အသက်ပြန်ရှင်လာသလို။

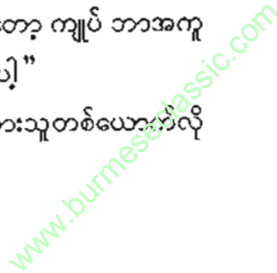
တုံ့ဆိုင်းသေဝပ်သွားသော ကြွက်သားတွေ၊ အကြောမျှင်တွေ အလုပ်ပြန်လုပ်လာ၏။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆန္ဒတော်အတွက်သူ့ရဲ့ တန်ဆာပလာတွေ ကောင်းကောင်းပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုပါရဲ့။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထုတ်တော့ နောက်ဘက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“ယန် . . .”

လှည့်ကြည့်တော့ ရွာအကြီးအကဲ မားဆော့သံ။

“ခင်ဗျားအစွမ်းကို ယုံပါပြီ။ ခွဲကုရမှာဆိုတော့ ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ။ ဓားတို့၊ ပတ်တီးတို့၊ ဝါဂွမ်းတို့ပေါ့”

ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ နက်ရှိုင်းပြင်းပြမှုကို သိထားသူတစ်ယောက်လို သူ တစ်ခွန်းချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာမှမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ထွက်လာပြီး . . .

“ခင်ဗျားမှာ ပါလာတယ်လား”

“ကောင်းကင်ဘုံက သူ့ အသုံးပြုမယ့် ကိရိယာတစ်ခုလို ကျုပ်ကို အားလုံး တပ်ဆင်ပေးပြီးသားပါ”

“အင်း . . .”

နားမလည်သော ညည်းရှိုက်သံဟု ထင်သည်။

“အခန်းကိုပဲ လုံအောင်ကာပေးပါ။ အနှောင့်မယှက်မရှိရင် ကျုပ်လို ရပါတယ်”

“ပြီးရော . . .”

နားလည်ရ ခက်သွားပုံရလေ၏။ ပြန်တော့ မမေးပေ။ နောက်လှည့်ပြီး တပည့်တပန်းများအား လိုအပ်တာကို မှာကြားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းတို့၏ ရယ်ရွှင်သံကို ကြားရ၏။ ပြာလဲ့သော ရေပြင်က အဆုံးမရှိ တင့်တယ်နေသည်။

ပင်လယ်လို ကျင့်ဖို့လူတွေ ဘာလို့ မေ့နေကြတာလဲ။ အပေါ်ယံပရမ်းပတာနိုင်သော်လည်း အတွင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို သူမြင်နေသည်။ ပေးသနားပါလေ။

တောင်းဆိုမှုဆုံးတော့ . . .

“အသင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ပြေညီသော ကြမ်းခင်းအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်၏။ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ပိတ်ဖြူစဖြင့် ကာထားပြီး ပြတင်းပိတ်ကျနေသော အလင်းရောင်အရ လူနာကို မှုန်ဝါးဝါး မြင်နေရသည်။ အခန်းဝရောက်တော့ . . .

“အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ လူနာနှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ စောင့်ကြည့်စေချင်တယ်”

“ရတယ်”

မားဆော့သံက ဦးဆောင်၍ အခန်းအနီးမှ ခွာပေးသည်။ ပိတ်ဖြူကိုလှုပ်ကာ အခန်းတွင်းဝင်တော့ . . .

“နာမကျန်းဖြစ်သူကို ကုသပါ။ သေသူကို ပြန်ရှင်ပါစေ။ နူနာသည်များကို သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးပါ။ မကောင်းဆိုးရွားများကို မောင်းထုတ်ပါ။ ပေးခြင်းမရှိဘဲ သင် လက်ခံရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပေးမခံရဘဲ ပေးအပ်ပါ”

ဆရာသခင် ချမှတ်ခဲ့သော စည်းကမ်းကျင့်ထုံးများကို အပြည့်အဝလိုက်နာရန် နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ လူနာအနီးတွင်ထိုင်ကာ စိတ်ကို စုစည်းလိုက်၏။ လုံလောက်သော အနားယူမှုအရ အားအင်တို့ ပြန်မည်ပြည့်ဖြိုးလာနေပြီဖြစ်ရကာ . . .

အခန်းနံရံများဆီမှ ပြာလွင်သော အငွေ့အသက်တို့ ဖြာဆင်းလာသလို ခံစားရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်လိုက်၏။ ဒါသည် အာရုံစူးစိုက်ခြင်းနှင့် လေ့ကျင့်သင်ကြားခြင်း အထူးသီးသန့် ခြင်းများဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ မသိရှိရသော စွမ်းအင်ရင်းမြစ်ကို ထုတ်ချခြင်း ဖြစ်သည်။

သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုးက သူ့လက်ချောင်းများဆီသို့ တွယ်သီးထပ်ငြိလာသည်။ ထိုအရာက အိန္ဒိယယောဂီများ အသုံးပြုသော ဒဏ်ရာဖြစ်စေဘဲ မီးပုံပေါ် လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် စွမ်းအင်မျိုး၊ ကရာတေးလှမ်းကျင်သူများ၏ လက်မကျိုးစေဘဲ ဘလောက်တုံးများအား ရိုက်ချိုးရာတွင် အသုံးပြုသော စွမ်းအင်မျိုး။

ယခု ထိုစွမ်းအင်ဖြင့် ခွဲစိတ်မှုကို စတင်တော့မည်။ လူနာအား အလျားမှောက်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ . . .

• • •

“ဖလားတစ်လုံးလောက် ပေးပါ”

ယန်၏ တောင်းဆိုသံကြောင့် စောင့်ကြည့်နေသော မားဆော့သ် တို့လူစု ရှိးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။ လူတစ်ဦးက အိမ်အောက်မှ ဖလားတစ်လုံးကိုယူကာ အခန်းတွင်း ဝင်ပေးမည်ပြင်တော့ . . .

“ကြမ်းပေါ်က တွန်းပေးပါ”

ပြတ်သားသောစကားသံ ထွက်လာသဖြင့် ဖလားကို ကြမ်းပေါ် ချကာ ပိတ်ဖြူအောက်မှ အတွင်း တွန်းပေးသည်။ မကြာလိုက် . . .

ဖလားတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ထည့်သံကို ကြားရသည်။ အဲ့ဒီနောက်မှာ . . .

“ရပါပြီ . . . လူနာ နေကောင်းသွားပြီ”

လိုက်ကာကို ဖယ်ရင်း အပြင်ထွက်လာသော ယန်ပုံစံက လေး နက်သလောက် တစ်စုံတစ်ရာ လွတ်ငြိမ်းသွားဟန်ပေါ်၏။ လက်တွင်း မှ ဖလားကို လူစုဆီ ထိုးပေးရင်း . . .

“သူ့ကိုယ်ထဲက ထုတ်ခဲ့တဲ့ သွေးခဲနဲ့ တစ်သျှူးစတွေပါ”

ဖလားတွင်မှာက ညစ်မဲနေသော သွေးတစ်ခဲများနှင့် အသာအေ တွေကို မြင်ရ၏။

“ဘေးကင်းရာကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ လူနာအတွက် မပူရတော့ ပါဘူး”

မိသားစုဝင်များ အခန်းတွင်း ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဝင်သွားရာ ဝယ် . . .

“သား . . . သားလေး . . . ဘယ်နားကို ခွဲတာလဲ။ ဘုရား - ဘုရား . . . တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေနဲ့”

“ဘယ်နားကို ခွဲတာလဲ . . . ဘာနဲ့ ခွဲတာလဲ”

မားဆော့သ် အပါအဝင်လူနာရဲ့ မိသားစုဝင်များ ယောက်ယက် ခတ် မေးမြန်းကြသည်။

“ဟင် . . . ခွဲတဲ့ဒဏ်ရာလည်း ရှာမတွေ့ပါလား”

တစ်ကိုယ်လုံး ရှာဖွေသော်လည်း ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာ မတွေ့။ ပြန်

ချုပ်သော ချုပ်ရိုး မတွေ့။ ဒါပေမဲ့ ဖလားထဲမှာ တွေ့ရတာက . . .

“ဘုရားသခင် . . . ငါ့သားလေးကို တကယ်ရော . . . ”

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဘယ်နေရာမှ မနာတော့ဘူး အမေ။ နေလို့ အရမ်းကောင်း တာပဲ။ ပျောက်သွားပြီ ထင်တယ်နော်”

“ဟင် . . . ”

“အို . . . ”

“သား . . . သားကို သူ ဘာနဲ့ခွဲတာလဲ”

“လက်နဲ့ . . . ”

“အို ဂေါ့ . . . ”

XVI

ထိုစဉ်မှာပဲ အိမ်အောက်ထပ်ဆီမှ ခေါ်သံတစ်ခုက ကြမ်းခင်းများကို ဖောက်ထွက်ပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဆေးဆရာ ရှိလားဗျို့ . . .”

အခန်းပြင် ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ယန် ခါးမတ်သွား၏။ အသံကြောင့် အခန်းတွင်းမှ မားဆော့သံလည်း အပြင်ထွက်လာရာ . . .

“ဒီအိမ်မှာ ဆေးဆရာ ရှိလားဗျို့ . . . သိချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲကွ”

မားဆော့သံက ခပ်မာမာပြန်အော်ရင်း အောက်ဆင်းသွားသည်။ ယန်လည်း နောက်မှလိုက်သွားရာ အိမ်အောက်ရောက်တော့ အဝတွင် ခမောက်ဝိုင်းကြီး တစ်လုံးစောင်းပြီး ငါးထိုးမိုန်းကိုင်းထားသည့် လူငယ်တစ်ဦး ရပ်နေ၏။ ကျေးရွာအကြီးအကဲကို မြင်တော့ . . .

“ဪ . . . မားဆော့သံ”

“အေး . . . မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူငယ်က ခမောက်ကိုချွတ်ရင်း အရိုအသေပေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒူဘိုင်ပါ။ ရွာမြောက်ဖျားက ကာနီရီရဲ့ သားပါ”
မားဆော့သံက လူငယ်အား လေ့လာသလို ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံး သေချာကြည့်၏။ မှတ်မိသွားပုံလည်း ရသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အမေက ဒီအိမ်မှာ ဆေးဆရာရောက်နေတယ်ဆိုပြီး ပင့်ခိုင်းလို့”

မားဆော့သံ မျက်လုံးကို မှေးကျဉ်းကာ စဉ်းစားသွားပါ၏။ နောက်နားတွင်ရပ်နေသည့် ယန်အား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“ဒီအိမ်မှာ ဆေးဆရာရောက်နေတယ်လို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ။

ငါလည်း ဘယ်သူ့မှ ပြောမထားပါဘူး”

“မသိပါဘူးဗျာ . . . ညက သူ့ရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုဆေးနိုင်တဲ့ ဆေးဆရာ ဒီအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုပြီး အမေက အိပ်မက်ဇက်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပင့်ခိုင်းတာနဲ့ . . .”

မားဆော့သံပင်မဟုတ်၊ ယန်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ အိမ်မက်အရ ဆေးဆရာလာပင့်သည်ဆိုတော့၊ နောက်ပြီး ဆေးဆရာကလည်း လာပင့်သောအရပ်မှာ တကယ်ပင်ရှိနေရာ . . .

“ဘာရောဂါ ဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူ့အမေ ကာနီရီက အောက်ပိုင်းသေနေတာ ကြာပြီ။ ရွာက ဆေးဆရာနဲ့ ကုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မထူးဘူး။ အခုဟာက . . .”

မားဆော့သံ တော်တော်အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ်”

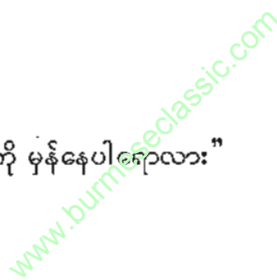
သူ့စကားကြောင့် ခမောက်ဝိုင်းဆောင်းထားသူက . . .

“ခင်ဗျားက ဆေးဆရာလား”

“အင်း . . .”

ခေါင်းညိတ်ပြတော့ . . .

“ဟာ . . . အမေအိပ်မက်က တကယ်ကို မှန်နေပါရောလား”

ယန် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ သူ့ကို တင်ကြိုအိပ်မက် မက် ထားသည့် လူနာဆိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားမှု ပြင်းထန်နေပြီမဟုတ်ပါ လား။ ဒုဘိုင်နောက်မှ လိုက်သွားရန်ပြင်စဉ် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ သော မားဆော့သံက . . .

“နေဦး . . . ငါပါလိုက်မယ်”

မားဆော့သံ ဦးဆောင်သော ခြေလှမ်းတို့နောက်မှာ ယန်နှင့် ဒုဘိုင်တို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ ရွာတွင်းမှ ဖြတ်တော့ စိမ်းဖန့်သောလေငွေ နှင့် ဆားဓာတ်ပါသော အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ မားဆော့သံက တော့ တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်ကာနေသည်။

မားမသုံးသော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

“အို . . . ကောင်းကင်ဘုံ၊ သေသူကို ပြန်ရှင်စေရအောင်”

ငါးရန့်ကို ရှုရှိုက်ရသည်။ တိုက်ခတ်လာသော လေက ခြောက် သွေ့ဝါမှုန်နေ၏။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ သူတို့လျှောက်လာနေကြခြင်း ဖြစ် သည်။ ဆွဲဆောင်လှပသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်မဟုတ်။ လှိုင်းသမား မား သွားတွေကြောင့် မြေပြင်က အက်ကွဲအိုရော်နေပြီ။

ထိုမြေပေါ်နင်းဖြတ်၍ သူတို့ လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ် က ပုစွန်တုပ်ကွေး ကွေးနေပြီး လူတွေရဲ့အဇ္ဈတ္တကို အောက်ဆုံးထိ ရွဲချ မည့် သိပ္ပံပညာတစ်ရပ်လို၊ ဗုံးခိုကျင်းတစ်ခုလို။ ကွယ်ဝှက်ကြစဉ်ပုံ လည်း ရနေသည်။

ဟော . . . ကြည့်စမ်း . . . ရှေ့မှာ ကမ်းတွေပြိုနေပြီ။ အထိန်း အကွပ် မရှိ။

ကမ္ဘာမြေထုတို့ နေဝင်ချိန် တန်နေပြီထင်၏။ နဂါးတစ်ကောင် ခွဲခွဲတွင်းထဲ နက်မနက် ခုန်ဆင်းကြည့်နေသလို။ မဟုတ်ဘူး။ ဟထား ခွဲ နဂါးခံတွင်းထဲကို ခြေမခိုင်လို့ လဲကျသွားတာပါ။ မယောင်ရာဆိုလျှင် သဘောတွေ လောကတစ်ခွင်မှာ တွေ့နေရပြီလေ။

သက်ပြင်းကိုချပြီး ခြေလှမ်းကို ဆက်လိုက်သည်။ ခပ်ဝေးဝေး ခွဲမှ တံငယ်လေးတစ်လုံးကို ဒုဘိုင်က ညွှန်ပြ၏။

“ဟိုရှေ့မှာ ရောက်ပါပြီ”

အိုမင်းမစွမ်းပြီဖြစ်သော တံငယ်လေးပါ။ ညာဘက်ပင်လယ် ကမ်းစပ်မှာ လောကခံဆန်သော ငါးဖမ်းပိုက်ကွန်လေးကို နေပူမှာ ဖြန့်ခင်း ထားသည်။ ချည်ထွေးယှက်ဖာထားသော အဖာရာတွေ မရေတွက်နိုင် တော့။ တဲအိမ်နှင့်နီးလာလေ ဘဝဆိုတာကို နားလည်လာလေဖြစ်မိသည်။

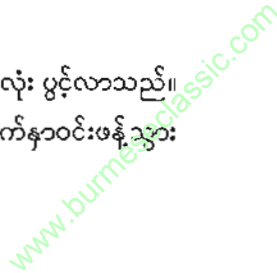
တချို့တွေရဲ့ ရိတ်သိမ်းချိန်ကျတော့လည်း အသီးမလှိုင်ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိပေးမိရဲ့ များများစိုက်ပျိုးရမှာပါလေ။ များများစိုက်ပျိုးပြီး ရိတ်သိမ်းချိန်မှာ အသီးလှိုင်ချင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး မြေထဲ မီးစာမကုန်။ ဆီမခမ်းဘဲ နေနိုင်ရင်ပေါ့လေ။

လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို ဝေမျှကုစားရင်းနဲ့ သူတော်ကောင်းအပေါင်း တွေကောင်းချီးပေးမှုကို ခံယူချင်တာပါ။ ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ အနေနီးချင် တာပါ။ ဒီတော့ . . . တတ်နိုင်သလောက် စိုက်ပျိုးရမှာပေါ့။

တဲအိမ်ဝကိုရောက်တော့ တလှိုင်လှိုင် ထွက်နေသည့် ငါးညှီနဲ့ ချိုချိုက်ရသည်။ အိုမင်းသေးသွယ်သော ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံနဲ့ အိုတစ်ဦး လဲလျောင်းနေ၏။

“အမေ . . .”

ဒုဘိုင်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် အမေအို မျက်လုံးနှစ်လုံး ပွင့်လာသည်။ မျက်ခွံနီပြီးကြည့်နေသည့် ယန်ကိုမြင်တော့ အမေအို မျက်နှာဝင်းဖန်သွား တဲ့ . . .

“အိပ်မက်ထဲက ဆရာလေးပဲ”

ယန် ဘာမျှပြောမနေတော့ဘဲ အမေအိုလက်နှစ်ဖက်ကို စုတ်ကောက်ကာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုခိုင်းလိုက်သည်။

“ဘာ . . . ဘာနမံ . . . ကိဗာလမံ”

သူ့နှုတ်ထွက်စကားအတိုင်း အမေအိုက လိုက်ဆို၏။ ဟိန္ဒူဂါထာမန္တန်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမန္တန်က သူတို့ရဲ့ သဘာဝလွန် အသံစိတ်ကို မြှင့်တင်ပေးသည်။

ထို့နောက်မှာ . . .

“ကျွန်တော့်ကို ဆီနည်းနည်းလောက် ပေးလို့ရမလား”

“ရပါတယ်”

ဒူဘိုင်က နံရံတွင်ထောင်ထားသော ဆီပုလင်း သေးသေးထူထူကို ယူပြီး သူ့လက်တွင်း ထည့်ပေးသည်။ ပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ထုတ်လက်ပေါ် လောင်းချလိုက်၏။ မျက်လုံးကို မှိတ်ရင်း ကောင်းကင်၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆုတောင်းတစ်ခုကို ရွတ်ဆိုသည်။

ထို့နောက်မှာ ဆီနှင့် အမေအို၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို နှိပ်ပေးပေးလိုက်သည်။ ငါးမိနစ်လောက် နှိပ်နယ်ပေးပြီးတော့ . . .

“အမေ . . . ထလိုက်ပါ”

လွဲနေရာမှ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြုရင်း ထထိုင်လေသည်။

“မတ်တတ်ရပ်ပါ . . . အမေ . . . ပြီးရင် လမ်းလျှောက်ပါ”

ပြတ်သားသော အမိန့်စကားတစ်ခုလို နှုတ်မှ ထွက်လာခဲ့သော မားဆော့သံနဲ့ ဒူဘိုင် အံ့ဩသွားသည်။ သူတို့မျက်စိရှေ့မှာတင် ကားမှာ အံ့ဩဖွယ် မတ်တတ်ရပ်နိုင်လာသည်။ ပြီးတော့ . . .

“လမ်းလျှောက်လိုက်ပါ”

တုံ့နေသော်လည်း အိမ်ပြင်ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်လေသည်။ မားဆော့သံ၏ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့အတူ ဒူဘိုင်မှာ အံ့ဩစွာ ဖြစ်သူ ကာနိုရိုကိုကြည့်ပြီး ယန်အား ပြေးဖက်လေတော့၏။

“ငါ့အစွမ်းမဟုတ်၊ ကုသသူက ကောင်းကင်ဘုံဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းကို နာခံတော်မူပါ”

ထက်မြက်စူးရှသော စွမ်းအားတို့က သူ့ကိုယ်တွင်း၌ ပြန်လည် ဖြန့်ဝေပုံ ကွယ်လွှားသွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်မတိုင်ခင်ထိ ‘ထုထည်’ မျက် ရှိနေရဦးမည်လေ။

ပင်လယ်ကတော့ မထင်ရင် မထင်သလို ဆိုးသွမ်းရင်ဆိုးသွမ်းသလို အရေးယူ ဝါးမြို့ပစ်နေပါဦးမည်။

ကုန်းမြေထက်၌ အထင်ကြီးစရာတွေမှ သိပ်မကျန်တော့တာပဲ။

ကျန်နေသူ အနည်းအကျဉ်းကြောင့်သာ သင်တို့ ဆက်လက် ချစ်တည်နေနိုင်တာ သိပါလေ။

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးသည် အပေါ်ယံ မာကျောရုံမဟုတ်။ အတွင်း
သားများသည်က အပေါ်ယံထက် အဆပေါင်းများစွာ မာကျောကျစ်လစ်
သေး၏။

အတွင်းသား၏ အားသည် မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ပင် တွန်းဖောက်
သက်ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ စွမ်းပကားကို ပိုမိုမြင့်မား ဝံ့ကြွားနေစေ
သည်။ ကျောက်ဆောင်ကဲ့သို့ ကျင့်ရမည်။ အတွင်းစိတ်သည် အားလုံးရဲ့
အကွရာဖြစ်၏။ သူ့ကို အသုံးချနိုင်လျှင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ငါရဲ့
ဇာတ်၊ ငါရဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ငါရဲ့ အသွေးအသား အစိတ်အပိုင်းအားလုံးသည်
အညွန့်မလပ် ပြောင်းလဲနေ၏။

XVII

အရှိန်ပြင်းသော ရေလှိုင်းစားဦးချွန်က ကျောက်ဆောင်ကို စစ်
ဖောက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီး ပြိုလဲမသွား။ ဒေါသကြီးသော လှိုင်း
ရေတို့သာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုလဲကြေပျက်သွား၏။

မြင့်မားမတ်တည်မှုတွေ ရှိန်းရှိန်းပြေးနေသော ကျောက်ဆောင်
ကြီးထက်မှာ ယန်တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေမိသည်။ တင်ပျဉ်ခွေလျက်။ မူတစ်
လုံးကို စုံမှိတ်လျက်။ ကျောက်ဆောင်၏ နည်းဥပဒေသကို အခြေခံလျက်
လေ့ကျင့်စိုက်ပျိုးနေခြင်းပါ။

ရေစက်အချို့က သူ့မျက်နှာကို လာစင်သည်။ မသုတ်မိ။ အဘို့
ကို စုစည်းလျက် နှလုံးခုန်သံတစ်ချက်ချင်းကို နားထောင်နေသည်။
ကျောက်ဆောင်ကြီးသည် ဥပမာဖြစ်၏။ လောကလူတွေရဲ့ သဘာဝ
သည် ကြောက်လေ၊ ခြောက်လေဖြစ်သည်။ မကြောက်လျှင် တစ်ဖန်
လူမှာ အားမရှိတော့။ အားမရှိသူသည် ယခုရိုက်ခတ်သော ရေလှိုင်း
အလား ပြိုလဲပျက်စီးရလေသည်။

လောက၌ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မပြိုလဲ၊ မပျက်စီးသော အရာ
သည်သာ အနိုင်ဖြစ်ကြောင်း ဤကျောက်ဆောင်ကြီးက သက်သေခံ

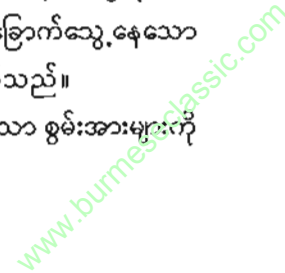
ဒါကို တားလို့မရ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ကိုတော့ မပြောင်းလဲအောင်
နှိုးသိမ်းနိုင်၏။ လေ့ကျင့်နိုင်၏။ အားထုတ်နိုင်၏။ ထိုမပြောင်းလဲသော
စိတ်မှ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ထုတ်ယူနိုင်၏။ ထိုစွမ်းအားသည် လောက
အကျိုးအတွက် အသုံးပြုပါက အစွမ်းထက်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူ၏ ဒဏ်ခတ်မှုကို ခန္ဓာကိုယ်က ခံစားရမည်။ စိတ်ပင်ပန်း
သွင်းရမှုကို ထိုစိတ်ကပင် ပြန်လည်ခံစားရမည်။ လောကကောင်းကျိုး
အတွက် အသုံးပြုပါက အစွမ်းထက်စေ၏။ မိမိအတွက်လည်း အကျိုး
ဖြစ်၏။ စွမ်းအားကိုလည်း ရေရှည်ထုတ်ယူ အသုံးပြုနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုသာ ပြင်ရပေမည်။ စိတ်ကိုသာ ကျင့်ကြံရ
မည်။ ငြိမ်သက်မှုကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြည်စင်နေသလို ခံစား
ရမည်။ နောက်ဆုံးသော အသက်ရှူထုတ်မှုပြီးစဉ်မှာ မျက်လုံးကို ဖွင့်
ထိတ်ပါသည်။

ပင်လယ်ပြာပြာကြီးက တမျှော်တခေါ် လေဟာနယ်တွေကို တင်
ဆောင်ပြီး ဂုဏ်ရှိန်ကြီးမားစွာ ရပ်တည်နေသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော
ပင်လယ်ကို လျှာဖြင့် သက်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“လောကကောင်းကျိုးအတွက် အဆုံးမရှိသော စွမ်းအားများကို
အတိုင်းအစမရှိ ထုတ်ယူနိုင်ပါစေသား”

ပင်လယ်ကိုကျောခိုင်းစဉ် လှိုင်းတံပိုးသံစွာတာတာက တဂုန်းဂုန်း ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။ နေရောင်ကျဲကျဲက သူနှင့်ပင်လယ်ပြာပေါ် ဖိုလက်လက် ထိုးကျနေသည်။ နေတောင် မြင့်နေပြီ။ မနက်တည်းက လာထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ရွာကို ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို လူနာတွေ သူ့ကို တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေလောက်ပြီပေါ့။

ဟာဂျူလီရွာလေးမှ သူ ထွက်ခွာမသွားဖြစ်သေး။

မားဆော့သံက ထွက်ခွာခွင့်မပေးသေးတာဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါလိမ့် မည်။ သူ့ကို အိမ်တစ်လုံးဆောက်ကာ ဆေးခန်းဖွင့်ပေးထား၏။ ရွာမှ နာမကျန်းဖြစ်သူများကိုသာမကဘဲ အနီးအနားရွာများမှ လာရောက်ပြသ သူများကိုပါ ကုသစေသည်။

နာမကျန်းဖြစ်သူအား ကုသဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်မို့ ဟာဂျူလီ ရွာလေးတွင်သာ ဘာရယ်မဟုတ် ဆက်လက်နေထိုင်ဖြစ်နေသည်။

တစ်ရွာလုံးက သူ့ကို ချစ်သလောက်၊ အားကိုးသလောက် ကြည့်မရစွာ မျက်မှန်းကျိုးနေသူတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။ သူ့အ ရွာခံဆေးဆရာ . . .

“ခရိုနော့”

XVIII

“ယန် . . . ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ပညာကို အရမ်းအထင်ကြီးပါ သေး။ ကျွန်တော့်ကို အဲ့ဒီပညာသင်ပေးပါ”

ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေဇွေးအိုးအား အဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ပွင့် ခြင်းလက်ဖျံသားကို အပူလာဟပ်တော့ အိုးတွင်းကို လက်ဖက်ခြောက် ထည့်ပစ်ထည့်လိုက်၏။ လက်ဖက်ခြောက်ရေဖျော်နဲ့က နှာခေါင်းတွင်း မျက်ချင်း တိုးဝင်လာတော့ . . .

“မင်း နာမည်က . . .”

“အိုဇက်”

“ဒီရွာကပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဒီကနေ မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ဝေးတဲ့ လက် ခြေကပါ။ ခင်ဗျားဆီက ပညာသင်ချင်လွန်းလို့ ခြေလျင်လျှောက် သော။ ကျွန်တော်မှာ သူများတွေလို မြင်းမရှိဘူးလေ”

အသက်က သူလာခဲ့သော ခရီးမိုင်ထက် ကျော်ပုံမရသေး။ ခြေလှမ်းလှမ်းလှမ်းနေသော ဆံပင်များအောက်မှာ ညိုစပ်စပ်မျက်နှာတစ်ခု ရှိ သေး၏။

“မင်းက ဆေးကုချင်လို့လား”

“အင်း . . . ဆေးကုချင်တယ်ဆိုတာထက် ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကို သိချင်တာက ပိုတယ်”

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကို ဝမ်းသာချင်တာ။ လူနာတွေက သူ့ကို ရိုသေတဲ့အခါ၊ ကြည်ညိုတဲ့အခါ၊ အားပေးတဲ့အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ ကြည်နူးနေမလား၊ ဖျော်နေမလား . . . အဲဒါကို သိချင်တာ။ ပြီးတော့ အခဲ ကြေးငွေမယူဘဲ ကုသပေးတဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ခံယူချက်က ဘာလဲ၊ ယုံကြည်မှုက . . . ဘာလဲ . . . အဲဒါကို သိချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုယ်သူ့ ဂုဏ်ယူနေမှာလား၊ ကျေနပ်နေမှာလား၊ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ရော အဲဒါက တကယ်ကျေနပ်တာလား . . . အဲဒါတွေ . . . အဲဒါပေါ့”

စူးဝံသော ယန် အကြည့်များက ထိုလူငယ်ထံ ရောက်ရှိလာ၏။

“မင်းက ဘာလဲ။ ဆေးပညာသင်ပြီး ဆေးမကုချင်ဘူးဆိုတာပညာကို မလေးစားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုယ်မင်း မလေးစားတာလား”

လူငယ်၏ မျက်နှာမှာ ငေးရီလေးနက်သွားသည်။ ပြီးသော်လည်း ခေါင်းကို အောက်ငုံ့သွားပြီ . . .

“ကျွန်တော် မရှင်းဘူး”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားရင် ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက် ရှိရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်ချက် ရှိရမယ်။ မင်းက အခုဆေးပညာကို လက်ဖက်ရည်သောက်သလို လာသင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်ကုန်ရင် ပြန်မယ်ဆိုတာ သဘောမျိုး။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆေးပညာပေါ်မှာ လေးနက်

ချိတာ သေချာတယ်။ လေးနက်မှုမရှိရင် ဒါဟာ မင်းရဲ့ ခံယူချက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခံယူချက်မရှိဘဲ စိတ်ထင်ရာ လုပ်တယ်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလေးစားတာဘဲ။ တစ်ဆက်တည်းအနေနဲ့ မင်းက ဆေးပညာနဲ့ ငါ့ကိုပါ တန်ဖိုးမဲ့ပစ်လိုက်တာ”

“ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး . . . ယန်၊ အဲလိုမဟုတ်ဘူး”

ရေခဲအိုးကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ဝါးယောင်းမနဲ့တစ်ချက် မွှေလိုက်သည်။ အိုဇက်စကားတွေက တရားခံတစ်ဦးရဲ့ ရင်ဟင်းလင်းပွင့်ထဲက သွက်လာသလို . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . ယန် . . . ကျွန်တော် လုံးဝ ဆေးမကုဘူး”

“ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လူတွေကို ဆေးမကုချင်တာပဲ ရှိတာပါ”
“နွတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်မိသွားသည်။

“လူတွေကို ဆေးမကုရင် ဘာတွေကို ကုပေးချင်တာလဲ”

“တိရစ္ဆာန်တွေ . . . ပြီးတော့ သစ်ပင်တွေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

တံတွေးကို အရင်ဆုံး မျိုချ၏။

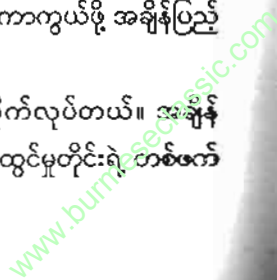
“သဘာဝလောကကို သိပ္ပံပညာနဲ့ အလုံးစုံ မထိန်းသိမ်းနိုင်တာကြောင့်ပဲ”

“အဟင်း . . .”

ယန်၏ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံက တိမ်လို့လေလို လွင့်လာသည်။ အပေါ်မှ ငုံ့မိုးအိကိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးကို ကြည့်ပြီးလည်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ ပြုံးမိသည်။

“ဆိုပါဦးကွ . . . ငါတို့သိသလောက်တော့ သိပ္ပံနဲ့ သားဖောက်ခံထားရတဲ့ လူအုပ်စုတစ်စုက သဘာဝလောကကို ကာကွယ်ဖို့ အချိန်ပြည့်ကြစည်တီထွင်နေကြတာပါပဲ”

“သူတို့က တီထွင်တယ်၊ လူတွေက လိုက်လုပ်တယ်။ အချိန်ကာလတစ်ခုထိတော့ တောင့်ခံနိုင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တီထွင်မှုတိုင်းရဲ့ တစ်ဖက်

ကမ်းမှာ ပျက်စီးမှုတွေက အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။ ရာသီဥတုကို သူတို့ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ သဘာဝတရားရဲ့ဆန်းကြယ်မှုကို သူတို့ အလုံးစုံ မကာကွယ်နိုင်ပါဘူး။ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲမယ်။ သဘာဝတွေ ပြောင်းလဲလာမယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ရဲ့ နည်းပညာတွေ လိုက်ပြောင်းလဲရမယ်။ အချိန်တန်တော့ သဘာဝက သူတို့ရဲ့ နည်းပညာတွေကို နောက်ကျကျန်ခဲ့စေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အသစ်ထပ်ထွင်မယ်။ အချိန်တစ်ခုကြာတော့ နောက်ကျသွားမယ်။ ထပ်ထွင်မယ်။ ဘယ်လောက်ထိ လောကကို အန်တုနိုင်ဖို့ ထွင်နေရဦးမှာလဲ။ လူသားမျိုးနွယ်တွေ ပျက်သုဉ်းတဲ့ ထိလား . . . အလကားပဲ . . . ခေတ်ကတော့ ပျက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သဘာဝအတိုင်း သူ့သွားနေမှာ။ လူတွေပဲ ပျက်စီးသွားမှာ”

ယန်ပင် မျက်လုံးနှစ်လုံး မြင့်တက်သွားရ၏။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်လား။ ဒါမှမဟုတ် လောကကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ တွေးခေါ်တတ်သူတစ်ယောက်လား။

“သဘာဝကို သဘာဝနဲ့ ထိန်းမှပဲ ရနိုင်မယ်လေ . . . ယန်”
“အင်း . . . ပြောပါဦး”

“တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သဘာဝပဲ။ သစ်ပင်တွေဟာ သဘာဝပဲ။ အဲဒါတွေ သူတို့တို့ပဲ ကုသချင်တယ်။ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးမယ့် လူတွေကို တောသမားတွေ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ပေးတာပဲ . . . ယန်”

“နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

“လူတွေကို ဆေးကုဖို့ ဝါသနာမပါဘူး။ စေတနာမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဆေးပညာကို သင်တယ်။ အဲဒီအခါမှ ဘာမှသုံးမရတဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လောကထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အခုပဲ လောကထဲကို တိုးဝင်လေ့လာကြည့်ပါ . . . ယန် ပိုက်ဆံရဖို့ကလွဲပြီး ဝါသနာမပါ။ စေတနာမရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေ လောကမှာ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ”

တော်တော်တာသွားသည့်စကား။ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောနိုင်တယ်ဆိုတော့ . . .
အင်းပေါ့လေ . . . သဘာဝကို ကုသမဲ့ ဆရာဝန်တွေလည်း သဘာဝထဲမှာ လိုအပ်မှာပါ။
ရေခဲအိုးကိုချလို ဝါးဆစ်ခွက်တွင်းကို လောင်းထည့်လိုက်သည်။
“ရော . . . သောက်ပါ”

စည်ပိုင်းပြတ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်းပြောတော့ . . .

“ရတယ် . . .”

အိမ်ပေါ်တက်ကာ အရင်ဆုံး အမောဖြေလိုက်၏။ အိုဇက်က
ဘံပိုးကို ထမ်းရင်း ရွာရေတွင်းဆီ ထွက်သွားလေသည်။

တာဝန်သိသော၊ အလုပ်လည်း ကြိုးစားသော ကောင်လေး
ဖြစ်၏။

XXI

နှင်းငွေ့ မပြယုတ်တပြယ်မှာ ပင်လယ်မှ သူပြန်ခဲ့သည်။ ယနေ့
မနက် ပင်လယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်ကို ကြည့်ကြည့်နူးနူး
မြင်ခဲ့ရ၏။ ရယ်သံ၊ ငိုသံမဲ့ပြီး လဲလျောင်းအနားယူနေသယောင်၊ ကျောပြင်
ပေါ်တစ်စက်ချင်း ကျနေသော နှင်းစက်များကိုပင် မသိကျိုးကွဲ ပြုထား
လေသလား။

ပုံမှန်ထက် တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သူ၏စိတ်အာရုံတွေ စိတ်ရို
လက်ရှိ လွင့်မြောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ပင်လယ်ရိုက်သံကိုလည်း မကြားခဲ့။
ငိုညည်းသံကိုလည်း မကြားခဲ့။ စင်ရော်တို့၏ တွန်ကျူးသံကိုလည်း
မကြားခဲ့။ ရွာမှ ခေါင်းလောင်းသံကိုပင် မကြားခဲ့ရ။

အိမ်ပြန်လာတော့ အိုဇက်ရဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေက နှင်းစက်နဲ့အပြိုင်
အိမ်လေးကို ခြံငုံထားလေသည်။ လူနာများရောက်မလာသေး။ ခပ်လှမ်း
လှမ်း သစ်ပင်အောက်ဆီမှ အငွေ့တလူလူထွက်နေသော ထမင်းအိုးကို
တွေ့ရသည်။ သက်ကယ်တံခါးကို တွန်းဖယ်ရင်း အိုဇက်ထွက်လာကာ

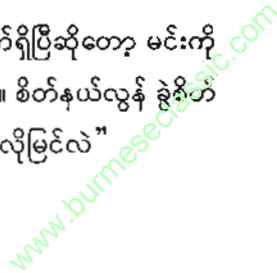
“ယန် . . . ကျွန်တော် ရေခပ်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ယန်တစ်
ယောက်စာတော့ ချိုးဖို့ ကျန်ပါသေးတယ်”

“မြေသားပေါ်ပဲဖြစ်စေ၊ ကျောက်ပြားပေါ်ပဲဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ်
အခုလို နှင်းစက်တွေစိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်ကိုပဲဖြစ်စေ၊ ဖိနပ်မစီးဘဲ လမ်း
ဆွှောက်ရင် လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လျှပ်စစ်သံလိုက်အား (Electro
Magnetic Force) တွေ ဝင်စေနိုင်တယ်တဲ့ကွ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ လျှပ်စစ်
ဓာတ်အားပြည့်နေရင် အားရှိတယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။ ဒါဟာ
သဘာဝတရားကြီးက ငါတို့တွေကို အလိုလိုပေးထားတဲ့ စွမ်းအင်တွေ
ပဲ။ ဒါတွေကိုလည်း အလျဉ်းသင့်ရင် သင့်သလို အသုံးပြုတတ်ရတယ်”

“ဟုတ်လား”

ယန်စကားကြောင့် အိုဇက် ကပျာကယာ ဖိနပ်ကို ချွတ်သည်။
ပြီးတော့ နှင်းမှုန်ကျပက်ထားသော မြက်ခင်းပြင်၌ ခြေဗလာဖြင့် လမ်း
ဆွှောက်နေသော ယန်အနီးသို့ ရောက်လာပါသည်။ ယန်သဘောတကျ
ပြီးရယ်ရင်း . . .

“ငါ့နားကိုရောက်တာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ မင်းကို
ခေးရဦးမယ်။ ငါ အခုအသုံးပြုတဲ့ ကုသနည်းပေါ့။ စိတ်နယ်လွန် ခွဲခွဲဟာ
ထုသနည်း ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ရွှင်လန်းနေသော အိုဇက်မျက်နှာလေး တည်သွား၏။ ခေါင်းလေး
အောက်ငုံ့သွားသည်။ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းစပ်ကို ပြုံးမဲ့
တွန့်ကျေးကာ . . .

“လူတိုင်း အသုံးမပြုနိုင်တဲ့ နည်းပေါ့။ ခေတ်သစ်ဆေးပညာ
ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့မခွဲဘူး။ လက်နဲ့ ခွဲတယ်။ ဒါပေမဲ့
အခွဲခံရတဲ့ လူနာက နာကျင်မှုကို မခံစားရဘူး။ လက်ချောင်းတွေနဲ့ပဲ
ခန္ဓာတွင်းမှာ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ တစ်သျှူးအသားစတွေ အဖု၊ အကျိတ်
တွေကို ဖယ်ထုတ်တယ်။ သန့်စင်တယ်။ ပြီးရင် ချုပ်ရိုးအတွက် အပ်ချည်
မသုံးဘဲ ဒဏ်ရာပေါ် လက်အုပ်ပြီးပဲ အနာကို ပြန်ပိတ်တယ်။ လက်ဖယ်
လိုက်တဲ့အချိန် ချုပ်ရိုးမကျန်ဘူး။ အမာရွတ်မဖြစ်ဘူး။ ခွဲတုန်းက ထွက်
ခဲ့တဲ့ သွေးစတွေနဲ့ အရေပြားပေါ်က လက်သည်းစိတ်ရာတွေလောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့တာ”

“အဲဒါကို မင်း ယုံလား”

“မယုံလို့ မရဘူးလေ၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ။ တစ်ခုတော့ ကျွန်
တော် မရှင်းဘူး။ လူနာကို ခွဲစိတ်နေတဲ့အချိန် ဘေးလူတွေကို ဘာလို့
ပေးမကြည့်တာလဲ”

“အင်း . . .”

အမေးစကားကြောင့် ယန် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရယ်ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိတ်စွမ်းအားနဲ့ ကုသနေတာ ဖြစ်လို့ပဲ။
အထူးသဖြင့် လူတွေမှာရှိတတ်တဲ့ သံသယစိတ်တွေ၊ အဆိုးမြင်စိတ်တွေ၊
အကြောက်လွန်စိတ်တွေက ငါတို့အလုပ်ကို အကြီးအကျယ် အနှောင့်
အယှက်ပေးတတ်လို့။ အဲလိုစိတ်တွေ လာရိုက်ခတ်ရင် စွမ်းအားကျတယ်။
အလွန်အကျွံပင်ပန်းမှုကို ခံစားရတယ်”

“ဪ . . .”

အိုဇက်မှာ တွေ့ဝေစိတ်ဖြင့် အဝေးကို ငေးသွားပါသည်။

“ကျွန်တော် သင်လို့မှ တတ်ပါ့မလားဟင်”

ယန် ‘ဟက်’ ခနဲ ရယ်မိကာ . . .

“ဒီလိုတော့ ရှိတယ်ကွ။ အခု ဖိလစ်ပိုင်ဘက်မှာ ငါတို့လို စိတ်
နယ်လွန်ကုသခြင်းအတတ်တွေကို သင်ပေးတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပေါ်နေပြီ။
အဖွဲ့နာမည်က . . .

‘ယူနိုယ် အက်စ်ပီရီတစ္စတာ ခရစ်ရှန်နာ ဒီဖီလစ်ပင်နာ’ လို့ခေါ်
တယ်။ သူတို့ရဲ့အဖွဲ့ချုပ်က မနီလာမြောက်ပိုင်း၊ ကွီဇန်မြို့တော်၊ ဘာရီယို
ဇန်ကောင်မှာ ရှိတယ်။ . . . သူတို့က ဘာသာတရား၊ အလွန်ကိုင်းရှိုင်း
ကြတယ်။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကုသနည်းပေါင်းများစွာကို သင်ပေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ စိတ်နယ်လွန် ခွဲစိတ်ကုသသူဖြစ်မလာဘူး။ ဒါ
က အထုံပါရမီနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ ကုသသူရဲ့ အလွန်အမင်း ယုံကြည်
စိတ်နဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။

“ဖိလစ်ပိုင်ထိတော့ ကျွန်တော်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ယုံကြည်မှုနဲ့ ကုသသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က ငါ သင်ပေးနိုင်
ပါတယ်။ ကျန်တာကတော့ မင်းရဲ့ ပါရမီပေါ့။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု
ဆါ”

အိုဇက်မျက်နှာမှာ ဝင်းပြောင်လင်းပသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အဓိကကတော့ သီလစင်ကြယ်ဖို့ပေါ့။ ယုံကြည်မှုနဲ့ ကုသ
သူတစ်ယောက်ဟာ အရက်မသောက်ရဘူး။ လောင်းကစား မပြုရဘူး။
တာမဂုဏ် မလိုက်စားရဘူး။ စိတ်ကောင်းထားရတယ်၊ အဆိုးမြင်စိတ်
ဆေးရမယ်။ ဒါဟာ ပထမအဆင့်ပဲ”

“ဪ . . .”

“အဲဒါ လုပ်နိုင်ပြီဆိုရင် စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားရှိစေဖို့ လေ့ကျင့်နည်း အဆင့်ဆင့်ကို ဆက်လုပ်ရမယ်”

“ဟင်း . . .”

အိုဇက်ဆီမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရ၏။ ကြိုးစားရမည့် အဆင့်ပေါင်းများစွာအတွက် ကြိုတင်စိတ်မောနေခြင်းလား မသိပါ။

“စောင့်ထိန်းရမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေဖောက်ဖျက်ရင်တော့ ကုသသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေဦး သေချာပေါက် အစွမ်းကျပြီပဲ”

မြတ်ခင်းအဆုံးကို ရောက်လာ၏။ သူတို့နှစ်ဦး နောက်ပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်၌ အလင်းပျို့လေပြီ။

ရေတွင်းလေးတစ်ခုက ရှင်းပတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ညအချိန်ရောက်ပြီမို့ လာခပ်သူမရှိတော့။

အိုဇက်တစ်ယောက် ရေပုံးလေးနှစ်ပုံး ပန်းတွင် ထမ်းရင်း ရေတွင်းဆီ သွက်သွက်လျှောက်လာနေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ပုံစံက အလျင်လိုနေသလို။ နောက်ကြောင်းကိုလည်း ခဏခဏ လှည့်ကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ . . .

ရေတွင်းအနီးရောက်တော့ ရေပုံးကို ချသည်။ ထို့နောက်မှာ သူ့မျက်လုံးများက ရေတွင်းအနီး ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဝဲလွင့်သွားပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ရွှိ . . . ရွှိ . . .”

လေချွန်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံကို ကြားတော့ အိုဇက်တစ်ယောက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်သွားသည်။

“ရွှိ . . . ရွှိ . . .”

နောက်ထပ် ထွက်လာစဉ်မှာတော့ ရေပုံးကို မှောင်ရိပ်တွင်းချဦး အသံကြားရာအရပ်ဆီ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်လေတော့၏။

မကြာပါချေ။

ချုံကွယ်တစ်ခုတွင်းမှ ထွက်လာသော အသံများသည်ကား . .

“သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကျွန်တော် အကုန်သိခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန် သူ စားမယ့်ဟင်းထဲကို အရက်နည်းနည်း ထည့်ချက်လိုက်မယ်။ ပြီးရင် အရင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း အကုန်လုပ်ထားမယ်။ ဦးကြီးတို့သာ အချိန်ဇီဝိတ် ရောက်လာခဲ့”

အသံမှာ တိုးလှ၏။ ဒါပေမဲ့ . . .

လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာရှေ့တွင်ထောင်၍ ကိုယ်တွင်းမှ စွမ်းအင်

င်းမြစ်တစ်ခုကို ဖော်ထုတ်တော့ . . .

စိတ်သည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေ၏။ သို့သော် . . .

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာပြီးသည့်တိုင် လိုအပ်သော စွမ်းအင်များ

လာခဲ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိပြီးပြီးချင်း ထွက်လာတာက မယုံ

ည်နိုင်လွန်းသောစကား။ တစ်ခုခုများ မှားနေတာလား။ စိတ်ကိုလျှော့

နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကုသမှုအတွက် လိုအပ်သော သံလိုက်

အင်များ ကိုယ်တွင်းမှ ထွက်မလာ။

“ငါ ဘာတွေများ မှာထားလဲ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး”

အာရုံကိုနောက်ရွှေ့တော့ လွန်ခဲ့သော အတိတ်တစ်ခုပေါ်လာ

သည်။ မြို့ခိုင်းကမ်းပါးတွင် သူထိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ချိုးခြင်းအမှုကိုပြု၍ အိုဇက်စီစဉ်သော မနက်စာကို စားသည်။ ဒါပဲ

အရာ . . .

ယခု . . .

ခေါင်းကိုမော့ပြီး ဆုတောင်းစာ နှစ်ပိုဒ်ကို မှန်မှန်ရွတ်ဆို၏။

ကောင်းကင်ဘုံနှင့် အလှမ်းဝေးနေခြင်းလား။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဖိန်းရိန်းထွက်သွား၏။ ထူး

ဆွသော ခံစားမှုနှင့်အတူ သူ့စိတ်တွေ ပွင့်လင်းလွတ်မြောက်လာသည်။

အား ကောင်းကင်းဘုံမှ သနားတော်မူလိုက်လေပြီ။

အသိအာရုံနှင့် ဝေဝါးရှုပ်ထွေးမှုတွေ တဖြည်းဖြည်း ကင်းပ

သွယ်၏။ စိတ်ဓာတ်အဟုန်တွေ တစ်ဆင့်ချင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒါ

အရာ . . .

XXII

အခန်းအပြင်ဘက်မှ လူနာတို့ရဲ့ ဆုတောင်းသံကို ကြားရသည်။ အိုဇက်ဦးဆောင်ကာ လူနာများအတွက် ကောင်းကင်ဘုံထံမှ ထွတ်မြောက်သော လမ်းညွှန်မှုကို တောင်းဆိုနေခြင်း၊ ကုသရန် ရောက်လာသူများအားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေရ၏။ သူတို့ရှေ့မှာ အိုဇက်က ကျမ်းစာအုပ်ကို ကိုင်ပြီး ဆုတောင်းစာများကို ရွတ်ပြနေသည်။ အိုဇက်တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း နောက်မှလူများ လိုက်ဆိုသည်။

အခန်းတွင်းမှာ ထိုင်ပြီး ယန် ဆုတောင်းစာများကို နားထောင်နေလိုက်၏။ ဆုတောင်းမှုဆုံးတော့ ပထမဆုံးကုသခံမည့် လူနာအခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။ ခြောက်နှစ်အရွယ်သာရှိပြီး ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသော ကလေးတစ်ဦး။

အမေက ကလေးကို ခုတင်ပေါ် ပွေ့ချီတင်ပြီး ဘေးမှာ ဝိုင်းနေ၏။ ကလေးမှာ အသက်ရှူမမှန်။ ရောဂါထချိန်များ၌ အသက်ရှူခြင်း ခန္ဓာကိုယ်ပါ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားတတ်သည်။ ကုသဖို့ အချိန်တန်တော့ အမေဖြစ်သူကို အပြင်ထွက်ခိုင်းပြီး ယန် လူနာကလေးအား တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အမြင့်ဆုံး အတိုင်းအတာတစ်ခုကို မရောက်။ တစ်စုံတစ်ရာ ချုပ်မိုးကာဆီးထားနေသလို အားအင်တွေက အဆင့်တစ်ခုမှာ ရပ်နေ သည်။ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပါ၏။

အသက်ကို အမောတကော ရှုနေရသော ကလေးငယ်မျက်နှာ က သနားစဖွယ်၊ ကြည့်မနေနိုင်တော့ . . .

ရောက်ရာအဆင့်နှင့်ပင် ခွဲစိတ်မှုကို စတင်လိုက်သည်။ ကလေး ငယ်၏ ရင်ခေါင်းကို ဘယ်လက်ဖြင့်ဖိပြီး ညာလက်ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ဆွဲ ဖွင့်လိုက်၏။

“ဗြ . . .”

အိပ်ငွေ့ချခံထားရသော လူတစ်ဦးပမာ ယန်၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ တောင့်တောင့်ကြီး ရွေ့လျားနေတော့၏။

. . .

ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ခရိုနော ဖြူသွင်း သည်။ အိုဇက်ပြုလုပ်ပေးထားသော ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ မျက်လုံးထို့ ခွာကာ ရွာတွင်း လှည့်ပြေးတော့၏။

သူတစ်ဦးတည်းရဲ့ အဆိုးမြင်စိတ်ဖြင့် မဖြစ်နိုင်တော့ . . .

. . .

ဟာဂျူလီကျေးရွာလေး၏ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ဟာဂျူလီနေ့ကို ကျင်းပရန်အတွက်-ကျေးရွာအကြီးအကဲအိမ်တွင် သင်္ဘော ဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်များ စုဝေးနေကြပါ၏။ ငြိမ်သက်နေခြင်းပေး မဟုတ်။ ရေခွေးဝိုင်းတစ်ခု ပြုလုပ်ဖန်တီးလျက်။ အရင်နှစ်များက ဖြူလှူ

ခဲ့သော အစီအစဉ်များကို အများဆန္ဒနှင့်အညီ ပြင်တန်တာ ပြင်၊ ဖြည့် တန်တာဖြည့်ရန် တိုင်ပင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်များအတွက် ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲများ၊ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ပွဲ များ ထည့်သွင်းကျင်းပရန် လူကြီးများအတွက် ကျမ်းစာရွတ်ဖတ်ပွဲ၊ ဘဗ္ဗဋ္ဌာန်းရှုမှတ်ပွဲ၊ အပြန်အလှန် နီးနှောဖလှယ်ပွဲ၊ ဟောပြောပွဲ စသည့် အစီအစဉ်သစ်များကို ထည့်သွင်းကျင်းပရန် အချို့အစီအစဉ်များကို ချန် လှုပ်ပစ်ခဲ့ရန် ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ အကြီးအကဲအိမ်သို့ ရွာခံဆေးဆရာ ခရိုနော အမော တကော ပြေးချလာကာ . . .

“မားဆော့သ် . . . မားဆော့သ် ခင်ဗျားကယ်မှ ရတော့မယ်။

ခင်ဗျားကယ်မှ ရတော့မယ်”

အမောတကောပင်မဟုတ်။ အသံကလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ နိုင်နေသည်ဖြစ်ရာ . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာလဲ”

ခရိုနောကိုကြည့်ပြီး စုဝေးတိုင်ပင်နေကြသော ကျေးရွာလူကြီး များ ခါးမတ်သွားတော့ . . .

“ယန် . . . ယန်ဆိုတဲ့ ဆေးဆရာ ကျုပ်တို့ရွာက ကလေးတစ်

ယောက်နဲ့ စေတန်နတ်ဘုရားကို အခု ယစ်ပူဇော်နေတယ်”

“ဟေ . . . ”

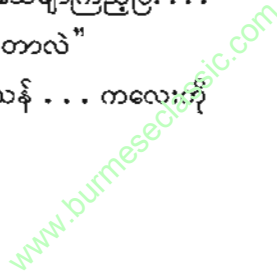
“ဘာပြောတယ်”

“အမြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ။ မဟုတ်ရင် ကလေးသေလိမ့်မယ်”

အကြီးအကဲ မားဆော့သ်က ခရိုနောကို သေချာကြည့်ပြီး . . . “ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“တကယ်ပြောနေတာ . . . ယန် . . . ယန် . . . ကလေးကို

အိမ်ခွဲပြီး အူတွေထုတ်နေတယ်”

ကျေးရွာလူကြီးများ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြည့်ဆွဲ
ဖလှယ်သွားသည်။ မားဆော့သံက ခေါင်းကိုယမ်း၍ . . .

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“သူ့ဆေးခန်းမှာ”

မားဆော့သံက ပြုံးမဲ့ထေရီသောဟန်ပန်နှင့် ခရိုနေ့ကို သနား
စဖွယ်ကြည့်ရင်း . . .

“ဆေးခန်းမှာဆို ဆေးကုတာနေမှာပေါ့။ ခွဲစိတ်ကုတာ သူ့အလုပ်
ပဲလေ”

“ဒါ ခွဲစိတ်ကုတာ မဟုတ်ဘူး။ ကုသမှုတွေ အားလုံး မနေ့က
အဆုံးသတ်သွားပြီ။ ဒီနေ့က ယဇ်ပူဇော်တာ။ ဒါစေတနာနတ်ဘုရား
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ပူဇော်တဲ့နေ့”

“ဟေ . . .”

ခရိုနေ့၏ လိုက်သံရောသော စကားတွေအောက်မှာ လူကြီး
အချို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကျုပ် ထင်နေတယ်။ အရင်တည်းက ထင်နေတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် အတွင်းလူ ထည့်ထားခဲ့တာ”

ခရိုနေ့စကားကို နားမလည်ကြ။

“သူ့နားမှာရှိနေတဲ့ အိုဇက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက လက်တင်
က ကျုပ်ဆွေမျိုးလေးပဲ။ ယန်ရဲ့ဆေးကုနည်းကို မသင်္ကာလို့ အနီးက
စောင့်ကြည့်ရအောင် သူ့နားကို ပို့ထားတာ။ အခုတော့ ကျုပ်အား
သိခဲ့ပြီ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်နဲ့ အရှင်လတ်လတ် ယဇ်ပူဇော်
အရေးကိုလည်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်တို့သိတဲ့အချိန် နေ့
မကျသေးပါဘူး။ မားဆော့သံ ကလေးအသက်ကို မြန်မြန်ကယ်ထောင်
မယ့်နိုင်သော်လည်း အနည်းငယ်တော့ သံသယစိတ် စင်စစ်
ကြလေပြီ။ ဒါပေမဲ့ . . .

ယန်က ဒီအတိုင်းပဲ ခွဲစိတ်ကုနေကျပါ”

ခရိုနေ့က ကြမ်းခင်းကို လက်ဝါးနှင့် ‘ဘုန်း’ ခနဲ ရိုက်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . မားဆော့သံ၊ ကျုပ် မေးမယ်။ ယန် ဆေးကု
တာကို ခင်ဗျားတို့မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ် ဘယ်နှခါ မြင်ဘူးလဲ”

အဖြေမရှိ။ တကယ်လည်း သူတို့ တစ်ဦးမျှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
မမြင်ဖူးကြ။

“ယန်ကရော ဘာလို့ မပြတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ကရော့ ရွာရဲ့အကြီး
အကဲ ခေါင်းဆောင်တွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရွာသားတွေကို သူလုပ်ချင်တိုင်း
လုပ်နေတာ ဘာလို့ ခွင့်ပြုထားရတာလဲ”

“ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်ဘူးလေ။ သူကပေးလို့ ရောဂါကင်းကုန်
ကြတာ မင်းအသိပဲ”

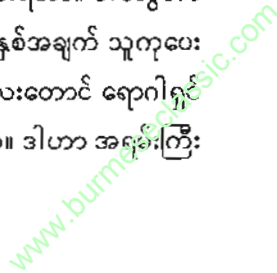
“မှန်တယ် . . . အဲဒါတွေအကုန် မနေ့က ပြီးသွားပြီ။ ဘာ
ကြောင့်လဲ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ တကယ်တော့ ယန်ဟာ လူစင်စစ်မဟုတ်
ဘူး။ စေတနာနတ်ဘုရားကို ယဇ်ပူဇော်ဖို့ နေ့နံတူတဲ့လူကို ဆေးဆရာ
အသောင်ဆောင်ပြီး လိုက်ရှာနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာကို သက်သေထားပြီး ပြောတာလဲ . . . မားဆော့သံ”

အကြီးအကဲတွင် ပြန်ဖြေရန် စကားမရှိ။

“လူ အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောရတာက တစ်အချက်။ လူ
အန္တရာယ်ကို လက်နဲ့ခွဲပြီး လက်နဲ့ပြန်ပိတ်တာ။ ခွဲတဲ့နေရာက ဒဏ်ရာ
ပေါ်တာ။ ကုသခံရသူက နာကျင်မှု လုံးလုံးမခံစားရတာ။ ဒါတွေဟာ
အစားရိုးကျ မဆန်ဘူး။ သာမန်လူ မလုပ်နိုင်ဘူး။ နှစ်အချက် သူကပေး
လိုက်လို့ ရောဂါပျောက်သွားတယ်။ အနာအဖျားလေးတောင် ရောဂါရှင်
မှာ မကျန်ခဲ့ဘူး။ ယူပစ်လိုက်သလိုပဲ။ ထားပါတော့။ ဒါဟာ အရှမ်းကြီး

တန်ခိုးရှင် ဆန်လွန်းနေတယ်။ သုံးအချက် ယန် အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါမှာ
ဇာတိရုပ် ပေါ်လာပါတယ်။ သူဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ။ ဒါ
သည် အိုဇက်ကိုယ်တွေ့။”

ကျေးရွာ၏ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများ ခရိုနေ့ကို မျက်ထုံ
အကြောင်းသားဖြင့် ငေးကုန်ကြပါသည်။ ခရိုနေ့မျက်ဝန်းတွေက ယုံကြည်
စိတ်နဲ့ ဖိန့်ဖိန့်လက်နေရာ . . .

“အခု ကလေးတစ်ယောက်က စပြီး ယဇ်ပူဇော်နေပြီ။ ပြီးမှ
ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ။ ကျုပ်တို့ရွာက ဘယ်နယောက်တောင် အသုံးပြု
မှာလဲ။ မားဆော့သ် သေချာစဉ်းစားပါ။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားရင် တမလွှာ
ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ဘိုးဘေးတွေ မျက်ရည်ကျရလိမ့်မယ်”

ခရိုနေ့က စကားကို ရုပ်ပြီး အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်
သည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းမှာ ခံပြင်းမှုနဲ့ စိုးရိမ်ကြီးမှု
ကိန်းဝပ်တွဲခိုနေတော့ . . .

“ကဲ . . . ကျုပ် တာဝန်ကျေပြီ။ တမလွန်ရဲ့ သမိုင်းတစ်
နေရာမှာ ကျုပ်နာမည်တော့ နည်းနည်းမှ ပါလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ထို
တာတော့ ခင်ဗျားတို့အပိုင်းပဲ”

ပခုံးကိုတွန့်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါ၏။ စကားတွေ
လွင်ပြင်ကျယ်တစ်ဖက်ကမ်းကို လူကြီးပိုင်းတို့ မျှော်ကြည့်ရန် အားနည်း
သွားကြလေပြီ။

ထိုခဏ . . .
“နေဦး . . .”

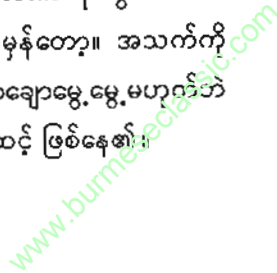
XXIII

ခရိုနေ့ညွှန်ပြသော ချောင်းကြည့်ပေါက်ကို မျက်နှာမူတော့
မားဆော့သ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့အတူ လိုက်ပါလာသော သက်
ဆိုင်ရာ လူကြီးများအားလုံးလည်း မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်ကုန်ကြပါ၏။ အတွင်းမှာ သူတို့မြင်ရသည်ကား . . .

နဖူးမှ ချွေးသီးများ ကြမ်းခင်းပေါ် တစက်စက်ပြုတ်ကျနေသော
ဆန်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေသည်။ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်
တာ လူက ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။ သူ့တွင် စွမ်းအား လုံးဝ မရှိ
တော့။ လူနာ၏ ရောဂါကို ရှာမတွေ့ခဲ့သည့်အပြင် အဆိုးဆုံးကတော့
ဒွင့်ထားသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပြန်ပိတ်၍ မရတော့ခြင်းပါ။

ယန် တုန်လှုပ်နေချေပြီ။

ခုတင်ပေါ်၌ ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးလေးက ရင်ကွဲပက်လက်
ဖြင့် အဆန်သား လဲနေသည်။ နှလုံးခုန်သံ မမှန်တော့။ အသက်ကို
ခါးစပ်နဲ့ပင် ခံရာခံဆစ် ရှူနေရပြီ။ ဒါဟာ ချောချောမွေ့မွေ့ မဟုတ်ဘဲ
တစ်ခုခုခံနေသလို အသက်ရှူပုံက နှစ်ဆင့်သုံးဆင့် ဖြစ်နေ၏။

ဖွင့်ထားသော ဝမ်းဗိုက်ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေ တစ်မိမိမိမိ စီးကျနေသည်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ သွေးတိတ်ဖို့ပင် သူမစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ချေ။ အားအင် ကုန်ခမ်းသွားသလို၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ . . .

ကလေးရဲ့အခြေအနေက ဒီအတိုင်းထားရန် မဖြစ်တော့သည်မို့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်သည်။ ပြီးတော့ ဆုတောင်းစာများကို မိနစ်အတော်ကြာအောင် ရွတ်ဆိုသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ လှုပ်ရှားယိုင်နဲ့သွားသော စိတ်ကို ပြန်ထိမ်းကာ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ စွမ်းအင်ရင်းမြစ်ကို ပြန်လည်ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော် . . .

များပြားလှစွာသော အနှောင့်အယှက်များ၊ အဆိုးမြင်စိတ်၊ သံသယစိတ်များက သူ့အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသလိုရှိရာ စိတ်ဓာတ်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး အဆောက်အဆုံဆီသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ခရီးနေ့က မားဆော့သ်အား . . .

“တွေ့လား . . . စေတန်ကို ဂါထာရွတ်ပြီး ဆက်သနေပြီ။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်၊ အရင်လို ဟုတ်သေးလား။ အချိန်မရှိဘူး . . . မားဆော့သ်။ ကလေးက သေတော့မယ်”

ယန်၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုအား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူဖြစ်ရာ ယခုလို ပုံစံမြင်တွေ့ရတော့ မားဆော့သ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ယန်မှာ အရင်လိုပုံစံ မဟုတ်။ ဖရိုဖရဲနှင့်ရှိနေကာ နားလည်ရခက်သော အပြုအမူတွေထိ ဆက်တိုက်ပြုလုပ်နေသည်။ နောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ သွေးသံရဲ့ရဲနှုန်းရှိနေသော ခြောက်နှစ်အရွယ်ကလေးလေး။

ကြို့ထိုးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အသက်ငင်နေပြီ။

မျက်လုံးတို့ ပြာဝေသွားသည့်ခဏ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချကာ . . .
“ဟာ . . . လုပ်ကြ . . . လုပ်ကြတော့ . . . ဖမ်းကြ”
‘ပုန်း’ခနဲဆိုသလို ဆေးခန်း၏ နံရံတစ်ဖက် ပြိုလဲသွား၏။ ခရီးနေ့အတွင်းကို လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာကာ . . .

“သေစမ်း . . . မကောင်းဆိုးဝါးကောင် . . . သေစမ်း”
“ခွပ် . . . ခွပ် . . . အုန်း . . . ဖုန်း . . .”

ယန် အရှိန်ပြင်းပြင်း လဲပြိုကျသွားသည်။ အခန်းပြင်မှာ ရှိနေသူတွေလည်း ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်၏။

ကလေး၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ စိုးရိမ်တကြီး အတွင်းကို ပြေးဝင်လာသည်။ ထိုအခါ . . .

ခုတင်ပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရတာကား . . .

XXIV

“နောက်တစ်ခါဆို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သတိထား။ ဟား ဟား . . . လူကိုလူချင်း မကယ်ချင်နဲ့။ လူတွေကောင်းကျိုး သယ်ပိုးတဲ့ တော်တော်များများက ကိုယ်ခံအားမကောင်းရင် အသေစောတတ်တယ်။ အခု မင်းလိုပေါ့ကွာ။ ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

အရှေ့ဆီမှ မြေဝပ်ငှက်တစ်ကောင် ထပြန်သွားသည်။ မြေညီ သော ကမ်းပါးအိုတစ်ခုပေါ်မှာ ဖြစ်၏။ သူနှင့် လွန်စွာ မစိမ်းသက်စွာ သော ကမ်းပါးပါ။ သူခေါ်ဝေါ်သမုတ်ထားသည်က မြူခိုးကမ်းပါး။

ယခု . . . ထိုကမ်းပါးစွန်းပေါ်မှာ သူရောက်နေသည်။ အရင် လို ကျင့်စဉ်ထိုင်နေခြင်းကား မဟုတ်။

မြူခိုးကမ်းပါးက ယနေ့ တိမ်မြူများ ကင်းစင်ကာ မသစ်လွန်း မဟောင်းလွန်းသော အလင်းစက် စိုစိုများပင် ပက်ဖြန်းပေးထား၏။ နောက်ကျောမှ ပင်လယ်ကြီးက ပြာယောင်ဖြာဆင်းနေသည်။ လှိုင်းပူသံ သံ တဝန်းဝန်းကိုလည်း ကြားရသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ကြားခဲ့ဖူး သလိုပါပဲလားကွယ်။

တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းနောက်မှာ နာကျည်းကိုက်ခဲ ထားသော သွားတစ်စုံရှိနေ၏။ ခရီးနေ့က သူ့ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ရင်း မထိတရီ ဆိုသည်။

“နောက်လည်း လူတွေအကျိုး သယ်ပိုးချင်စိတ်ဖြစ်ရင် ဒီအဖြစ် လေးကို သတိရပေါ့ကွာ . . . ဟုတ်လား။”

တကယ်များ ဟုတ်နေရောလား။ လူသားကောင်းကျိုး သယ်ပိုး ချင်တဲ့လူက ကိုယ်ခံအားမကောင်းရင် အသေစောတတ်တယ်တဲ့။ သက် အားကုန်နေသွားရရှာတဲ့ ကြယ်တာရာအချို့ကိုတော့ မြင်ဖူးရဲ့။ သူပဲ ထိုယ်ခံအားမကောင်းတာ ဖြစ်မှာပါလေ။ နောက်ပြီး လူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ ဘာလက ဆုတ်ကပ်ပေကိုး။

ရှိပါစေတော့ . . .

“တအောင့်နေ ရွာကလူတွေ လာကြလိမ့်မယ်။ သက်သက် သာသာနဲ့ အသက်ထွက်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းထား . . . ဟား . . . ဘား . . .”

လူပီသပေစွ၊ လူ့အရေခွံ ခြုံတတ်ပါပေစွ။ ဒုက္ခရောက်သူကို ခါးထောက်ကြည့်၊ လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးတရ ရယ်တတ်သော လူမှ ထူအစစ်ပါပေ။ လွင်ပြင်ကျယ်လို ကြည့်နေမိသည်။ လွင်ပြင်ကျယ်၏ အဆုံးသတ်မျဉ်း၌ တစ်ခါက အောင်မြေနှင်းရန် လာခဲ့သော ဟာဂျူလီ အိတွင်သည့် ရွာလေးရှိနေသည်။

ဆားငန်လေကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်တို့ဆီမှာ စပ်ဖျဉ်းသွား ၏။ ကမ်းပါးစွန်းတွင် အခိုင်အခန့် စိုက်ထူထားသော ဝါးတိုင်ကြီး တစ်တိုင်၊ ထိုဝါးတိုင်ကြီးတွင် စိတ်နယ်လွန် ခွဲစိတ်ကုသသူ ဆေးဆရာ အစ်ယောက် လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ ကပ်ချည်ထားခြင်း ခံနေရသည်။

ကြီးတုပ်သူက ခရီးနေ့။

စောင့်ကြပ်သူနှစ်ဦးရှိပြီး ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ တစ်ခင်တကာ စုပုံထားသည်ထင်ရသော ကျောက်ခဲပုံတစ်ပုံ ရှိနေသည်။

သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး ကမ္ဘာမြေဂီတသံကိုသာ နားဆင်နေလိုက်သည်။

လာကြပြီ။

မျှော်လင့်နေသော ဟာဂျူလီရွာသားတွေ မြူခိုးကမ်းပါးဆီသို့ စုဝေးချီတက်ကာ လာနေပြီ။

မားဆော့သ် ဦးဆောင်လာ၏။

နံဘေးဆီတွင် မိန်းမတစ်ယောက် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးကာ ပါလာသည်။

မိခင် (သို့) လွန်ခဲ့သော တစ်ရက်ခန့်က ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးသွားခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်အရွယ် လူမမယ်လေးရဲ့ အမေ။

သူတို့ လာနေကြပြီ။

ခြေသံတွေ ဆူညံကာလာတော့ ယန် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။

မြင်ဖူးထားသော မျက်နှာတွေကို သွဲ့ သွဲ့ ဖော့ဖော့ မြင်ရသည်။ အရောင် မျိုးစုံ၊ မည်းတစ်လှည့်၊ ညိုတစ်လှည့်၊ တချို့က နီရော်ရော်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရောက်စဉ် ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရာ . . .

ခရိုနေ့၏ အသံတစ်ခုသည်ကား . . .

“ကဲ . . . မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ဒီနေ့ဟာ ကျုပ်တို့ ဟာဂျူလီ ရွာလေးရဲ့ သမိုင်းဝင်နေ့ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်တို့ရွာ အပေါ် မကောင်းသော အမိုက်မှောင်တွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ ဟောဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကို မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဘိုးဆား တွေလည်း ကျေနပ်ကြမှာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတို့ ဆူညံကုန်၏။ ခရိုနေ့က လက်ပြကာ တားလိုက်သည်။

အပြစ်ရှိသူကို အပြစ်ပေးခြင်းဟာ ကောင်းမှုတို့ ဖြစ်ခြင်းပဲ။ မကောင်းဆိုးဝါးကို မောင်းထုတ်ခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘိုးဆား တွေကို ပူဇော်ခြင်းပဲ . . . မကြောက်ကြပါနှင့်”

ထိုစဉ်မှာပဲ ရွာအကြီးအကဲ မားဆော့သ်က အနားကပ်လာ

. . .

“ခရိုနေ့ . . . ငါတို့ပြစ်ဒဏ်က အရမ်းများ ရက်စက်နေမလား”

ခရိုနေ့ မျက်နှာပျက်သွားပြီ။

“မားဆော့သ် . . . ဒါဟာ ထုံးစံအရ ပြုလုပ်တာပဲ။ သူက ပြုစင်စစ်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို မမေ့ပါနဲ့။ မကောင်းဆိုးဝါးကို အပြစ် ပေးတာ ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးနဲ့ အသက်ညှာဆုံးပဲလေ”

မားဆော့သ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

“သားအတွက် ပူဆွေးသောကရောက်နေရှာတဲ့ မိခင်ကို ကိုယ် မှုတ်တပါလေ”

နံဘေး၌ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေသည့် မိန်းမသားကိုကြည့်

ပြီး မားဆော့သ် သက်ပြင်းကိုချသည်။ ခရိုနေ့က အချိန်ဆိုင်းမနေဘဲ

ပူဆွေးတောက်လောက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးအား မီးညှိလိုက်တော့၏။

ရဲစွေနီစင်းနေသော ဗွန်းတိမ်းလုနေလုံးအား တစ်ချက်မော့

ကြည့်ရင်း . . .

“အချိန်တန်ပြီ . . . ဟာဂျူလီရဲ့သိက္ခာအတွက်၊ ကျုပ်တို့ ပူဆွေးတွေရဲ့ သိက္ခာအတွက်၊ သားမဲ့သောအမိရဲ့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှုတွေ အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့သွေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆေးကြောပေးရအောင်”

“ဟေး . . .”

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသံ၊ လက်ခမောင်းခပ်သံတွေ ထွက်ပေါ်

လာသည်။ လူအုပ်ကို ကြည့်၍ ခရိုနေ့ ကျေနပ်စွာပြုံးကာ ခဲတစ်လုံး

ပေးကာကယ်ပြီး မားဆော့သ်လက်တွင်း ထည့်ပေးသည်။

“ကဲ . . . မားဆော့သ် . . . စပါ”

လက်တွင်းရောက်လာသော ကျောက်ခဲတုံးကို ကြည့်ပြီး မား
ဆော့သ် တွေဝေနေမိသည်။ သူ လက်မရဲ။ ထိုစဉ်မှာပဲ သေဆုံးသူ ကလေး
၏ မိခင်က သည်းမခံနိုင်တော့စွာ မားဆော့သ်လက်တွင်းမှ ခဲလုံးကို ဆွဲ
ယူပြီး ယန်အား ပစ်ပေါက်လိုက်ပါ၏။

“အုန်း . . .”
“ဟေး . . .”

အားပေးသံများ ဆူညံသွားပြီး နောက်မှာတော့ . . .

ရှိနေသူ ရွာသားများအားလုံးသည်ကား သူ့ထက်ငါ အလှ
အယက် ယန်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ခဲမိုး ရွာလေပြီ။

“ဘုန်း . . .”
“ဖုန်း . . .”
“ဒုတ် . . .”
“ကဲကွာ . . .”

“သေစမ်းဟဲ့ . . . မကောင်းဆိုးဝါး”

လှုပ်ရှားမရအောင် တိုင်နှင့် ပူးချည်ခံထားရသည့် လူသား
တစ်ယောက်မှာ . . .

“ဒုတ် . . . အင့် . . .”
“ခွပ် . . .”
“ဖြောင်း . . . အား . . .”

ခဲများက ခန္ဓာကိုယ် နေရာအနှံ့။

အရှိန်ပြင်းစွာ၊ လူသားချင်းမစာနာစွာ တစ်ချိန်တစ်ခါက အလွန်

အကျူးပြုခဲ့သော ကျေးဇူးများကို မေ့ပစ်ကာ . . .

ခဲလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး။
တချို့က မျက်နှာပေါ်၊ တချို့က ဦးခေါင်းပေါ်။ တချို့က . . .
တချို့က . . .
တချို့က . . .

အသားစတွေ ဖွာကြဲစုတ်ပြတ်ကုန်ပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဖူးဖူး အလိမ်းလိမ်း ဒဏ်ရာဗလပွတွေ ဖြစ်
ညံ့ကုန်ပြီ။

ခရိုနေ့ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ပိုက်ရပ်ရင်း အရက်စက်ဆုံး
သော မြင်ကွင်းကို အရသာခံကာ ကြည့်နေသည်။

ယခုအချိန်အထိ မတုန်မလှုပ်၊ ရပ်နေသူတစ်ဦးလည်း ရှိနေ၏။
လက်တွင်း၌ ခရိုနေ့ ထပ်ထည့်ပေးထားသော ခဲတစ်လုံးကို

ခွဲပြီး ကျောက်ရုပ်အလား ကြောင်ငေးရပ်တံ့နေသည့် မားဆော့သ်။
မှားလား၊ မှန်လား အခုချိန်ထိ သူ မဝေခွဲနိုင်သေး။

ဒါပေမဲ့ သွေးဆာလွန်းသော လူတစ်ယောက်သည်ကား ကြည့်
နေ၍ပင် ကျောက်ခဲပုံတွင်းမှ အကြီးဆုံးခဲလုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပါ

ခရိုနေ့။

ရွာသားတွေ လက်မရပ်စတမ်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်ပေါက်နေကြ
သလိုပင် အားမရနိုင်တော့။

ဒီကိစ္စတွင် သူ့ရဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်မှုလည်း ကြီးကြီးမားမား ပါ
သည်လေ။ အဲကိုကြိတ်တော့ ဘယ်ကမှန်းမသိသော သွေးတွေ ခရိုနေ့

ကိုယ်လုံးကို ဆူပူအုံကြွလာသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မသိလိုက်တော့ . . .

အားကုန်လွှဲပစ်လိုက်သော ခဲတစ်လုံးသည်ကား . . .

“အား . . .”

“ငါသည် တတ်စွမ်းသောပညာဖြင့် လူပေါင်းများစွာကို
ထိတင်ခဲ့၏။ ငွေကြေးမယူ၊ အကျိုးအမြတ် မမျှော်၊ လောက၌
အတ္တိသည် တန်ခိုးအကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း ငါ ကြားသိခဲ့ရ၏။
ငါ့မေတ္တာတို့ကို မည်သူသည် ဖျက်ဆီးကလူ ပြုသနည်း။
ချမ်းအားတို့ကို မည်သူသည် ဖျောက်ဖျက်ပစ်သနည်း။

စွမ်းအင်ကုန် မီးစာခန်းခဲ့သောအဖြစ်ကြောင့် မကြာခင်
အိမ်အတွင်း ငါ သေရတော့မည်။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ သွေးတို့ဖြင့်
ပြည့်နှင်းနေပြီ။

ငါသည် တောင်ပံပါသော သတ္တဝါဖြစ်မှု ဤနေရာမှ
ချွတ်သွားနိုင်ပေအံ့။ ယခုတော့ . . .”

XXV

“ဒီတစ်ခါ ပိုဆိုးဗျို့၊ အသည်းကို အောင့်သွားတာပဲ”

“အဟက် . . . ဒါ အကင်းပဲရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ . . . တော်တော်လည်း ဆိုးပါတယ်။ ရှေ့မှာ ခင်ဗျားပြုပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်”

“ဪ . . . ဒါကတော့ကွာ သူတို့ မျက်စိရှေ့မှာတင် ချစ်မမည် ကလေးလေးတစ်ယောက် ငါ့ကြောင့် သေသွားတာကိုး။ ရှေ့မှာ ငါ ကျေးဇူးပြုပေးခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ရင် ဆရာမို့ ဆေးကုတယ်ဆိုတဲ့သဘောလည်း သက်ရောက်နေသေးတာထက် ငါ့ကြောင့် အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးသွားလို့ အစားပြန်လျော်ပေးရတဲ့ သဘောလို့ပဲထားပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့လည်းဗျာ . . . အစားပြန်ပေးရပုံကြီးက”

“ဒီဘဝမှာ ဒီလိုသေဖို့ ကံပါလာတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါတော့တာပဲ ကွာ”

ဖိုးခွား ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ . . . အဲလိုပဲ မှတ်ရတော့မှာပေါ့။ ဟီး . . .

ဗျန်ခဲ့တဲ့ ဘဝ ဘဝတွေတုန်းကလည်း ခင်ဗျား ဘယ်သူတွေကို ဘယ်လို နည်းနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့လဲမှ မသိတာ။ အဲဒီအကုသိုလ်တွေ ပြန်အကျိုးပေး ဖို့ဘဝရောက်တော့ ခင်ဗျားခံရမယ့်အလှည့် ဖြစ်တော့တာပေါ့”

“အေးပေါ့”

“မပူပါနဲ့ဗျာ . . . နောက်ဆောင်ဘဝတွေ ခင်ဗျား လူပြန်ဖြစ် နိုင်လည်း ဒါမျိုးတွေ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ လူသားအားလုံး ကို မေတ္တာတရားတွေနဲ့ အပြန်အလှန် ယုံကြည်လေးစားမှုတွေနဲ့၊ သိမ် ချစ်မှုတွေနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ရှိနေတော့မှာပါ။ ကြာတော့ ကြာမှာပေါ့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဲလိုဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာကို အချစ်တွေကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ ဘာပစ္စည်းနဲ့မှ အရောင်ပြန်တင်လို့ မရနိုင် တော့”

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . .”

သရဲဆန်ဆန် ရယ်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ကျောင်းဆရာ . . . မင်းက ငါ့ကို မင်း သင်ခန်းထဲက ကလေးတွေများ ထင်နေလား။ မင်းထက်တတ်လို့ သရဲ လုပ်နေတာ။ ကဲ . . . ဖြေတော့။ ငါ ဘာလို့ ဘဝဆက်တိုင်း အသတ်ခံ ကာလ”

“မသိဘူး”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်ဗျားဟာက လူဝင်စားသာဆိုတယ် ပါ။ နိုင်ဘဝက အကြောင်းတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘူး။ မြူရီး”

ကမ်းပါး သွားထိုင်လိုက်၊ ဆေးကုလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်ပဲ လှုပ်
တာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် အဖြေရှာပေးနိုင်မှာလဲ”

သရဲကြီး ဒေါခွီးသွားပုံရ၏။

“ကောင်းပြီလေ . . . မင်းလမ်း မင်းရွေးတာပဲ။ ဒီဘဝ

တော့လည်း နောက်ဘဝ ထပ်ခေါ်သွားတာပေါ့”

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .”

မရတော့ပြီ။

နှာခေါင်းတွင်းမှာ နွားချေးနဲ့တွေ မွန်ထူလာခဲ့ပြီ။

အစိမ်းသရဲ၏ တတိယတံ

သေး၏။

“ဗွီ . . .”

စက်ဆုပ်ဖွယ်အပြည့်နဲ့ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး သတ္တဝါတုတ်ကောင်
ပါ။ ရုပ်နာမ်နှင့် လုံးဝမလိုက်ဖက်သည့် နာမည်က ထူးထူးခြားခြား။

‘ရွှေနီ’ တဲ့။

အစာလာကျွေးသူ အင်္ကျီဗလာဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီကောင်
ကြီးကို တော်တော်အားကိုးပုံပေါ်သည်။ တစ်နေ့ လေးကြိမ်ထက်မနည်း
နာမည်ခေါ်ကာ အစာလာကျွေးတတ်၏။ နာမည်ခေါ်သော်လည်း ပုံစံ
က မတုန်မလှုပ်၊ မထုံတတ်ထေး။ သူ့ကို ခေါ်လိုခေါ်မှန်းပင် သိဟန်
တွေ့ပါ။ မည်မျှလောက် နံ့ချာသည့် သတ္တဝါပါနည်း။

မိမိနှင့်တော့ ကွာပါသည်။

မိမိသည် အလွန်ပါးနပ်သူဖြစ်၏။ မျိုးရိုးကလည်း အထက်
အဆင့်အား။ နောက်ပြီး မိမိကို သတ္တဝါ တော်တော်များများ သေလောက်
အောင် ကြောက်ရ၏။ လူဆိုသော သတ္တဝါတွေဆို ပိုဆိုးသည်။ အချိန်
ပြည့် လူသတ္တဝါများမှာ မိမိတို့အား စက္ကန့်မလပ် ဂရုစိုက်ထားနေရပါ
သည်။ ကဲ . . . ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိသတုန်း၊ ဘယ်လောက်
ထက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသတုန်းဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြ
သော။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ပါးစပ်နှင့် မြှင့်တင်သည့် သတ္တဝါမျိုး
တွင် သူမပါ။ သူ ဘာကောင်လဲဆိုတာ အလုပ်နှင့်ပင် သက်သေပြပါ
သည်။

သူ့ရဲ့ ဥတစ်လုံးက လူတစ်ယောက်ကို ရောဂါရစေနိုင်၏။
ဆရာဂါပိုးပေါင်းများစွာကို သယ်ဆောင်လာနိုင်၏။ လူသားမျိုးနွယ်စု
တစ်ခုလုံးကို ဒုက္ခပေးနိုင်၏။ ပြီးပြီပေါ့။ ဒီလောက်ဆို သူ ဘာကောင်

XXVI

ဒီဘဲကို ကြည့်မရတာ ကြာပြီ။

ကြာဆို တော်တော်ကို ကြာနေပြီ။ ဒီထဲရှိနေသူအားလုံး
မှာ ဒီဘဲကို လုံးဝကြည့်မရ။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဘယ်နေရာမှ အချိုးမဝင်
ဘယ်ထောင့်ဘယ်ပုံက ကြည့်ကြည့် နှစ်သက်စရာ လုံးဝမရှိသော ပုံစံ
ကြည့်ဦး . . .

မျက်နှာက ရှည်မျောမျော၊ နှာခေါင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်၊ နှာ
ကားကား၊ မျက်လုံးပြူးပြူး။ ညမောင်မောင်တွင် ကြည့်ပါက ဒီထောင့်
မျက်လုံးတွေမှာ စုန်းမီးနှင့်ပင် တူနေသေးသည်။ စဉ်းစားသာ ကြည့်
တော့။ ဒီကောင်ပုံစံက ဘယ်လောက် မသတိဖို့ ကောင်းလဲဆိုတာ

အဆိုးဆုံးကတော့ ထိပ်နှစ်ဖက်မှာ တုတ်တိုကြီးနှစ်ချောင်း နီ
ထားသလို အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ အရိုးကြီးနှစ်ချောင်းပါ။ ကြည့်
သလောက် ပါးစပ်ကလည်း အငြိမ်မနေ၊ မုန်ကြိတ်ဆုံကြီး တအိအိ ထွက်
နေသလို အောက်မေးရိုးက အချိန်ပြည့် လှုပ်ရှားနေသည်။

လဲ သိကြပြီပေါ့။ အာဏာနဲ့ အရှိန်အဝါဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုပေါ်မှာပဲ မူတည်ကြောင်း သူသိခဲ့တာ ကြာပြီလေ။

ဤမျှ အာဏာပြင်းလွန်းသော၊ ဤမျှ အရှိန်အဝါမြင့်လွန်းသော သူသည် မည်သို့သော သတ္တဝါပါနည်း။

တောင်ပံနှစ်ဖက်ပါ၏။

အပုပ်အစပ် ကြိုက်၏။

ပျံသန်းလျှင် တဝီဝီ မြည်တတ်၏။

“အဟင်း . . . ဒါပါပဲ”

XXVII

“နွား . . .”

ခေါ်ရတာကိုက စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိလှသည်။

“နွား . . . ဟာ ဟ”

ခေါ်သံကိုကြားရုံနဲ့ အူတူတူ အတတ၊ မတုန်မလှုပ်၊ ရွတ်တွတ် တွတ် သတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း မျက်လုံးတွင်းမှာ ပေါ်သည်။

သူရဲ့ ခြေကုပ်ယူရာကတော့ လူတို့အခေါ် နွားတင်ကုပ်တစ်ခု တွင်းမှာပေါ့။ စုစုပေါင်းရှိနေတာ နွားခြောက်ကောင်၊ လေးကောင်မှာ ထောင်မောင်းဝုံကြွားလျက် နှစ်ကောင်ကတော့ ပိန်ပိန်လိုလို။

တစ်ဖက်ကို သုံးကောင်စီ ခွဲချည်ထားပြီး အလယ်မှာ အစာ ဇွက်ကြီးတစ်ခု ချထား၏။ မနက် ၊ နေ့လယ်၊ ည၊ သန်းခေါင်တစ်နေ့ လေးကြိမ် နွားပိုင်ရှင်က အစာခွက်ကြီးအတွင်း အစာလာထည့်ပေးတတ် သည်။

အဲဒီအချိန်ကတော့ နွားတွေအတွက် ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးပေါ့။ သူ့ အတွက် ဆန်ကွဲနှင့်ဖွဲနုကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်နိုင်သော အချိန်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့် နွားတွေလို အလှအယက် တိုးစေ့ စားစရာမလို။ အရှက်မရှိ၊ သိက္ခာမရှိ ညာသံပေး စားစရာမလို။

www.burmeseclassic.com

အလိုရှိသမျှ ပျံဝဲပြီး ယူစားရုံသာ။

မကြာခင်ကပင် နွားပိုင်ရှင် ရောက်လာပြီး အစာခွက်ကြီးထဲ ကောက်ရိုးတွေ ရေစွတ်ထည့်ပေးသွား၏။ ပြီးတော့ ထိုအပေါ်မှ ဖွဲနံနှင့် ဆန်ကွဲကိုလည်း ခပ်ထူထူ ပက်ထည့်ပေးသွားသည်။

အလိုရှိသမျှ ယူငင်စားသုံးပြီး ဗိုက်လေးလေးဖြင့် ဝါးတန်းပေါ် ထိုင်ကာ မှေးနေတော့ လုံးဝ အမြင်မတော်သော ပုံစံက မျက်လုံးတွင်း ဝင်လာသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်း လာသည်ဖြစ်ရာ . . .

“နွားကြီး . . .”

“ဟေလေကွာ”

နာခေါင်းရှုံ့မိလိုက်သည်။ ထူးပုံက ပမာမခန့်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာက ပါးစပ် မညောင်းဘူးလားဗျာ။ အစာစား တုန်းကလည်း စားတုံးမလို၊ အခုစားပြီးတော့လည်း ပါးစပ်က အငြိမ်မနေ ဘူး။ ဟစ် ဟစ် အမြှုပ်တွေတစ်စီနဲ့ ဘာလို့ အဲလိုလုပ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား တို့အစား ရွံလိုက်တာ”

“ဟီး . . . ဟီး . . .”

သူ့စကားကြောင့် နွားကြီးက အမြှုပ်တွေခဲနေသော ပါးစပ်ကြီး ကိုဖြုတ်ကာ ရယ်ပြသည်။ အလျှင်အမြန် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ရ၏။ အော်ဂလီ ဆန်လွန်းလို့ . . .

“အဲဒါ စားမြို့ပြန်တာလို့ ခေါ်တယ်ကွ . . . ကောင်လေးရ အရသာ သိပ်ရှိတာ”

“ဟေ့(ဂ်)”

ပျိုပင် တက်သွားမိသည်။ မဖြစ်တော့။ ဒီလိုကောင်မျိုးနှင့် အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောနေရန် မရှိ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခွန်းတော့ ကပ်ထည့် လိုက်သည်။

“ရွံတယ်ဗျာ . . .”

ထိုသို့ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့် အိပ်နေလို့မှ မကြာသေး။

“ဘွတ် . . . ဘွတ် . . . ဗလစ် . . . ဗလစ် . . . ဗျစ်”

အနီးကပ်ကြားရသော အသံဆိုးကြီးကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်

ထိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . .”

‘ရွှေခို’ဆိုသော သူကြည့်မရဆုံးနွားကြီးမှာ ခါးကို ကုန်းပြီး အိအိ သွက်ကို ဘုန်းပေါလအော ညစ်ချနေသည်။ ကြီးမားလှသော မစင်တုံးကြီး

သွက်က တဖတ်ဖတ်။

လန့်ဖျတ်ကာ ထခုန်မိလိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင်ကြီး . . . ခင်ဗျား . . . ဗျာ”

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လို့ အားပါးတရ ဝမ်းသွားနေရာမှ နွားကြီး

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖွင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဘာလဲကွ . . .”

“တော်တော်ညစ်စုတ်တဲ့ ဘဲကြီးပဲဗျ။ ဒါကြောင့်မလို့ ခင်ဗျား

အမြှုပ်နေတာ”

ပက်ပက်စက်စက်ပြောပြီး တင်းကုပ်တွင်းမှ အပြင်ပျံထွက်လိုက်

သူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် မလေးမစား ဝမ်းသွားရ သည့် ဒီဘဲကြီးကို စိတ်တွင်းမှာ တေးထားလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးကတော့ . . . ငါလုပ်ရင် သေတော့မှာပဲ”

သူ့ခွစီးထားသည့်အတွက် နွားကြီးမှာ အလွန်အမင်းပင် မော
ဟိုက်လျက် ရှိနေပါ၏။ ခြေလှမ်းများပင် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်။

အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့်ရင် . . .

“မှတ်ထား . . . ငါ့ကို မလေးမစားလုပ်တဲ့အတွက် မင်းကို
ဗညာပြန်ပေးတာ . . . နောက်တစ်ခါဆို ဒီထက်နာမယ်”

• • •

“အော်အီးအီအွတ် . . .”

ကြက်တွန်သံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ မိုးမလင်းသေး။
ဒါပေမဲ့ ကိုရွှေကြက်ဖက် ပီရိယကောင်းစွာ တောင်ပံကို တဘုန်းဘုန်း
ဆတ်ရင်း ထဲတွန်နေသည်။ အောက်ဖက်မှ ကြက်သားအုပ်မကလည်း
ထတော်ကတော် လိုက်နေရာ . . .

ကိုရွှေနွားကြီးတော့ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားဆဲ။ မှောင်ကောင်း
တုန်းပင် ရှိသေးတာမို့ သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသည့် ကြက်ဖက်ကို
ဒေါသသံပြင်းပြင်းဖြင့် အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကြက်ဖ . . . ဆင်းစမ်း၊ ငါ့နားက ထွက်
သွားစမ်း”

အောက်မှ ကြက်မက ကတော်ကတော် လုပ်နေသည်ကြောင့်
ကြက်ဖမှာ သူ့ဟိန်းဟောက်မှုကို ခွန်းတုံ့မပြန်ရဲဘဲ တန်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း
သွားပါသည်။

ဝါးတန်းပေါ်တွင် သူတစ်ကောင်သာ ကျန်တော့မှ . . .

“ကောင်းတယ် . . . အခုမှပဲ နေရာသန့်သွားတော့တယ်”

မျက်လုံးမှိတ်ကာ ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ မကြာခင်ပဲ
အိပ်ပျော်လို့ သွားသည်။

ညနေရောက်တော့ ပိုင်ရှင်က တင်းကုပ်တွင်းမှ နွားများကို
အပြင်လွှတ်ကျောင်းသည်။ နွားတွေအားလုံး ခုန်ပေါက်မြူးတူးထာ
ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လယ်ကွင်းခြောက်များစီ အစာရှာထွက်ကြ၏။ တခြား
ပိုင်ရှင်တွေဆီမှ လွှတ်ကျောင်းထားသော နွားများကိုလည်း လယ်ကွင်း
အနှံ့ တွေ့ရပါသည်။

ပိုင်ရှင်အချင်းချင်း တွေ့တော့ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခုအား
အရေးတကြီး ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားရသည်။ တခြားမဟုတ်။ နွားနီး
ဂိုဏ်းတစ်ခု ပေါ်နေကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သော ညကပင် ရွာစွန်မှ လယ်ထဲသို့
ဝင်၍ နွားများကို ခိုးသွားကြောင်း၊ သူတို့လည်း သတိရှိရတော့မည်ဖြစ်
ကြောင်း သတိပေးပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။

လယ်ပိုင်ရှင်တော့မသိ။ သူကတော့ ထိုသတင်းကြောင့် ထခုန်စီ
မတတ်ပင် ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုဂိုဏ်းမှာ သူတို့တင်းကုပ်တွင် ရောက်
လာပြီး သူ လုံးဝကြည့်မရသည့် နွားကြီးကို ခိုးသွားပါက ဘယ်လောက်
ကောင်းလိမ့်မည်နည်း။ ဒီလိုဆို သောကကင်းဝေးပြီး ပျော်ရွှင်စွာ သူ
နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“အမြန်ဆုံး လာခိုးပါစေ’ ဆုတောင်းရင်း ရွှေနီ’ ဆိုသော နွား
ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းပေါ် တစ်ညနေလုံး ထိုင်စီးပစ်လိုက်၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ရွှေနီဆိုသော နွားကြီးကို သူ့ခိုးဂိုဏ်းမှ လာခိုး
သွား၏။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမှာ ဖိန့်ဖိန့်တောက်နေ
သည်။ သူ့အား လောက၌ ရှိရှိသမျှသော သတ္တဝါများအားလုံး ဦးညွတ်
အရိုအသေ ပေးနေကြ၏။

သူ့တန်ခိုးအာဏာကို တုပနှိုင်းယှဉ်နိုင်သူ ဤလောကတွင် ရှိ
မနေတော့။

“လေဟုန်စီးလို့ ကောင်းကင်မှာ ဝဲပျံမယ် x x x လောကကြီး
က ဦးညွတ်နေရမယ် x x x လေဟုန်ကိုစီးလို့ ကောင်းကင်မှာ ဝဲပျံနေ
မယ် x x x လောကကြီးက ဦးညွတ်နေရမယ်”

ရှင်ဘုရင် တေးသွားကို ရွတ်ဆိုရင်း ကောင်းကင်ပျံတက်တော့
တကယ်ပါပဲ။

အာဏာဟူသော အရသာကို ထိုခဏလေးနဲ့ သူ စားသုံး ခံစား
မိလိုက်သည်။

ချိုမြိန်လေစွ။
အရသာရှိလေစွ။
တန်းတန်းစွဲ မက်မောလောက်လေစွ။

XXVIII

“တောက် . . .”

သူ့တောက်ခတ်သံဟာ နွားတင်းကုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးပင် သိမ့်သိမ့်
နီသွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ . . . နွားကြီး”
နွားကြီးက အစာစားနေရာမှ သူ့မော့ကြည့်ကာ . . .

“ဟေ . . . ငါ ဘာလုပ်လို့တုံး”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လေနဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်တာလေ”

“ဘယ်တုန်းကလဲကွ”

အဲကို တဂျီဂျီ ကြိတ်လိုက်ရင်း . . .

“ခုန ကျုပ် အစာဆင်းစားတုန်းက . . . ခင်ဗျား ကောက်ရိုး
အဖမ်းမရစားပြီး ကျုပ်ကို လေနဲ့မှုတ်ထုတ်လိုက်တာ။ အခု အစာခွက်
ထဲ တိုက်မိလို့ ကျုပ်အတောင်ပံတွေ နာသွားပြီ”

နွားကြီးက စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းကို ယမ်းရင်း . . .

“ဟုတ်လား . . . အဲဒါဆိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊

တိုက်ခန်းတောင် ငါ မသိလိုက်ပါဘူး”

မရတော့ . . . နွားကြီးရဲ့ ပမာမခန့်စကားနဲ့ မလောက်ထင်
မလောက်စား အပြုအမူကြောင့် သူ့ရဲ့ ဒေါသတွေ အဏုမြူဗုံးတစ်ထွဲ
လို ပေါက်ကွဲသွားချေပြီ။ ငြိမ်နေလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့။ ပညာ
ပြန်ပေးမှ ရတော့မည်။ သူ့ဘာကောင်ဆိုတာ ထုတ်ပြမှရတော့မည်။ နယ်
မှန်းသိအောင် အမောက် ထောင်ပြမှရတော့မည်။

“ဪ . . . ခင်ဗျား လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ဒီလောက်စကား
လေးနဲ့ ကျုပ်က ကျေနပ်ရမှာလား။ သေဖို့သာ ပြင်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို တောင်ပံကိုခတ်ရင်း နွားကြီးရဲ့ ဗိုက်ပူပူကြီး
ခြေထောက်နဲ့ မြေပြေကန်လိုက်သည်။

“ဟန့်တပိုးစားထားတဲ့ ခင်ဗျားဗိုက်ထဲက အစာတွေ ပြန်ထွက်
သွားအောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်”

“ဘုန်း . . .”

နောက်တစ်ချက် . . .

“ဘုန်း . . .”

“မှတ်ပြီလားကွ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

နွားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းဘက်ဆီ ပျံတက်သွားကာ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . နွားကြီး၊ တော်တော်မှ နာလိုက်ရဲ့လား
ခင်ဗျားဗိုက်ထဲက အူတွေ၊ အသည်းတွေတော့ ကျုပ်ကန်လိုက်တာ။ အထူး
ကွာကျကုန်ပြီထင်တယ် . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟေ့ . . . မင်း ဘယ်နားကို ကန်လိုက်တာလဲကွ။ ငါလည်း
မသိလိုက်ရပါလား”

“ဘာဗျ . . .”

အော်သံက ထစ်ချွန်လို့ သွားချေပြီ။ ဒါ . . . သူ့ကို ဖော်ထု
လိုက်တာ။ သူ့ရဲ့အင်အားနဲ့ အာဏာကို စိန်ခေါ်လိုက်တာ။

ကလီစာတွေ ကွာကျမတတ် ရင်ထဲမှနာနေတာကို အကြံ
ခံပြီး သူ့ကို အန်တုတာ၊ အာခံတာ။

တွေ့မယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တွေ့ကြမယ်။
ပြောပြောဆိုဆို အမြင့်ကို ပျံတက်၍ နွားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းအား
ဖိနှင်းချလိုက်သည်။

“ကဲကွာ . . . ကဲကွာ . . . အန်တုချင်ဦး . . . မင်းဇော်ကြီး
ဗျီးသွားအောင် ဖိနှင်းချပစ်မယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . မှတ်ထား”

နွားကြီးကတော့ ဘာမှန်းပင်မသိ။ အောက်မေးရိုးကို တလှုပ်
ထုပ်ဝါးရင်း စားမြုံ့ပြန်၍သာ နေသည်။ ဒေါသပုန်ထပြီး သူ့ခေါင်းပေါ်
ထက် သောင်းကြမ်းနေသည်ကို အမှန်ပင် သူမသိ။

“ကဲကွာ . . . ဘယ်လိုလဲ၊ အခုတော့ မှတ်ပြီမလား။ ခင်ဗျား
ခဲရခက်နေပြီမလား၊ အဲကြိတ်မထားနဲ့။ ခင်ဗျား သွားတွေပါ ကျွတ်ထွက်
သွားမယ်”

ဦးချိုနှစ်ခုကြားနေရာကိုသာ အားပြင်းပြင်းနဲ့ ဖိနှင်းချလိုက်
သည်။ ဒီလောက်ဆို နွားကြီးတော်တော် အီစလဲ ဝေသွားလောက်ပါပြီ။
အီဗေမဲ့ . . .

နင်းထားတာကိုရပ်ပြီး အနည်းငယ် တောင်ပံခတ်ကာ နွားကြီး
ဖိနှိကို လှေလာတော့ . . .

“ဟင် . . .”

ဒေါသအိုးတို့ ပေါက်ကွဲကုန်လေပြီ။

“ဪ . . . ခင်ဗျားက အခုအချိန်ထိ စာမြုံ့ပြန် မပျက်သေး
သေးပါ . . . ဟုတ်လား . . . တွေ့မယ် . . . ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်
နေအောင် လုပ်ပြမယ်၊ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်”

အထက်အမြင့်ကြီးဆီကို ရုတ်ခြည်း ပျံတက်လိုက်သည်။ နွား
ကြီးရဲ့ခါးကို ဖိနှင်းပြီး ချိုးပစ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘာမှ ညှာ
အရာအကြောင်းမရှိတော့။

လောကကြီးက တစ်ခါတစ်ရံ ရက်စက်ပြမှ နေသာထိုင်သာ ရှိ
တတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ . . . လာပြီ . . . ဘုရားသာ တပေတော့”

ဒါပေမဲ့ . . .

နွားကြီးရဲ့ ခါးဆီမရောက်မီမှာပဲ ဘယ်က ထွက်လာမှန်းမသိ
သည့် အမြီးရိုက်ချက်တစ်ခုသည်က . . .

“ဖျန်း . . .”

• • •

မျက်လုံးတို့ ပြာဝေကာ နွားကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒလိမ့်ခေါင်
ကွေး ပြုတ်ကျလို့ သွားပါသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ကြွေမွှသွားသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။

အသက်ရှူမရတော့ . . .

ထိုခဏမှာပဲ အောက်တွင် အစာရှာနေသော ကြက်မက ပြုတ်
ကျလာသော သူ့အား အစာအမှတ်ဖြင့် ကိုက်ချီရန် အနီးပြေးချလာသည်။

✂ ✂ ✂

“ငါသည် စိတ်ကြီးဝင်ခဲ့ခြင်းပါတကား။ တကယ်တော့
ငါသည် ဘာမှမဟုတ်။ သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်မှ ရေပွက်ငယ်တစ်ခု
လောက်ပင် ငါ့မှာ စွမ်းအားမရှိ။ လက်ရှိအခြေအနေကို လက်မခံ
ဘဲ အားမတန်သူကို အန်တုနေခြင်းဖြစ်သည်။

စောလျင်စွာ အမှန်မြင်ခဲ့သော် ကောင်းလေစွ (သို့)
ဘုရားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော် နွားကြီးကို ခိုးထုတ်၍ ကိုယ်က အရင်
ဆက်စတုံးနိုင်ပေစွ။

အခုတော့ . . .”

အသက်ရှူမှုရပ်ဆိုင်းစဉ်မှာပဲ ကြက်မက နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးဆိတ်
ဆိုက်သည်။ ကြက်မ နှုတ်သီးတွင် ပါသွားသည်ကား . . .

ဘဝင်မင်းသား

(သို့)

သနားစဖွယ် ‘ယင်’ လေးတစ်ကောင်

အင်း . . .

XXIV

“ခွီး . . . ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်ရယ်ရတဲ့ ကောင်ကြီး
ဗျာ။ ဘာဖြစ်တယ် . . . ယင်ကောင်က နွားကြီးကို ခါးနင်းချိုးဖို့ ထု
တယ် . . . ဟုတ်လား။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

အမြီးဒဏ်ကို ခံထားရ၍ အရင်တစ်ခေါက်တွေကလို နာရတယ်
အစား ဖိုးခွား ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်မိလိုက်ပါသည်။

“အေးကွာ . . . ပင်လယ်ကို မမြင်ဖူးတဲ့ ဖားက အိုင်ထဲက
ကို များတယ်ထင် ဆိုသလိုပေါ့။ ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်အ
စွတ်ကြီးနေတာကိုး။ တကယ်က ကိုယ့်လက်ရှိအခြေအနေကို ကိုယ်
နိုင်ခဲ့တာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ခင်ဗျား မမြင်နိုင်ပုံကြီးကလည်း
ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ် သေးသေးလေးနဲ့ ဒီလောက်နွားကြီးကိုတောင်
မမြင်နိုင်တော့တဲ့အထိလား”

“ဘဝင်ဆိုတာ အဲဒါပဲလေ။ နောက်ပြီး စဉ်းစားညှဏ်နည်း
တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေတာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ လူဆိုရင်တော့ ဒါမျိုးဖြစ်
မှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ငါထင်တယ်။ သေခွဲသမျှ ဘဝတွေထဲမှာ ယင်ကောင်
အဝနဲ့ သေရတာ အတန်ဆုံးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ . . . အမြီးနဲ့ပဲ အရိုက်ခံရလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆက်ဆက် သင်ခန်းစာရသွားလို့။ နောက်
ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အရင်ကြည့်တော့တယ်။ ဝန်နဲ့အား
ရလား၊ ငါလုပ်နိုင်တာထက် ကြီးများနေမလား။ ကြီးရင်ရော ဘယ်
ဘက်ကြီးတာလဲ။ ငါ ရေကုန်ရေခန်းအားထုတ်ရင် အဲဒီအတိုင်းအတာ
မိနိုင်လား . . . စသဖြင့်ပေါ့။

“ခွီး . . . ခွီး . . . ခွီး . . .”

သရဲကြီးစကားကို နားထောင်ပြီး ဖိုးခွား ဝါးလုံးကွဲမတတ် ရယ်
တာသည်။

“ဪ . . . သရဲကြီး . . . သရဲကြီး . . . ခင်ဗျား တော်တော်
မြင်မှန်ရလာပြီကိုး။ အေးပေါ့လေ . . . အသတ်ခံရတာ သုံးဘဝ
အောင် ရှိပြီဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိဦးမှပေါ့။ မဆိုးပါဘူး။
. . . ဟား . . . စာတတ်ပေတတ် သရဲပေါ့ဗျာ။ ခေတ်စကားနဲ့
အရင်တော့ သရဲဆရာကြီးပေါ့ . . . ခွီး ခွီး . . .”

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟား . . . သရဲကြီး . . . သရဲကြီး . . . မလုပ်နဲ့ . . . ဂစ်
နဲ့ . . .”

လည်ပင်း ညစ်ခံရပြန်ပါပြီ။ လူက မွန်ထူထွက်သွား၏။ တစ်
လုံးလုံးလည်း Rap က သွားသည်။

“ဂစ် . . . ဂစ် . . . ဂစ် . . .”

“မှတ်ပြီလား . . . ဟေ့ကောင် . . . လှောင်ဦးမလား”

“အား . . . မလှောင်တော့ဘူး။ ဂစ် . . . လွတ် လွတ် . . . ဂစ်”

မျက်ဖြူဆိုက်လုမှ လွတ်ပေးသည်။ လွတ်လွတ်ချင်း လွတ်
မြေပေါ် ခွေလဲကျသွား၏။

“ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်နားလည်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ လည်ထ
ခွစီးခံထားရတဲ့ မင်းက ငါ့ကိုတောင် အောက်က ပြန်လှောင်နေသေးတာ
သေချင်လို့”

ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်။

“တော်လောက်ပြီ . . . ဟေ့ကောင်၊ သိပ်မပိုနဲ့ ထတော့”

ဘယ်လိုမှ မထနိုင်ခဲ့။ လူက ဟပ်ထိုးအောင် မောနေ၏။

“ထတော့လို့ ပြောနေတယ်နော်။ လည်ပင်း ထပ်ညှစ်လို့
မလား”

တံတွေးကိုမျိုလို့ အားယူထလိုက်ရပါသည်။ ဒီဝဋ်ဆိုးက အ
တော့မှ ကျွတ်ပါမလဲနော်။

“ဟုတ် . . . ထပါ့မယ်ဗျာ”

အကြောက်အကန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။ ဒီတော့မှ - -

“အေး . . . မတ်တတ်ရပ်ပြီးရင် ငါသိချင်တာ ဖြေပေးတာ
“ဟာဗျာ . . . ”

စကားတို့ ရင်တွင်းမှာတစ်ဆို့ပြီး အပြင်ကိုထွက်မလား။ တံတွေး
ကို အကြိမ်ကြိမ် မျိုချရင်း . . .

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရမှာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာ
ကို ခင်ဗျားယင်ကောင်က ဘာများ ပြောလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ကြည့်လည်း လုပ်ဦး၊ ငါ့မှာ မင်းကို ခေါ်
ပြစရာ နောက်ဆုံးဘဝတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဖိုးရွားရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။

“အဲဒီဘဝမှာမှ အဖြေမရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးလေ”

“ဒါဆို ငါက နောက်ဘဝတွေလည်း ဆက်တိုက် အသတ်
ရတော့မှာလား”

ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲဗျာ”

“ကျွတ် . . . ”

သရဲကြီး မချီတင်ကဲ စုတ်သပ်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ . . . လုပ်စရာလည်း မကျန်တော့ဘူး။ ငါ
နောက်ဆုံး အသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဘဝကိုပဲ ခေါ်သွားရတော့မယ်။ အဲမှာ အဖြေ
မရရင်တော့ ကြွေပြီ”

သူကတော့ စိတ်ထဲကနေ မေတ္တာပို့ပေးလိုက်သည်။ ‘ခွေးသား
ကြီး . . . အဲဒီဘဝမှာလည်း မတွေ့ပါစေနဲ့’

“ဟေ့ကောင် . . . ခိုးဖို့သာ ပြင်ထားတော့၊ ငါ မင်းကို ခေါ်သွား
တော့မယ်”

“သိပါတယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျား လူပြန်ဖြစ်ရင်တောင် ခိုးစားရမယ့်
ဘဝရောက်မယ်မှန်း ကျုပ်သိပြီးသားပါ”

XXV

အိမ်ထဲသို့ရောက်ရှိရာ

“အတော်ဆုံးသူခိုးတစ်ယောက် လိုချင်တယ် . . . အဘ”

“ရတယ် . . . ငါ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့

အခြားတော့ ကြီးမယ်နော်”

“ရတယ် . . . ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပေးနိုင်တယ်။ အဓိကက

အိမ်ထဲမှာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲလိုဆို ငါ ဆက်သွယ်ပေးမယ်”

“အစွမ်းတော့ ရှိပါတယ်နော်”

အဘိုးကြီးတစ်ဦးရဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံကို ကြားရ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ရှိပါကွာ။ ရှိလွန်းလို့ ခက်နေတာ။ ပြီး

အဲဒါနဲ့ ဒီဇင်ဘာလက CBA ဘဏ်ဖောက်ထွင်းခံရမှုကို သိတယ်မလား”

“အင်း . . . သိတယ်”

“Gardium စိန်တိုက် အခိုးခံရမှုရော”

“အဲဒါလည်း သိတယ်”

“ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမောင်အိမ်က အဖိုးတန်ပတ္တမြားကြီး ပျောက်

ကွားတာရော”

“အဲဒါတော့ မကြားမိဘူး”

အဘိုးကြီး မချိုမချင်ပြုံးကာ . . .

“အပြင်လူတွေ မသိနိုင်တဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်တွေပေါ့ကွာ
တို့အတွင်းထဲကတောင် အဲဒီကိစ္စကို လူတိုင်းမသိဘူး။ ထားပါတော့
ငါ ပြောချင်တာက အဲဒါတွေအကုန်လုံး သူ့လက်ချက်လို့ ပြောချင်တာ
အစွမ်းရှိတယ်။ မရှိဘူး မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့”

တစ်ဖက်လူ ငြိမ်သွားတာကို တွေ့ရသည်။

“ငါလိုလူမျိုးကတောင် တော်ပါတယ်ဆိုမှကွာ”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၏။ ပြီးတော့ . . .

“ဟုတ်ပါပြီ . . . အဲလိုဆိုလည်း ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ အမြန်ဆုံး
ဆက်သွယ်ပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်လောက်ပေါ့”

အဘိုးကြီးမှာ သဘောတကျ ရယ်ပါ၏။ အရယ်တဝက်နှင့်
ပင် . . .

“သူနဲ့တွေ့ဖို့က အဲဒီလောက် မလွယ်ဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုအလုပ်ကြီးတွေ ကိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က လွယ်လွယ်
နဲ့ လူရှေ့ ထွက်မလားကွာ။ အလုပ်အပ်ချင်ရင်တောင် ဒီအတိုင်း မရဘူး
အတွင်းလူတစ်ယောက် ခံပေးမှရတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကို Internet
ဆက်သွယ်လို့မရဘူး။ ဖုန်းမကိုင်ဘူး။ Electronic ပစ္စည်း မသုံးဘူး
ခြေရာခံလွယ်မယ့် နည်းအားလုံးကို သူရှောင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှာလဲ”

“ခေတ်မမီတော့လို့ ငါတို့အကုန်မေ့ထားတဲ့ နည်းတွေနဲ့”

တောင်ပံကို ဟဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ငှက်လေးတစ်ကောင် ပြတင်းဝ
တွင် လာနားသည်။ စစ်လွန်း ကော်ဖီသောက်နေရာမှ သဘောတကျ
ပြုံးလိုက်၏။ ပြတင်းဝဆီသွားကာ ငှက်လေးကိုဖမ်းယူတော့ ခြေထောက်
မှာ စာလေးတစ်စောင် ပါလာသည်။

သား . . .

အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ customer ဘက်က အဘ အကုန်
ဘာဝန်ယူတယ်။ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပါ။

အဘစိုးမြင့်

“အဟင်း . . .”

ပြုံးလိုက်မိသလားမသိ။

ပေါင်းက တစ်ရာငါးဆယ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိလို့ နေ့ခင်းပိုင်းတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ဝင်ဖို့လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ပဲ ဝင်မှရလိမ့်မယ်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးတာနဲ့ ညအိပ်စောင့်တစ်ယောက်ချန်ပြီး ရှိသမျှဝန်ထမ်းတွေအကုန်လုံး ရုံးဆင်းကြတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့်ဆယ်နှစ်ဦးက တစ်ညလုံး ကင်းစောင့်နေတယ်။ ဝန်းခြံကို ဆယ်ပေအမြင့် ရှိတဲ့ အုတ်တံတိုင်းထူထူခတ်ထားပြီး တံခါးဝမှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့်နှစ်ယောက် ထပ်ရှိနေသေးတယ်”

“အင်း . . .”

“တော်တော်တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ အဆောက်အဦးရဲ့ တံခါးတွေအကုန်လုံးက သံမဏိတံခါးတွေ။ အဝင်တံခါးကြီးကို လက်ဗွေနဲ့ဝင်ရတဲ့စနစ်ကို အသုံးပြုထားတယ်။ အတွင်းမှာက အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေက အပေါ်ထပ်ရဲ့ အထူးလုံခြုံရေးစနစ်တပ်ဆင်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ။ အဲဒီထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရဘူး။ နောက်ပြီး တံခါးအဖွင့်အပိတ်က လက်ဗွေစနစ်မဟုတ်ဘူး။ Passwordနဲ့ Passwordကိုလည်း ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ဦးလေး နှစ်ယောက်တည်းသိတာ။ အဲဒါကလည်း အကြိမ်ကြိမ် မှားနှိပ်လို့ မရဘူး။ နှစ်ခါမှားတာနဲ့ အလိုလို Auto Lockကျပြီး စနစ်ပိတ်သွားရော”

“ဪ . . .”

လွယ်တော့ မလွယ်။

“အထဲကို ဝင်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ စာချုပ် တွေဖြစ်ပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ။ အမေသေတော့ ပထွေးက အကုန်သိမ်းလိုက်တာ။ သူက ကျွန်တော့်အဖေရင်း မဟုတ်ဘူး။ ပထွေး။ အဖေ့ကို ထက်ထပ်ခဲ့တာလည်း ဒီပစ္စည်းတွေ လိုချင်လို့။ ပြီးတော့ ဒီနယ်ဝန်းကျင်က

XXVI

“ဘာယူပေးရမှာလဲ”

“အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းနဲ့ စာချုပ်တွေ”

“နေရာက . . .”

“ . . . . . ဌာန”

စစ်လွန်း မော့ကြည့်လိုက်၏။ အလုပ်အပ်သူမျက်နှာက ထက်သန်စိတ်တွေနှင့် အနည်းငယ် တည်ငြိမ်မှု မှနေသည်။

“အချိန် . . .”

“လာမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမတိုင်ခင်”

“ခင်ဗျားလှုပ်ရှားရမယ့်နေရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတာတွေကို ပြောပြထားမှာပါ”

“ပြောပါဦး”

အလုပ်အပ်သူက သက်ပြင်းကို ချသည်။ ထို့နောက် . . .

“(- - -) ဌာနက အစိုးရဌာနတစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် မနက် (၉)နာရီကနေ ညနေ(၅)နာရီထိ ရုံးချိန် သတ်မှတ်ထားတယ်။ ဝန်ထမ်း

အမေ့ကိုချစ်တဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုတွေကိုရောပေါ့။ အမေ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အသုံးပြုပြီး သူတို့ညီအစ်ကို လာမယ့်ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားကြလိမ့်မယ်”

စစ်လွန်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိပါ၏။ သူနဲ့တော့ မဆိုင်။ အဲဒါတွေ သိဖို့လည်း မလိုအပ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောသူက ထက်သန်စွာ ပြောနေသည်မို့ သူကလည်း ငြိမ်၍ နားထောင်နေရပါသည်။ ပြောစရာကုန်တော့ အလုပ်အပ်သူမှာ သက်ပြင်းကိုချ၍ အဝေးတစ်နေရာကို ရီငေးသွား၏။ ဒီတော့မှ . . .

“အလုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံတယ်။ ဒေါ်လာ လေးသန်းကျမယ်။ သဘောတူရင် စရန်တစ်ဝက် အရင်ပေးရမယ်။ ကျန်တာကို ပစ္စည်းအပ်တဲ့နေ့မှာ အပြတ်ရှင်းရမယ်”

အံ့ဩသလို ကြည့်လာပြီး . . .

“သေချာလှချည်လား။ ဟုတ်မှလည်း လုပ်နော်။ မပီရီရင် အကုန် အထဲရောက်သွားမှာ”

စစ်လွန်း ‘ဟက်’ ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ . . . ခြေချော်လက်ချော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တောင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ အထဲဝင်မယ်။ ဘယ်အလုပ်ရှင်ရဲ့ နာမည်ကိုမှ မပေါက်ကြားစေရဘူး။ ပေါက်ကြားခဲ့တယ်ဆိုရင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ ကြိုက်ရာလက်နက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို စီရင်နိုင်တယ်။ ထွက်မပြေးဘူး မခုခံဘူး၊ အသက်သေတဲ့အထိပေါ့”

အလုပ်အပ်သူမှာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြူးယောင်သမ်းလာပြီး . . .

“ခင်ဗျားကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ”

“ဒါ အလုပ်ပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တန်ဖိုးပါ”

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက်

မှာ . . .

“ဘယ်တော့လောက် စမလဲ”

“လှုပ်ရှားရမယ့်နေရာကို စိတ်ကြိုက်လေ့လာပြီးသွားရင် စမယ်” ခေါင်းကို ညိတ်ရင်း . . .

“ခင်ဗျားအတွက် အသုံးဝင်မလားတော့ မသိဘူး။ လာမယ့် အပတ်ထဲ ကျွန်တော့်ပထွေး နိုင်ငံခြားခရီးသွားဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီဝန်းကျင်မှာ သူ့ညီလည်း နိုင်ငံအနှံ့ စည်းရုံးရေး ဆင်းလိမ့်မယ်” လက်ဖျောက်တီးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါ . . . သတင်းကောင်းပဲ”

“ပစ်မှတ်က ကတ္တီပါအိတ်အနီရောင်လေးနဲ့ ထည့်ထားတယ်”

XXVII

အမည်းရောင် ကိုယ်ကြပ်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ဦး သစ်လွန်းတစ်ပင်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ တွယ်တက်နေသည်။

ကျောမှာ လိုအပ်သောပစ္စည်းများ သယ်ပိုးလာသည်ထင်ရသော အိတ်တစ်လုံးစီ လွယ်ထားသည်။ အစောင့်အကြပ်များပြီး မာကျူရီတိုင်များ ခပ်စိပ်စိပ်ရှိနေသော အရပ်မှာ လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပေါ့သေးသေးတော့ မဟုတ်။

ဦးဆောင်လှုပ်ရှားသူက စစ်လွန်း၊ အတူပါလာသူက လက်ဖက်ဖော် ကေတူး။ သူတို့နှစ်ဦးသည်ကား (-----) ဌာနကြီးအတွင်းသို့ တစ်တစ်ဆီတစ်ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးစားချဉ်းကပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက တောင်ထူသောအရပ်မှာ မြို့တည်ဆောက်လုပ်ထားသော ဌာနကြီးများအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ အရေးကြီးပါက ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန် လွယ်၏။ တောဆန်အရပ်လည်းဖြစ်ရာ ပုဇွန်ရင်ကွဲသံ၊ ပိုးကောင်မွှားကောင်သံများဖြင့် အမလုံမှာကိုလည်း မပူရ။

အချိန်ကား ညတစ်နာရီတိတိ။

(-----) ဌာနကြီးကတော့ မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ အိပ်စက်နေပါပြီ။ အကြိမ်ကြိမ် လေ့လာထားမှုအရ ခြံစည်းရိုးအတွင်းဘက်မှ ဆက်နက်ကိုင်အစောင့် ဆယ်နှစ်ဦးမှာ တစ်ညလုံးရှိနေသည်။ အရပ်အနက်မှာ တစ်ဖက်ဆီ၌ နှစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် ရှစ်ယောက်ချထားပြီး ကျန်ဆေးယောက်ကတော့ အဆောက်အဦးတစ်ခုလုံးအား အလှည့်ကျဖြင့် ဆယ်မိနစ်တစ်ခါ ပတ်နေပါ၏။

စစ်လွန်းတို့ ရောက်နေတာကား အဆောက်အဦး၏အနောက်ဘက် ဝန်းခြံစည်းရိုးနှင့် ငါးကိုက်အကွာမှ နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်။ ကျားကောင်းမရလို့လား၊ ပေဒင်ဆရာ မကြိုက်လို့လားမသိ မခုတ်ဘဲချန်ထားသော သစ်ပင်ကြီးဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်လွန်းတို့ကတော့ သစ်ပင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ အတွင်းဝင်ဖို့က ဒီအပင်ကြီးရဲ့ အတူအညီ များစွာလိုနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အမြင့်ဆုံးနေရာကိုရောက်တော့ ရှေ့တွင်ကွယ်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ဖယ်ကာ အတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဆောက်အဦးကြီးကုန်ဆုံးနေသည်မို့ ရှေ့ပိုင်းဆီကို တော့ မမြင်ရ။ မြင်ရသော အနောက်ဖက်တွင်ကား ခိုင်ခံ့လုံခြုံစွာ ကာရံထားသော ဝန်းခြံစည်းရိုးကြီးနှင့် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နှစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် ရှိနေသော အစောင့်လေးဦးကိုသာ။

ဘယ်ဘက်ထောင့်မှ အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ဆေးလိပ်သောက်၊ စကားပြောနေကြပြီး ညာဘက်ထောင့်မှ အစောင့်နှစ်ဦးမှာတော့ သေနတ်ဆိုင်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ငိုက်လျက်ရှိနေ၏။ လက်တွင်ပတ်ထားသော သေနတ်ကြည့်ပြီး စစ်လွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်တစ်ခါ ထိုင်လှည့်သည်ဖြစ်ရာ ကင်းလွန်အောင် စောင့်ရပါဦးမည်။

အောက်ခြေပတ်ပတ်လည်အား ခန့်ငြားဝဲကြားသော အုတ်သားတည်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး အပေါ်ဘက်ပိုင်းကိုတော့ ကျယ်ပြန့်သော မှန်ချပ်ကြီးများဖြင့် ကာရံထားပါသည်။

အလင်းပဲ မပေါက်တာလား၊ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာပဲ ထပ်မံ
ကာရံထားလို့လားမသိ အတွင်းကို မမြင်ရ။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“အဟမ်း . . . အဟမ်း . . .”

ချောင်းဟန့်သံနှင့်အတူ အဆောက်အဦး၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းဆီ
မှ ယူနီဖောင်းဝတ် သေနတ်ကိုင်အစောင့်နှစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ပတ်ကင်း
သမားများ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနှစ်ဦးကိုမြင်တော့ ထိုင်နေသူတစ်ဦးက လက်
လှမ်းပြသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း လက်ပြန်ပြရင်း အနီးရောက်တော့
ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ စကားအချို့ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကို မြင်ရသည်။

တအောင်ကြာတော့ စကားပြောတာကို ရပ်ပြီး ဆေးလိပ်ကိုယ်
ကိုက်ကာ ညာဘက်ခြမ်းဆီ ဆက်လျှောက်လာပါ၏။ သူတို့ရှိရာ သစ်ထည်
ကြီးနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာသို့အရောက် . . .

စစ်လွန်းတို့ရပ်နေရာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ
သိမ့်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟာ . . .”

ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့ . . .

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

ပတ်ကင်းနှစ်ယောက်မှာ ခြေစုံရပ်သွားသည်။ ချက်ချင်း
ခါးကြားမှ ဓာတ်မီးဖြင့် သစ်ပင်ဆီ လှမ်းထိုးတော့ . . .

“သွားပြီ . . .”

ခန္ဓာကိုယ်အား နောက်သို့ တတ်နိုင်သမျှ ဆုတ်လိုက်
လည်း ပင်စည်တွင်းသို့ အဘယ်မှာ နှစ်ဝင်နိုင်မည်နည်း။ ကျောမှာ သစ်ထည်
နှင့်ကပ်ပြီး ရှောင်ပြေးစရာ လမ်းဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ အောက်ကိုင့်ကြည့်
ကေတူးမှာလည်း မေ့ဆေးမိထားသလို သစ်ကိုင်းပေါ်ခွလျက်
တောင့်ကြီး။ ပိုဆိုးသွားသည်ကား . . .

“ဖျောက် . . . ဂျလောက်”

တစ်ဦးမှာ လွယ်ထားသော သေနတ်ကိုဖြုတ်ပြီး အသင့်အနေ
အထား မောင်းပင်တင်လိုက်ပြီ။ စည်းရုံးနှင့်သစ်ပင်က ငါးကိုက်လောက်
သာ ဝေးသည်ဖြစ်ရာ သေနတ်မပြောနှင့် ဓာတ်မီးပင် လက်တစ်ကမ်း။

အရှေ့သစ်ကိုင်းများဆီမှာ မီးရောင်တွေ ပြေးနေသည်။ အပေါ်ယံ
၌ သစ်ရွက်များ ဖုံးထားသည်ဖြစ်သော်လည်း အရွက်ဖားဖား အပင်ကြီး
ဟုတ်။ ဒီတော့ . . .

ဓာတ်မီးရောင်က တစ်ချက်တစ်ချက် အတွင်းကို ရောက်လာ
ရာ . . .

ခြေလှမ်းများက တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာရာ . . .

အောက်ငုံကြည့်တော့ ပေသုံးဆယ်လောက်အနက်မှာ မြေပြင်
က သူ့အား ဆီးကြိုနေသည်။ ခုန်ချပါက အသက်သေရင်သေ၊ မသေရင်
ညှို့တဖြစ်ဖို့ သေချာသည်။ ဆင်းပြေးလျှင်ရော။ ဆင်းပြေးပါက လှုပ်ရှား
သံ တစ်ချက်ကြားသည်နှင့် သေနတ်သံတစ်ချက်လည်း ထွက်လာမှာ
သေချာသည်။

ဒါဆို ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေရမည်လား။ ငြိမ်နေပါက . . .

အတွေးနှင့် လုံးထွေးနေစဉ်မှာပဲ ခြံစည်းရုံးနှင့် အနီးဆုံးနေရာ
၌ ထင်းသမားနှစ်ဦး ခြေစုံရပ်သွားပြီးနောက် . . .

မီးအလင်းတစ်ခုမှာ သစ်ရွက်နှင့် သစ်ကိုင်းများကို ဖြတ်လျက်
သူတို့ရှိရာသို့ . . .

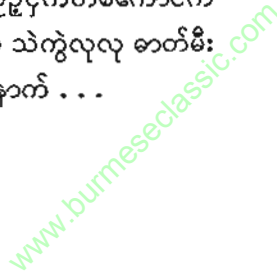
“ဟင် . . .”

ခန္ဓာကိုယ်ကိုလာထိသော မီးအလင်းတန်းကို ကြည့်ပြီး ဘုရား၊
ဘုရား တမိသည့်အခိုက် . . .

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖလပ် . . .”

ဘယ်တုန်းက ရှိနေသည်မသိသော ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က
သစ်ကိုင်းဘက်ဆီမှ ထပျံသည်။ အဖြူအမဲ သဲကွဲလှလှ ဓာတ်မီး
ပင်မှာ အပေါ်ဘက်အရပ်ဆီ ရောက်သွားပြီးနောက် . . .

“ဟာ . . . တောက်”

ဓာတ်မီးထိုးသူက ငှက်ကိုကြည့်ပြီး တောက်ခတ်သည်။
“ကျွတ် . . . တော်သေးတာပေါ့၊ ပစ်မိတော့မလို့”

သေနတ်ချိန်ထားသူက မချိတ်ကဲ ပြောသည်။
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

စည်းရိုးထောင့်တွင် ထိုင်နေသူနှစ်ဦးက ပတ်ကင်းသမားများ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါလေ၏။ ရယ်သံကြားမှ ညာဖက်ခြမ်း အိပ်ပျော်နေသူနှစ်ဦး အလန်တကြား နိုးလာသည်။

ဓာတ်မီးကို ပိတ်သည်။ သေနတ်ချိန်ထားသူက မောင်းကိုဖြုတ်ပြီး ကျောတွင် ပြန်လွယ်သည်။ ထို့နောက် ရက်အမ်းအမ်းဖြင့် ရယ်နေသူနှစ်ဦးကို လက်ပြပြီး လှည့်ထွက်သွားပါတော့၏။ ထိုနှစ်ဦး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်မှ စစ်လွန်း သက်ပြင်းကိုချကာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ကေတူး၊ ခုနက ဘာလုပ်တာလဲ။ ကိုသေတွင်း ကိုယ်တူးတာလား”

ကေတူးမှာ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် . . .

“ဖြုတ်ကိုက်လို့ ခြေထောက် နေရာပြောင်းတာပါဗျာ။ အဲဒါ ခြေချော်ပြီး သစ်ကိုင်းပေါ်ခွလျက် ပြုတ်ကျတာ။ တော်သေးတယ် တညတညကျလို့။ မဟုတ်ရင် ဟိုးအောက်ပြုတ်ကျပြီး ကိစ္စချောနေလော့ဗြေ”

“မင်းကိစ္စချောတာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါက ကြားချောင် သေနတ်နဲ့ အပြစ်ခံရတော့မလို့”

မာန်မဲရင်း ခြံထဲမှာ အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ အတွင်းမှာက လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းကအတိုင်း ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားချေ

အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း အဆောက်အဦ၏ ခေါင်မိုးထိမှ ပစ်မှတ်ကို ရှာဖွေသည်။ မာကျူရီမီးရောင်တို့ရဲ့ အရှိန်ဖြင့် ခေါင်မိုးထိ ဂြိုဟ်တုစလောင်းတစ်လုံးကို ထင်ရှားစွာ လှမ်းမြင်ရ၏။

လိုအပ်သော အခြေအနေတစ်ခုကို ရောက်တော့ လွယ်ထားကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်သည်။ ထုတ်ယူလိုက်သည်ကား သေနတ်တစ်လုံး

ထည့်ဆန်ထည့်ပစ်ရသော သေနတ်မဟုတ်ဘဲ မြားထည့်ပစ်ရသည့် သေနတ်မျိုး။ မြားမှာ အဆိပ်လူးမြားမဟုတ်။

အဖျား၌ သံမဏိခရင်းခွ လေးချောင်းပါသော ချိတ်မြားတစ်ခု ဖြစ်ပြီး အရင်းမှာ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် တွဲထား၏။ သေနတ်ကို မောင်းတင်တာ ဂြိုဟ်တုစလောင်းဆီသို့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်။ ပစ်မှတ်မှာ စလောင်းအောက်ခြေမှ သံကိုယ်ထည့်ဖြစ်ရာ နည်းနည်းလေးမှ အမှားခံလို့မရ။

ပစ်မှတ်ကိုတွေ့တော့ အရင်ဆုံး အသက်ဝအောင်ရှုကာ စိတ်နှိုး ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်သည်။ စိတ်ငြိမ်တော့ ချိန်ထားသောလက်ပါ အလိုလို ငြိမ်လာ၏။ ပစ်မှတ်သည်လည်း မျက်လုံးတွင်းမှာ ပိုမို ထင်ရှားလာသည်။ ထိုခဏ . . .

“ရွတ် . . .”

တိုးသဲ့သဲ့အသံကိုပြုပြီး မြားတံက သေနတ်ပြောင်းဝမှ အပြင်ထွက်သွားသည်။

မြားတံနှင့် ခေါင်းမိုးထိမိသံ အုပ်အုပ်ထွက်လာတော့ စစ်လွန်းအသက်အောင့်ထားလိုက်၏။ ချက်ချင်းပဲ ခြံတွင်းမှ အခြေအနေကို လေ့လာရာ ထိုအသံအား မည်သူမျှ သတိပြုမိပုံမပေါ်။ ဒီတော့မှ အောင့်သောအသက်ကို ပြန်ရှုထုတ်မိပါသည်။ ထို့နောက် လက်တွင်းမှ ခြေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲလိုက်သည်။

ကြိုးလေးမှာ တရွေ့ချင်း ပါလာ၏။ တစ်နေရာ အရောက်မှာ . . .

“ဒုတ် . . .”

တုန်ခါသံနှင့်အတူ ကြိုးမှာ ဆက်ဆွဲမရတော့။ သေချာရန် အချက်လောက် ဆက်ဆွဲကြည့်ရာ . . .

“ဒုတ် . . . ဒုတ် . . .”

ပစ်မှတ်ကို ကွက်တီ ချိတ်မိသွားလေပြီ။ စစ်လွန်း ရင်တစ်ဝက်သွား၏။ အချိန်ဆွဲမနေတော့။ လက်ထဲမှကြိုးအား သစ်ပင်ကိုယ်ထည့်

တွင် သွက်သွက်ချည်သည်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်အား ပြင်လွယ်ရာ ကူးသန်းမှုကို စတင်လိုက်တော့သည်။

ခြေနှစ်ချောင်းအား ကြိုးတွင်ချိတ်ပြီး ပက်လက်အနေအထားဖြင့် လက်မောင်းအားကို သုံးကာ တစ်ချက်ချင်း ဆွဲသွားလိုက်သည်။ မာကျူရီမီးတိုင်များ မတ်တတ်ရပ်နေသော်လည်း ထိုအရာတို့၏ အခက်အခဲတက်မှ လှုပ်ရှားနေခြင်းမို့ အပေါ်ကို မော့မကြည့်သရွေ့ သူတို့ကို မမြင်နိုင်။

သို့သော်လည်း သတိကို မပြတ်ထိန်းရင်း ကူးသွားလိုက်သော အချိန်တစ်ခုကြာတော့ အဆောက်အဦခေါင်မိုးပေါ် ရောက်သွားသည်။ ခေါင်မိုးနှင့် ခြေထောက်ထိပြီးပြီးချင်း တစ်ဖက်တွင် ကျန်နေသော အထက်အား ကူးလာခဲ့ရန် လက်လှမ်းပြသည်။ ကေတူးကူးလာစဉ်၌ အသံလေးလာသော သံချောင်းဖြင့် အမိုးအုပ်ပြားကို ဖွင့်ပါ၏။

ကျွမ်းကျင်ပြီးသား အလုပ်တွေမို့ ခဏချင်းပဲ အုပ်ပြားမှာ တစ်ကိုယ်စာ ဟသွားသည်။ ထိုအခါအတွင်းမှ အပူငွေ့က လူကို ချိတ်ရိတ်၏။

ကေတူးရောက်တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချမိသည်။

အကြောင်းက အောက်ဖက်အရပ်ဆီမှာ ပတ်ကင်းတစ်ပတ် လည်စတင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

အောက်ကို ချက်ချင်းမဆင်းဘဲ ဟသွားသော အမိုးမှ အပူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ အထဲ၌ ညအိပ်မီး မှိန်မှန်လေးများ ထွန်းသည်ကို မြင်ရသည်။ ညအိပ်စောင့်တစ်ဦး အထဲမှာရှိနေသည်မို့ အသံဆဆ မလုပ်ရဲ။ အခြေအနေတစ်ခုအား စိတ်ကြိုက်လေ့လာပြီးသော်လည်း စစ်လွန်း အတွင်းကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

ကြမ်းပေါကျကျချင်း နီးစပ်ရာ အကွယ်တစ်ခုကို လှမ်းခနဲ ခြေကပ်လိုက်၏။ အတွင်းမှာ မြင်ရသည်ကား . . .

အစိုးရဌာနတစ်ခုဟုပင် ထင်ချင်စရာမရှိပါ။ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်လျက် ရှိနေ၏။ မြင်တွေ့နေကျ အရာများဖြစ်သော ဖိုင်တွဲများ၊ စာအုပ်စင်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ လုံးဝမရှိ။ စနစ်တကျ တပ်ဆင်ထားသော တွန်ပျူတာနှင့် စားပွဲများကိုသာ မြင်ရသည်။

အခြေအနေကောင်းသည်မို့ ကေတူးအား ဆင်းလာရန် အချက်ပြတော့ ခဏချင်းပင် ကြောင်တစ်ကောင်အလား ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ခုန်ဆင်းလာသည်။ နှစ်ယောက်သား ကျောချင်းကပ်သွားပြီးနောက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် အရာများကို စတင်လိုက်တော့၏။

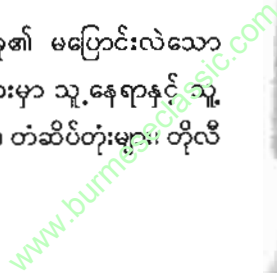
ပထမဆုံး လုပ်ရသည်ကား ဌာနကြီး၏ အတွင်းပိုင်းကို ယခုထက် ပိုမိုနားလည်မြင်သာစေရန်၊ ထို့အတွက် အဆောက်အဦ၏ တည်ဆောက်မှုပုံစံ၊ သွားလာလှုပ်ရှားရမည့် လမ်းကြောင်း၊ အရေးပေါ်ထွက်ခေါက် စတာတွေကို အရင်ဆုံး လေ့လာရမည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေရာ အပေါ်ထပ်သည်ကား အခန်းပေါင်းများစွာနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို ပထမဆုံး မြင်ရ၏။ အခန်းတိုင်း အပေါ်ဘက် မျက်နှာစာတွင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ စာတမ်းများကို ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။

ဌာနမှူးရုံးခန်း၊ လ/ထ ဌာနမှူး၊ အစည်းအဝေးခန်း၊ စတီခန်းစသည် . . .

အခန်းများ၏ ဟိုဘက်မှာကား အောက်သို့ဆင်းသည့် ကျွန်းလှေကားကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုကျွန်းလှေကားမှ အောက်သို့ နှစ်ထစ်ဆုံးထစ်ခန့် ဆင်းကြည့်တော့ . . .

အောက်ထပ်မှာတော့ အစိုးရဌာနတစ်ခု၏ မပြောင်းလဲသော အသွေး၊ အမွှေးများ ရှိနေပါ၏။ စားပွဲ ထိုင်ခုံများမှာ သူ့နေရာနှင့် သူ့အရာတကျ ရှိသော်လည်း စာရွက်များ၊ ဖိုင်တွဲများ၊ တံဆိပ်တုံးများ တို့လိ

မိုလီပစ္စည်းများမှာ ပွေလီရုပ်ပွလျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် လူရိပ်လူခြည် မတွေ့ရ။

ထူးခြားတာတစ်ခုကိုတော့ မြင်ရ၏။ အဲဒါက လှေကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အုတ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မှန်ဝိုင်းကြီးတစ်ခုပါ။ ကြည့်မှန်လည်းမဟုတ်။ လူတစ်ယောက် ကြည့်နိုင်လောက်သည့် အရစ် အမြင့်တွင်လည်း မရှိ။ အောက်ခြေမှ ဆယ်ပေလောက်အမြင့်တွင် ချိတ် ထားခြင်း။

ညအိပ်စောင့်ရှိနေသည်မို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လှေလာရင်း အပေါ်ပြန် တက်တော့ . . .

“အစ်ကို . . . အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”
“အောက်ထပ်ကတော့ အေးဆေးပဲ . . . မင်းရော”
“အပေါ်မှာလဲ အေးဆေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညအိပ်စောင့်ကို အစအန မတွေ့ဘူး”

“ထားလိုက် . . . ရှာမနေနဲ့လေ။ နောက်မှပဲ မီးစင်ကြည့်စာ မယ်။ လောလောဆယ် ငါတို့ဝင်ရမယ့်အခန်းကို ရှာရအောင်”

“အိုကေ . . .”

ထိုနောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှာ လူရိပ်နှစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မရှာလိုက်ရ။ အထူးလုံခြုံရေး တပ်ဆင်ထားသော အခန်း သည် သာမန်အခန်းများနှင့် လွန်စွာကွဲလွဲနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီအခန်းပဲ”

ညွှန်ပြသော အခန်းကိုကြည့်ပြီး ကေတူး သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းဝကို ထူထဲခိုင်ခံ့သော သံမဏိတံခါးကြီး နှစ်ချပ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကာရံထား၏။ တံခါး၏ ညာဘက်ဘေးတွင် အလျား ခြောက်လက်မ၊ အနံလေးလက်မရှိသော Android မျက်နှာပြင်တစ်ခု ရှိ နေသည်။

အပေါ်ကို လက်တင်တော့ ထိုမျက်နှာပြင်မှာ မီးလင်းသွား၏။ ပြီးတော့ (၀ မှ ၉ အထိ) အစိမ်းရောင် ဂဏန်းကွက်လေးများ ပေါ်လာ

သည်။ အထူးလုံခြုံရေးစနစ် တပ်ဆင်ထားသော အခန်းသည် ဤအခန်း မှလွဲပြီး ကျန်တာ မဖြစ်နိုင်တော့။ ယခုပင် Password တောင်းနေပြီဖြစ် ရာ . . .

“နှစ်ခါ မှားနိုင်တာနဲ့ စနစ်ပျက်သွားမှာနော်”
ကေတူးအား အနားကပ် သတိပေးတော့ . . .
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း Android မျက်နှာပြင် အနီးတစ်ဝိုက် တို့ ကေတူး စေ့စေ့စပ်စပ် လှေလာသည်။ အောက်ဖက်မှာ မှန်နှင့်ကာ ထားသည်ကို မြင်တော့ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကိုချွတ်ပြီး သွန်ချ လိုက်၏။ ထိုအခါ အတွင်းမှ ထွက်ကျလာသည်ကား . . .

ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၊ ဝက်အူလှည့် ဆိုဒ်မျိုးစုံ၊ ပလာယာနှင့် မီးကြိုးခွေများ၊ ကလစ်များ၊ တခြားမမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းများ။ ထိုအထဲ မှ ဝက်အူလှည့်တစ်ခုအား ရွေးချယ်ယူငင်ကာ ကာထားသော အောက်ခြေ မှန်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

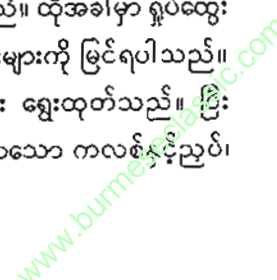
“ခွပ် . . .”

အက်သံသဲ့သဲ့ဖြင့် မှန်မှာ ကွဲသွားတော့ . . .

အတွင်းကို လက်နှိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစမ်းရှာဖွေသည်။ ဆအောင့်ကြာတော့ ကေတူးမျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖြစ်တည်သွားပြီး အသေးဆုံး ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်း ထပ်မံရွေးချယ်ကာ အတွင်းမှ တစ်စုံ တစ်ရာအား ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါ၏။

စစ်လွန်းကတော့ လုံခြုံရေးကို ဂရုစိုက်ရင်း ကေတူးလုပ်သမျှ ဘိုသာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ အတွင်းမှအရာမှာ ပွင့် သွားပုံရပြီး ကေတူးက ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ထိုအခါမှာ ရှုပ်ထွေး သိမ်ယှက်နေသော အရောင်စုံ၊ အရွယ်စုံ မီးကြိုးများကို မြင်ရပါသည်။

ထိုအထဲမှ ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ကေတူး ရွေးထုတ်သည်။ ပြီး တော့ အပေါ်သားများကို လှီးကာ အသင့်ပါလာသော ကလစ်နှစ်လုံးပါ

ကြီးနဲ့တွဲပြီး သူ့ကွန်ပျူတာတွင် ချိတ်ဆက်၏။ ထိုခင်း၌ ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်သည်လည်း မီးလင်းလာပါတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို လုံခြုံရေးတစ်ချက်လောက် စစ်ပေးနိုင်မလား”
“ရတယ်”

ကေတူး အနီးမှ ခွာကာစစ်လွန်းလှေကားဘက်ကို လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ယခုချိန်အထိတော့ အရာရာမှာ ချောမွေ့နေပါ၏။ မမြင်ရသော အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ပေါ်လာနိုင်သည်ရှိရာ သတိရှိရပါမည်။

အချိန်တစ်ခု ကြာသွား၏။ အခန်းရှေ့ပြန်ရောက်တော့ ကေတူး မှာ ကွန်ပျူတာကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဈေးတွေပျံနေသည်။

“ကေတူး . . . မရဘူးလား”

ဈေးကို လက်မောင်းဖြင့် ပင့်သုတ်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ Android မျက်နှာပြင်၌ ဂဏန်းတွေ တစ်ခုချင်းခုန်နေပြီး ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ကေတူးလက်ချောင်းတွေက ကွန်ပျူတာ ခလုတ်ပေါ် ဂျောင်းဂျောင်းပြေးလျက်။ သို့သော် ရှေ့တည့်တည့်မှ တံခါး ကြီးနှစ်ချပ်မှာ အခုထိ လှုပ်မလာသေး။

“လုံခြုံရေးစနစ် တအားမြင့်တယ် . . . အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဝင်မရဘူး”

ရင်ခုန်နှုန်း အနည်းငယ် မြန်ဆန်သွားရကာ လက်မှန်ရိုက်ကို ဝင် ကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နေဦး . . . ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက်လောက် ကြိုးစား ကြည့်ဦးမယ်”

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ကေတူးထံမှ မျှော်လင့်ရန်ကောင်းသောအဖြေ ထွက်မလာ။

“မရတော့ဘူး”

အားလျှော့သံနှင့်အတူ နောက်သို့ပင် စိတ်ပျက်ဖွယ် ထိုင်ချ သွားတော့ . . .

ဘယ်လို System မျိုးလဲ။ သူ့ကို ဘာကွန်ယက်နဲ့ ထိန်းထား တာလဲ။ ငါ့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်း”

အလျင်စလို သူ့အမေးကြောင့် ကေတူးက နဖူးမှဈေးကို သုတ် ပြီး . . .

“(PMWS) Paramagnetic Wave System ဝေ့။ လျှပ်စစ်သံလိုက် လှိုင်းတွေနဲ့ ဒီအခန်းကြီးကို ထိန်းထားတဲ့ သဘောပဲ။ ဒါ သာမန် အဖွင့် အပိတ် software စနစ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီထက် ပိုတယ်။ အဲဒီစနစ်အပြင် သံလိုက်အားတွေနဲ့ ဒီသံမဏိတံခါးကြီးနှစ်ချပ်ကို ပိတ်ထားတာ။ ကျွန် တော် အဖွင့်အပိတ် software ထဲကို ဝင်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံလိုက် လှိုင်းတွေကို ဖြတ်မပစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ သေတာပဲ”

ကွန်ပျူတာမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြန်ပါ၏။

“သူ့ရဲ့သဘောက Password အမှန်ကို ပေးလိုက်ရင် သံလိုက် လှိုင်းတွေကို အရင်ဆုံးဖြတ်ပစ်တယ်။ ပြီးမှ Software စနစ်ထဲကို ရောက် ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတာ။ အခု အဲဒီလှိုင်းတွေကို ဖြတ်မပစ်နိုင်တော့ ကျွန် တော် ဘာမှလုပ်မရဘူး”

“ဘယ်လိုမှ မရတော့တာလား”

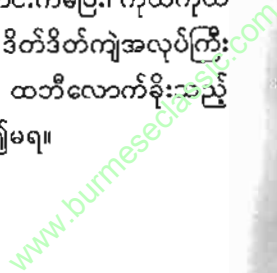
“ကျွန်တော်တတ်တာတော့ အကုန်ပဲ”

“တခြားနည်းရော ရှိသေးလား”

သူ့အမေးကြောင့် ကေတူး စဉ်းစားသွားသည်။ ပြီးမှ တွေးတွေး ဆဆဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း . . .

“အင်း . . . တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဲဒီလှိုင်းတွေကို ဖြတ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖွင့်လို့ရမယ် ထင်တာပဲ”

စစ်လွန်းရင်ထဲမှာ ‘ဒိန်း’ခနဲ တစ်ချက် ဆောင့်ခုန်သွားသည်။ သူတော်ကောင်းတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ နတ်ကောင်းကမပြီး၊ ကိုယ်ကိုယ် တိုင်က ပေါ့သေးသေး သူခိုးမဟုတ်။ အခုကဲ့သို့ ဒိတ်ဒိတ်ကျအလုပ်ကြီး များကိုသာ လက်ခံသည့် သူခိုး။ ဒီလိုဆိုတော့ ထဘီလောက်ခိုးသည့် ရပ်ကွက်သူခိုးတွေလို သာမန်ကာလျှံကာ လုပ်၍မရ။

စာလေးပေးလေး တတ်ထားရ၏။ စာတတ်ပေတတ်သူခိုးဖြစ်
အောင် လေ့လာထားရ၏။ ယခု ထိုလေ့လာမှုတွေက သူ့ကို ကူညီလိုက်
ပါပြီ။

“အိုကေ . . . အဲဒါဆို သံလိုက်အားကို ဖြတ်လို့ရမယ့် နည်း
လမ်းတွေ ငါ ရွတ်ပြမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ အဆင်ပြေမလဲ မင်းရွေး။”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိနေရာမှ ‘ငေါက်’ ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်
လာတော့ . . .

“By Rough handling. . . ကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်တွယ်ခြင်း၊ သံ
လိုက်ကို အမာကိုယ်ထည်ပေါ် အကြိမ်ကြိမ် ပစ်ချရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တူနဲ့
အကြိမ်ကြိမ် ထုပေးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သံလိုက်ဓာတ် ပျက်သွားနိုင်တယ်။”

ကေတူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေ့လာကာ ပခုံးတွန့်
၏။

“အခု အခြေအနေနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“By Heating . . . အပူပေးခြင်းနည်းနဲ့၊ သံလိုက်ဓာတ်တည်ရှိ
ရာနေရာကို 800°C အထိ အပူပေးရင်လည်း သံလိုက်ဓာတ် ပျက်တယ်။”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“By Electric Current. . . ဒါကတော့ လျှပ်စစ်သွင်းတဲ့နည်း
လျှပ်စီးကြောင်းရဲ့ လားရာဖက်နဲ့ ပမာဏကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းပြီး
လျှပ်စစ်သွင်းပေးရင်လည်း သံလိုက်ဓာတ် ပျက်တယ်။”

“ဖျောက် . . .”

ကေတူးက ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျောက်ထတီးသည်။

“အဲဒါတော့ ဖြစ်တယ်၊ ခဏလေး။”

သွန်ချထားသော ပစ္စည်းများထဲမှ မီးကြိုးနှင့် ကလစ်နှစ်ချောင်း
ကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်မီးဖြင့် မှန်ကွဲအတွင်းပိုင်းကို ထိုးထား
ပါယာကြိုးများကို ထပ်ရှာ၊ လိုအပ်သော ကြိုးကိုတွေ့တော့ ပထမအတိုင်း
အပေါ်သားကို လှီးကာ ကလစ်ဖြင့် ညှပ်၊ ထို့နောက် . . .

“မီးပလပ်ခုံ ဘယ်နားမှာရှိလဲ။ တစ်ချက်လောက် ကျွန်တော့်
ကို ရှာပေးပါ။”

စစ်လွန်း အခန်းခုံရံများနှင့် တိုင်ကွယ်များဆီ သွက်သွက်ရှာ
ဖွေတော့ . . .

မလှမ်းမကမ်းမှာပင် မီးခလုတ်များနှင့် ဘုတ်ခုံတစ်ခုကို ရှာတွေ့
သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးက မရှိ။ ကေတူးက ကြိုးကို ချက်ချင်း ထပ်ဆက်ကာ
ပလပ်ခုံရှိရာကို ဆွဲလာ၏။ ထို့နောက်တော့ ကြိုးနှစ်စကို ပလပ်ပေါက်
တွင်း သေချာထည့်ကာ . . .

“ဖျောက် . . .”

ခလုတ်ဖွင့်သံနှင့်အတူ ကလစ်ညှပ်ထားသော နေရာတစ်ဝိုက်
မှာ မီးတွေ ပွင့်သွား၏။ အသံများလည် ကျယ်လောင်လာကာ မီးခိုးတွေ
အူလာသည်။

“ဖျောက် . . .”

ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ မီးပွင့်ရာနေရာဆီ သွက်သွက်ပြေးလာ
ပြီး ကလစ်ကို ဘက်ပြောင်းညှပ်၏။ ပြီးတော့ ခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်သည်။
ပထမအကြိမ်အတိုင်း မီးပွင့်များနဲ့အတူ Android မျက်နှာပြင်၏ အောက်
ခြေတစ်ဝိုက်မှာ အသံတွေ ပိုမိုဆူညံပေါက်ကွဲလာတော့ . . .

“ဖျောက် . . .”

ခလုတ်ကို ပိတ်၏။

“ဖျောက် . . . ဖျောက် . . . ဖျောက် . . .”

ပြန်ဖွင့်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ မီးဖွင့်လိုက်ခြင်းလည်းမဟုတ်။
ဒါပေမဲ့ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး မီးတွေ လင်းလာသည်။

“ဟာ . . .”

ညအိပ်စောင့် နိုးလေပြီ။

XXVIII

“ရှုပ် . . . ရှုပ် . . . ရှုပ် . . .”

လှေကားအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။ ခြေသံမှာ လှေကားထိပ်ရောက်စဉ် တိခနဲရပ်သွားပြီး . . .

“ဖျောက် . . .”

သူတို့တည်ရှိရာ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး မီးတွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း လင်းလာပါတော့သည်။ ပလပ်ပေါက်တွင် တန်းလန်းပြန်နေသော ဝါယာကြိုးကိုဖြုတ်ကာ စစ်လွန်း တိုင်ကွယ်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ကေတူးမှာလည်း သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းကျုံးပို့ဆောင် ထွေးရင်း စားပွဲအောက်ကို ပြေးဝင်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ထွက်လာသည့် ညအိပ်စောင့်အသံ။ ထိုနောက်မှာတော့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းများ။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

အပြင်က လက်နက်ကိုင်အစာငုံတွေသာ သိသွားပါက . . .

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်”

အသံက ပိုကျယ်လာသည်။ စားပွဲခုံအောက်မှ ကေတူးကို လှမ်းကြည့်တော့ တစ်နေရာကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်နေသည်။ သူကတော့ စကြိုကို ကျောပေးလျက် တိုင်ဖြင့်ကွယ်ထားသည်မို့ ကေတူး ဘာကိုထိတ်လန့်နေကြောင်း မမြင်ရ။

ဒါပေမဲ့ ခဏပါပင်။

ကေတူး ထိတ်လန့်နေသည့်အရာအား ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်ရသည်။ အသင့်အနေအထား ကိုင်တွယ်ဝင်ရောက်လာသည့် သေနတ်နှင့်လက်တစ်စုံ၊ အထူးလုံခြုံရေးအခန်းကိုသာ စိတ်စောနေသည်မို့ တိုင်ကွယ်တွင် ရပ်နေသော သူ့ကိုမမြင်။

အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးစနှင့် မီးခိုးရောင်ညဝတ်အင်္ကျီတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ကို မမြင်ခြင်းကပင် ထိုလူအတွက် ကံဆိုးသွားခြင်းပါ။

“ခွပ် . . . ဖြောင်း”

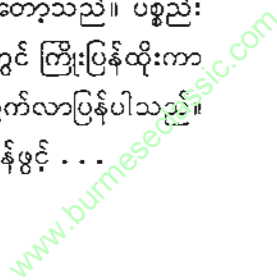
လက်ထဲမှသေနတ် လွင့်ထွက်ကာ လူက ကြမ်းခင်းပေါ် လဲကျသွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် . . .

“ဖြောင်း . . .”

ကိုယ့်လက်စ ကိုယ်ယုံသည်မို့ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ခဏ အိပ်လိုက်ပါဦး . . . ကိုယ့်လူ”

ထို့နောက်မှာ သူတို့နှစ်ဦး သွက်လက်ရတော့သည်။ ပစ္စည်းများကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ချိတ်သည်။ ပလပ်ပေါက်တွင် ကြိုးပြန်ထိုးကာ သူတို့ကိုဖွင့်တော့ အရင်ကအတိုင်း မီးတွေ ပန်းထွက်လာပြန်ပါသည်။ ထို့နောက် ကလစ်ကို ဘက်ပြောင်းချိတ် ခလုတ်ပြန်ဖွင့် . . .

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဆွဲအားတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖွင့်ထားသော မီးတွေပင် မှိန်ဆင်းသွားပြီးသည့်နောက် . . .

“ကလစ် . . . ဝုန်း . . .”

အသံအုပ်အုပ်နှင့်အတူ သံမဏိတံခါးကြီးနှစ်ချပ်မှာ (၅) စင်တီမီတာလောက် ဟသွားပါသည်။ ကေတူး ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

“အိုကေ . . . ရပြီ”

စစ်လွန်း အချိန်ဆွဲမနေတော့။ သံချောင်းဖြင့် တံခါးကို ကလစ်က ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ လူတစ်ကိုယ်စာ ဟသွားတော့ အတွင်းမှာ မြင်သည်ကား . . .

အမှောင်များ။

ထင်မထားစွာ တစ်ခန်းလုံးက ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။

အတွင်းကို ခြေချတော့ ချက်ချင်းပင် အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မျက်လှည့်ပြသလို လင်းချင်သွား၏။ ထိန်ထိန်လင်းလင်းသွားသော အခန်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားရသည်ကား သူတို့နှစ်ဦး . . .

“ဟင် . . .”

မီးရောင်မှလွဲပြီး တစ်ခန်းလုံးမှာ ရှင်းပြောင်ကာနေသည်။ မီးတွေကလွဲပြီး အထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ . . .

ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ . . .

MPPL BU UIF NJSSPS

နံရံမှာရေးထားသည့် စာကြောင်းကိုကြည့်ပြီး စစ်လွန်း မှင်သွားသည်။

‘ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’ စာကြောင်းအပေါ်ဘက်၌ ဓာတ်မီးတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ဖြစ်ရာ ကပျာကရာ ဖြုတ်ပြီး စာကြောင်းကို ထိုးကြည့်တော့ . . .

ဘာမှမထူးခြား၊ ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်လေးက စာကို ပိုမိုပေါ်လွင်သွားစေတာကလွဲပြီး ထူးခြားမှုဘာမှမရှိ။ ဒါပေမဲ့ စာကြောင်းအောက်ဘက်သို့ အလင်းရောက်သွားစဉ် . . .

“ဟင် ! . . .”

10 . 40 . 36 . 9 . 13 . 52 . 48 . - ?

နံရံ၌ ထူးခြားသော ဂဏန်းတွေ ပေါ်လာသည်။ ဓာတ်မီးပိတ်သော ပေါ်နေသောဂဏန်းတွေ ပျောက်သွားသည်။ ပြန်ထိုးတော့ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ နံရံမှ ဂဏန်းများသည် ဓာတ်မီးဖြင့်ကြည့်မှ မြင်ရရန် လျှို့ဝှက်စွာ ရေးထားသည့်သဘော။

ချက်ချင်းပဲ နံရံနေရာအနှံ့ ဓာတ်မီးဖြင့် လိုက်ထိုးကြည့်သော်လည်း ဘာမှ ပေါ်မလာတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ရေးထားသောစာနှင့် ဂဏန်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ စဉ်းစားရတော့၏။

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ဓာတ်မီးကို မမှိတ်တမ်း ထိုးရင်း ငြိမ်းသွားလိုက်တာ . . .

တစ်မိနစ် . . .

နှစ်မိနစ် . . .

သုံးမိနစ် . . .

လေးမိနစ် . . .

ငါးမိနစ် . . .

“မှန် . . . မှန်ကို ရှာရမယ်”

“ဟင် . . .”

နဘေးမှ ကြောင်ငေးရပ်နေသူ ကေတူး အံ့သြသွားသည်။

“မှန်ကို အရင်ရှာရမယ်”

အခန်းတွင်းမှ အလျင်စလို ပြေးထွက်တော့ မလှမ်းမကမ်း၌ ဆဲဆဲဆဲဆဲကြီးလဲနေသည့် ညအိပ်စောင့်ကို မြင်ရသည်။ ဂရုမစိုက်အား။ ခွဲထွက်ဖြတ်နင်း၍ နေရာအနှံ့အပြား ရှာဖွေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ . . . အပေါ်ထက်တစ်ခုလုံးတွင် သူလိုချင်သောအရာ မရှိပါ။

ဒီတော့ လှေကားအတိုင်း အောက်ပြေးဆင်း၏။ ထိုစဉ်မှာ-

“ကျွတ် . . . သေစမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ . . . မှန်”

စစ်လွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိပါသည်။ အောက်ပြေးပြီး ဒီမှန်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သတိမရခဲ့။ ချက်ချင်းပဲ ဓာတ်မီးနှင့် လှေကားတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာ မတွေ့ရပါ။

မှန်၏ အနီးဝန်းကျင် နံရံမှာလည်း ထူးခြားမှုတွေမရှိ။

ဒါပေမဲ့ . . . အလကားသက်သက်တော့ မှန်ကို ကြည့်နိုင်ရုံနိင်ချေ။ အတန်ငယ် ရပ်တန့်စဉ်းစားရင်း နောက်ကြောင်းကိုလှည့်၍ အပေါ်ကို ပြန်ပြေးတက်ပါသည်။ အခန်းတွင်းပြန်ဝင်ပြီး နံရံမှာတော့ မရှိပါ။ အောက်ဖက်မှ ဂဏန်းများကို ကြည့်သည်။

မှားတော့ မမှား။

“မှန်ကိုကြည့်ပါ” ဟု မှာကြားထားသည်။ ဒါပေမဲ့ . . .

အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်၊ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းတော့ . . .

“ဟာ . . .”

အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်၌ ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ပေါ်လာသော ဂဏန်းတစ်ခု။

ဂဏန်းကိုကြည့်ပြီး စစ်လွန်း ငြိမ်သွားလေတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ အချင်းပင်။

“ဆယ့်နှစ်ထစ်ကို ဆင်းရမယ်”

“ဘာ . . .”

“လှေကားဆယ့်နှစ်ထစ်ကို ဆင်းရမယ်လို့ ပြောတာ”

ကေတူးမှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် . . .

“ဒီကနေ ဆယ့်နှစ်ထစ်လား . . .”

“မဟုတ်ဘူး . . . အောက်ဆုံးကနေ ဆယ့်နှစ်ထစ်”

စစ်လွန်း အလျင်စလို ပြေးဆင်းတော့ ကေတူးလည်း နောက်မှ ဆက်ဆင်းလာသည်။ အောက်ဆုံးလှေကားတစ်ကိုရောက်တော့ တစ်တစ်ထစ်ရှေ့ ဆယ့်နှစ်ထစ်ကို ပြန်တက်လိုက်သည်။ ဆယ့်နှစ်ထစ်မြောက် လှေကားပေါ် ခြေစုံရပ်ပြီးသွားစဉ်မှာ ရှေ့တည့်တည့်ကို မျက်နှာမူ၍ မှန်ကြည့်သေချာကြည့်တော့ . . .

မှန်တွင်းမှာ အရာတစ်ခုက ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လာသည်။

သို့ရပ်ထုတစ်ခု။

နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ အပေါ်ဘက်လှေကားလက်ရန်းထစ်၌ ထင်ရှားစွာရှိနေသောအရာ၊ တကယ်ရှိနေတာက လက်ရန်းနှစ်ခုမှာ တစ်ဖက်တစ်ရပ်ဆီဖြင့် နှစ်ရပ် ရှိနေ၏။ လှေကားအား အလှည့်သည့်သဘော ထွင်းထုထားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ . . . မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတာက ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှတစ်ရပ်
ထိုခြင်သော်ရပ်ထုဆီသို့ အလျင်အမြန်ပြေးတက်ပြီး လိုအပ်တာ
များ အလျင်အမြန် ရှာဖွေရပါတော့သည်။ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်သည်။
အရုပ်တစ်ခုလုံးအား ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ ဘာမှမထူးခြား . . .
ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့။

ဒါပေမဲ့ . . . မျက်လုံးပေါ် လက်ရောက်တော့ . . .
“ဟင် . . .”

မျက်လုံးမှာ အတွင်းကို ချိုင့်ဝင်သွားပါ၏။ ထိုအခါ၌ လက်နှစ်
အား ထိုးထည့်လိုက်ရာ . . .
“ဒုတ် . . .”

ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့်အတူ ခြင်္သေ့ဦးခေါင်းမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်ပြီး
အောက်သို့ လည်ကျသွားသည်။

တွေ့ပါပြီ . . .။

ခြင်္သေ့၏ ကိုယ်ထည်ကိုထွင်း၍ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထား
ဟန်တူသော အရာတစ်ခု။ ကတ္တီပါအိတ်အနီရောင်လေးနှင့်ပတ်ကာ
သူနှင့် ကေတူး မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ . . .

XXIX

“ဘာတွေလဲဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို သေချာရှင်းပြပါဦး”

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ဘာကိုရမှာလဲ . . . ညကကိစ္စကိုပေါ့”

စစ်လွန်း မချီပြုံးတစ်ခု ပြုံးမိလိုက်သည်။

“အကုန်လုံးလား . . .”

“အကုန်ပေါ့ . . . ဒါမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်မှာ”

တံတွေးကို တစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဒီလိုကွ . . . ငါတို့ အခန်းထဲကိုဝင်တော့ နံရံမှာ ရေးထားတဲ့

အဲဒါကို တွေ့တယ်မလား”

“အင်း . . . တွေ့တယ်”

“တကယ်တော့ အဲဒါ လျှို့ဝှက်စာရေးနည်းတစ်မျိုးနဲ့ ရေးထား

အဲဒါ။ အဖြေက Look at the mirror တဲ့”

“ဟင် . . . ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ရေးထားတဲ့ ဗျည်းတစ်လုံးချင်းစီက သူ့ရှေ့က ဗျည်းကို ရည်ညွှန်းတာ။ ဥပမာ - B လို့ ရေးထားရင် သူ့ရှေ့က ဗျည်း A ကို ကိုယ်စားပြုတာပေါ့။ အဲဒီအတိုင်း ဖတ်သွားရင် Look at the mirror ဆိုပြီးတော့ ရတယ်။

ကေတူး အတန်ငယ် စဉ်းစားသွားပြီး . . .

“ဪ . . . အဲဒါကြောင့်မလို့ အစ်ကို မှန်ကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ အပေါ်တစ်ထပ်လုံး မှန်ကို မတွေ့ဘူး။ တွေ့မယ်တွေ့တော့ လှေကားအဆင်းမှာ သွားတွေ့တယ်။ တွေ့တော့ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ကိုကြည့်တယ်။ မျက်လုံးနဲ့လည်း ကြည့်တယ်။ ဓာတ်မီးနဲ့လည်း ထိုးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာထူးခြားသူမှ မတွေ့ရဘူး။ အဲဒါနဲ့ မသင်္ကာလို့ အပေါ်ပြန်တက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ပစ်ချင်သွားတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“အမှန်က အခန်းထဲမှာ တစ်ခါတည်း အဖြေရှိပြီးသားလေး ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးကြည့်တော့ ရေးထားတဲ့ ဗျည်းတွေအောက်မှာ ဂဏန်းတွေ ပေါ်လာတာ တွေ့တယ်မလား”

“အင်း . . . တွေ့တယ်”

“အဲဒီဂဏန်းတွေရဲ့ အဖြေက (၁၂) . . .”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဗျ”

“ဒါလည်း သိပ်တော့ မခက်ပါဘူး၊ ပေးထားတဲ့ ဂဏန်းတွေကို လေးနဲ့မြောက်၊ လေးနဲ့နှုတ်၊ လေးနဲ့စား၊ လေးနဲ့ပေါင်း၊ တစ်လှည့်လှည့်လုပ်ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေရတယ်၊ ဒီမှာ . . .”

စစ်လွန်း တစ်ခါတည်းပဲ နားလည်ရန် တွက်ပြလိုက်သည်။

$$\begin{aligned}
၁၀ \times ၄ &= ၄၀ \\
၄၀ - ၄ &= ၃၆ \\
၃၆ \div ၄ &= ၉ \\
၉ + ၄ &= ၁၃ \\
၁၃ \times ၄ &= ၅၂ \\
၅၂ - ၄ &= ၄၈ \\
၄၈ + ၄ &= ၁၂
\end{aligned}$$

“ဪ . . .”

“ဒါပေမဲ့ . . . အဖြေသာရတာ ဘယ်မှာသုံးရမလဲ မသိသေးဘူး။ သိသွားတာက ဓာတ်မီးပိတ်ဖို့မေ့ပြီး လှေကားဆင်းတော့ မီးရောင်နဲ့ လှေကားအပေါ်ဆုံးထစ်မှာ (၅၂) လို့ ရေးထားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲမှာ အကုန်လုံး နားလည်သွားတာပဲ။ လှေကားမှာ အထစ်ပေါင်း (၅၂) ထစ် ရှိတယ်လေ။ လေးနဲ့မြောက်၊ နှုတ်၊ စား၊ ပေါင်းလို့ရတဲ့ အဖြေတွေ အကုန်လုံးက လှေကားထစ်ကို ရည်ညွှန်းတာ။ အဲဒီမှာ အဖြေက (၁၂) ရတယ်ဆိုတော့ လှေကားဆယ်နှစ်ထစ်ကနေ မှန်ကိုကြည့်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒါနဲ့ အောက်ဆုံးကိုဆင်း၊ ဆယ်နှစ်ထစ်ကို ပြန်တယ်။ မှန်ကိုကြည့်တော့ အထဲမှာ ခြင်္သေ့ကြီးကို ရှင်းရှင်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တောကတော့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးဆို တက်သွားပြီး ဘိုပွတ်ဒီပွတ် ပွတ်ရတာပေါ့”

“ဪ . . . အဲလိုလား”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားသလို တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ မှိုင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေရာမှ . . .

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော် တစ်ခုမရှင်းဘူး”

“ဘာလဲ . . .”

“ဒီစာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဘာလို့ အဲလောက်ထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ထားရတာလဲ။ ပြောတော့ Password ကို သူ့အဖေနဲ့ သူ့ဦးလေးနှစ်ယောက်ပဲ သိတာဆို။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိတယ်ဆိုရင် ဒီလောက်ထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝှက်ထားဖို့ မလိုဘူးလေ။ အခန်းရဲ့ လုံခြုံရေးစနစ်က တအားကောင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တောင် ဘယ်လိုမှ ဝင်လို့မရတဲ့ဥစ္စာ။ အခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားရင်တောင် လုံခြုံနေပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိဘူးဆိုတော့ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“အဲလိုဆိုလည်း ဒီအတိုင်း ခြင်္သေ့ကိုယ်ထဲထည့်ပြီး ထားခဲ့ရင် ရတာပဲ။ အခုလိုမျိုး သဲလွန်စတွေ ပေးထားဖို့မှ မလိုတာ”

“အဲဒါကတော့ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။ အခုကိစ္စက နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးလုပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်အတွက် လုပ်ထားတာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဥပမာကွာ ညီဖြစ်သူက နိုင်ငံအနှံ့စည်းရုံးရေးတွေ ဆင်းနေတယ်။ အဲတော့ အစ်ကိုလုပ်သူက နိုင်ငံခြားခေါ်မသွားခင် ဒါတွေလုပ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဒီအတိုင်းကြီးလည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး။ ညီပြန်ရောက်ရင်လည်း ထားခဲ့တဲ့နေရာကို သိစေချင်တယ်။ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ကေတူး မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် . . .

“ဖုန်းဆက်ပြောလည်း ရတဲ့ဥစ္စာကို”

စစ်လွန်း ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“အဲလိုလူမျိုးတွေက ခြေရာခံလို့ရမယ့် ဆက်သွယ်မှုမျိုးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြတယ်ကွ။ ငါတို့လိုပေါ့ကွာ”

ဒီတော့မှ ကေတူး သဘောတကျ ရယ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ရယ်နေရာမှ စစ်လွန်း အကျိုးရင်ဘတ်အောက်တွင် ရှိနေသော ကတ္တီပါအိတ်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ . . .

“အစ်ကို . . . အကုန်ကြည့်လိုက်လား”

စစ်လွန်း ခေါင်းကိုယမ်းရင်း . . .

“ငါတို့အလုပ်မှ မဟုတ်တာကွာ။ ပစ်မှတ်သေချာရင် ပြီးတာပဲ”

“ပိုင်ဆိုင်မှုက တော်တော်များမယ်နော်”

“အင်း . . . များနိုင်တယ်”

“ပြန်မအပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ခွေလိုက်ရင် ထောပြီ”

စစ်လွန်း နှုတ်ခမ်းကိုက် ရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျိကျိတက်အောင်တော့ ချမ်းသာသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကေတူး မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သဘောမခေါက်သွားကာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ငြိမ်ငြိမ်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထိုစဉ်မှာပဲ သူတို့ရှိနေရာ ဟိုတယ်ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဝင်ပေါက်ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ လူတစ်ဦး ဆင်းလာပါ၏။

“လက်ကျန် ဒေါ်လာနှစ်သန်းကိုယူပြီး သူဌေးပဲ လုပ်ပါကွာ။ အာစောစီးစီး မသေချင်ပါနဲ့”

စစ်လွန်း စကားဆုံးတော့ တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လာကြပြီနဲ့တူတယ် . . .”

ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း ကေတူးက တံခါးထဖွင့်ပေးသည်။ တံခါးဖွင့်ချင်း မြင်လိုက်ရသည်ကား . . .

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း . . . မင်းတို့အတွက် နှစ်သန်းတန်
ချက်လက်မှတ် ပါလာတယ်”

သူတို့ဘက်ကလည်း အကျီရင်ဘတ်တွင်းမှ တာဝန်ကျေမှုတစ်ခု
ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ကတ္တီပါအိတ်လေးကို ဖွင့်ကြည့်ကာ အလုပ်ရှင်
မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားပါ၏။

“ခင်ဗျားတို့ တကယ်တော်တဲ့လူတွေပဲ။ တာဝန်ကျေမှုအတွက်
လေးစားပါတယ်”

အပြုံးနှင့်အတူ သူတို့ရှေ့သို့ ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရောက်
လာပါ၏။

နောက် (၁၀) ရက် ကြာပြီးနောက် . . .

XXX

“အော် အီး အီး အွတ် . . .”

တခြားလယ်တဲတို့ဆီမှ လင်းကြက်တွန်သံများကို ကြားရသည်။ မျက်လုံးကို တစ်ချက်ပွတ်ပြီး စစ်လွန်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ ထထိုင် လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဝါးကြမ်းခင်းများက နွဲ့စင်းအော်မြည်သွားပါ သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်ရန် တပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

အပြင်ရောက်တော့ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသောလေများက သွဲ့သွဲ့ ဖြူးဖြူး သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည်။ မြို့ပြနှင့် မွန်းကြပ်မှုမှ ခဏတစ်ဖြုတ် လွတ်လပ်ခွင့်ရသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို။ လယ်ကွင်း စပ်မှာ ခါးထောက်ရပ်ပြီး လေကို တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည်။

အသက်ရှူ အစိတ်အပိုင်းတွေမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး လတ် ဆတ်သန့်ရှင်းလာသလို၊ လူက ခဏအတွင်း စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါးလာ ပါ၏။ ဘာလိုလိုနှင့် သူပင် ဤအရပ် ဤနေရာကိုရောက်ခဲ့တာ တစ်လ တင်းတင်း ပြည့်ပေတော့မည်။

လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတို့နှင့် သူ အသားကျနေပြီ။ ကေတူးလည်း ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဌာနေ ရောက်နေသည်မသိ။ သူ့လိုပင် မြို့ပြနှင့် ဝေးလံ

ခေါင်သီသော အရပ်ဒေသတစ်နေရာရာမှာ ဇာတ်မြုပ်ရှောင်တိမ်းနေမှာ သေချာပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်သည့် အလုပ်တစ်ခု သည်ကား ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

လွဲချော်မှုက ကြောက်ခမန်းလိလိ။

သူတို့ရဲ့လုပ်ရပ်က နိုင်ငံရေးအခြေအနေတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ခိုးယူပေးခဲ့သော ပစ္စည်းသည် ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းသက်သက် မဟုတ်။

ပြည်သူတွေကို အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ်ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုအခင်းပေါင်းများစွာ၊ မအောင်မြင်ခဲ့သည့် အတိုက်အခံပါတီများ အပေါ် လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုပေါင်းများစွာ စသည်တို့တွင်ပါဝင်ခဲ့သည့် လူစာရင်းများ၊ ပြုမှုဆောင်ရွက်မှုများ စတာတွေကို တိတ်တဆိတ်မှတ်တမ်း တင်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအရာတွေကို ဖျက်ဆီးမပစ်ဘဲ သိမ်းဆည်းထားရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ အတူပါဝင်ခဲ့သည့် လက်တွဲဖော်များ၊ လက်အောက် ငယ်သားများ သူတို့ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို မဖိဆန်၊ မတော်လှန်ရအောင် အားနည်းချက်တို့အား အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအရာကိုသိသည့် မွေးစားသားက ကြေးစားသူခိုးငှားပြီး ထို လျှို့ဝှက်ချက်များကို အရယူခဲ့၏။ ပြီးတော့ အတိုက်အခံပါတီအား ရောင်းစားကာ သူကိုယ်တိုင်က ပြည်ပသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားသည်။ အတိုက်အခံပါတီမှ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များအား ပြည်သူတွေကို ချပြလိုက်စဉ်မှာ တော့ . . .

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကြီးစွာသော နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲ တစ်ခုကြီးသည်ကား . . .

ဒါတွေအားလုံးအား အာစိုးမြင့်ထံမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ သိသည့်အချိန်မှာ အားလုံး နောက်ကျနေခဲ့ပါပြီ။

ရှိစေတော့။

အခုတော့ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ပြီ။ စစ်လွန်းဆိုသော အမည်ကျော် သူခိုးတစ်ယောက်မှာ အစွန်အဖျား ရွာသိမ်ရွာငယ်လေး တစ်ခုနှင့် ကွင်းထီးတည်း၌ လယ်တဲစောင့်တစ်ဦးအဖြစ် အသားကျနေ ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စည်ပိုင်းပြတ်တွင်းမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ကာ မျက်နှာပေါ် လောင်း လိုက်သည်။ သွားတိုက်ဆေး မရှိတော့၊ ဆပ်ပြာလည်း ကုန်လုလုဖြစ် ပြီ။ ဆားအိုးကို လက်နှိုက်တော့ လက်ကျန်ဆားကလည်း အကပ် သေပ်။

မဖြစ်ချေတော့။ ဒီနေ့တော့ မီးတွင်းကုန်းကို သွား၍ လိုတာ ကိုယ့်သမ္မု ဝယ်ရတော့မည်။

မီးလင်းကုန်းသွားဝယ်လျှင် ရသော်လည်း မီးလင်းကုန်းက ဆည်းရှားကာ ဈေးပိုကြီး၏။ ခရီးကတော့ အတူတူလောက်သာ။ မီးတွင်း ကုန်းက လမ်းခရီး အချက်အချာကျသည်မို့ ပစ္စည်းစုံသည်။ ဈေးလည်း ချိပ်မကြီး။ မကြိုက်ပါက ကူးတို့သမ္မာန်ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းကူးပြီး ညီညောင်ရွာကြီးတွင် လိုတာမှန်သမ္မု ဝယ်ယူနိုင်သည်။

မျက်နှာကို ဖြစ်သလိုသစ်ပြီးနောက် တဲပေါ်ပြန်တက်ကာ အစာ ခြေ တစ်ခုခုစားဖို့ ရှာဖွေသည်။ မနေ့က ကျန်နေသော ထမင်းကြမ်းခဲ တော့ ရှိသေး၏။ ကြပ်ခိုးစင်ပေါ် တွဲလွဲချိတ်ထားသော ငါးမြွေထိုး ခြောက်လေးနှစ်ကောင်လည်း ကျန်သေးသည်ဖြစ်ရာ ဖြုတ်ယူပြီး ဆီလူး ချိုက်ပါသည်။

ထမင်းကြမ်းခဲကို ဇလုံတွင်းပြောင်းထည့်ပြီး ဆီဆမ်းကာနယ် သည်။

ညော် . . . လူ့ဘဝ အလှည့်အပြောင်းက ကြောက်ဖို့ကောင်း သောစွာ။ ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်း၍ ရှာဖွေထားသော ပိုက်ဆံတွေသည် ဒီနေရာ

မှာ အသုံးမဝင်တော့။ ပိုက်ဆံရှိတာတောင် သုံးချင်တိုင်း သုံးမရဘူး
အခြေအနေ။ လယ်တဲစောင့်တစ်ဦးပေမို့ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ သင့်လျော်
အောင်လည်း နေရဦးပေမည်။

သံသယ အဖြစ်မခံနိုင်။

ထမင်းဆီဆမ်း၊ ငါးမြေ့ထိုးခြောက်နဲ့ မနက်စာကို သင့်လျော်
သလို ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဒီနေ့မနက်မှ ထမင်း
ခံတွင်းတွေ့ကာ စားလို့ကောင်းနေသည်။

ထမင်းစားပြီး ပိုက်ဆံအနည်းငယ်ကို ထုတ်ကာ ဘောင်း
အိတ်တွင်း ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ကာ တဲ
ဆင်းလိုက်၏။ တံခါးကို သေချာပိတ်ခဲ့ပြီး မီးတွင်းကုန်း ကျေးရွာ
ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

မနက်ခင်းနေရောင်က လယ်ကွင်းများဆီသို့ နီလွင်စွာကူး
နေ၏။ ကန်သင်းပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာတော့ တစ်နေရာ
ပုရွက်ဆိတ်တွေ အုံ့ခဲနေသော ကြက်ပေါက်လေးတစ်ကောင်ကို တွေ့
သည်။ ရေနစ်တာလား၊ ပိုးထိတာလားမသိ၊ ပုရွက်ဆိတ်နီများ အုံ့
သည်မို့ လောလောလတ်လတ်သေတာတော့ မဟုတ်နိုင်။

မနေ့ညနေ၊ (သို့) ညလောက်က ဖြစ်မည်ထင်ရသည်။ ရေ
တစ်ခုကိုကျော်ကာ တာရိုးပေါ်တက်၏။ မီးလင်းကုန်းနှင့် မီးတွင်း
နစ်ရွာကြား ဖောက်လုပ်ထားသော တာလမ်းဖြစ်သည့်အတွက် တစ်
နှင့်တစ်ရွာ သွားလာရေးတွင် ထိုလမ်းကိုသာ အသုံးပြုကြပါသည်။

တာရိုးပေါ်ရောက်တော့ ကျောပိုးအိတ်ကို ပြင်လွယ်ရင်း မီး
ကုန်းရွာဘက် ဦးတည်ကာ လာခဲ့သည်။ ယနေ့မနက်မှ လူသွားလူ
ရှင်းလင်းကင်းပနေပါ၏။ အချိန်တစ်ခုကြာအောင် လျှောက်လာပြီး
ရွက်နစ်မီးတို့ဖြင့် ဖွင့်သစ်ဝေဆာနေသော မန်ကျည်းပင်တန်းကို
လာသည်။

မန်ကျည်းပင်တန်းမှ လေးမိုင်လောက် ဆက်လျှောက်လျှင်ဖြင့်
မီးတွင်းကုန်းကို ရောက်ပေပြီ။

မန်ကျည်းပင်တန်းမှ ဖြတ်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျောထဲ
မှာ စိမ့်ခဲနဲ့။

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . နေဦး”

နောက်ဖက်မှ ခေါ်သံနှင့်အတူ . . .

“ဒုတ် . . . အား”

ကျောပြင်ဆီသို့ ဆူးဝင်လာသော အရာတစ်ခုနှင့်အတူ မျက်လုံး
တို့ ပြာဝေထွက်သွားသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ . . .

“ဟင် . . .”

လူတစ်ယောက်၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်။
ဒါပေမဲ့ ထိုလူကို သူ မြင်ဖူးနေသည်။

ဘယ်သူလဲ . . . ဘာလဲ။

ရန်ညှိုးမရှိပါဘဲ ဘာကြောင့် . . .။

ထိုစဉ်မှာပင် နစ်ဝင်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး သူ
ကျောတွင်းကို နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးသည်။

“ဒုတ် . . . အင့်”

သတိလွတ်သွားသလို သူ့မျက်လုံးတွေ ချာချာလည်လာ၏။
ပြီးတော့ . . . သူ့တစ်ကိုယ်လုံး . . .

သူ ရပ်တည်ရာမြေပြင်တစ်ခုလုံး . . .

စကြာဝဠာတစ်ခုလုံး . . .

စစ်လွန်း ဘာမျှမသိတော့။ နားစွန်နားဖျား ကြားမိလိုက်သော
ကားသံတစ်ခုသည်ကား . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဘရင်တို့တော့ ချမ်းသာ ပြီဟေ့။ မနေ့ကမှ ဆုတော်ငွေထုတ်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ အိမ်ပြန် လာတော့ လမ်းမှာ ငွေထုပ်ကြီးကို လာတွေ့တယ်။ ဟား . . . ဟား . . . ထောတာပဲ”

ထိုစကားကြားပြီးနောက် စစ်လွန်းနှုတ်မှ သူကိုယ်တိုင်နားမလည် သောစကားများ တန်းစီထုတ်လာပါတော့သည်။ ဘာတွေမှန်းမသိ။

ॐ पापुारी दाजू भाई मा भये को दुख्खुमी
आइले को जीन्दगी तन सके को
देन र ?
आइले को जीन्दगी मा पहल भये
अगर भाउने जीन्दगी छु ते
पछि ठहरी राने छौ ।

ပြီးတော့ . . .

XXXI

“ဘယ်လိုလဲ . . . အခုလောက်ဆို သေရတဲ့အရသာကို တော် တော် တီးမိခေါက်မိ ရှိသွားပြီမဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ဗျာ . . . ခင်ဗျားလုပ်မှ ကျုပ်တောင် သေချင် စိတ် ကုန်သွားတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါ . . . မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ သေချင်စိတ် ကုန်သွားတယ်ဆို တာ နည်းနည်းနောနော အသိဉာဏ်ကြီးလာတာ မဟုတ်ဘူး။ သေချင် စိတ် မရှိတော့ဘူးဆို ဘယ်တော့မှ မသေဒေ ဝင်လုပ်ပေါ့။ ဟား . . . ဟား”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ . . . တဖြည်းဖြည်းတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ကဲ . . . ဒီတစ်ခေါက်ရော ဘယ်လိုလဲ၊ ငါသိချင်တာ ရပြီ မဟုတ်လား။ မရဘူးတော့မပြောနဲ့ . . . ဟေ့ကောင်။ မင်းကို ထပ်ခေါ် သွားစရာ ဘဝလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါ ငါအသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ နောက်ဆုံး ဘဝပဲ”

“ကျွတ် . . .”

ဖိုးခွား မဆီမဆိုင် စုတ်ထသတ်လိုက်သည်။

“ခက်တယ်ဗျာ . . . လူတွေလည်း တော်တော်နားလည်ရခက်တယ်။ ပိုက်ဆံအတွက်နဲ့ လူသတ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွားပြီ”

“ဘာ . . . ခွီး . . . ခွီး . . . ခွီး”

သူ့စကားကြောင့် အပေါ်မှသရဲကြီး အူလိုက်သည်လို့ ထရယ်ကာ . . .

“မင်းကတော့ ငပေါပဲ။ လူသတ်တာ ဆန်းတော့လို့လားကွာ ပိုက်ဆံမရလည်း သတ်နေကြတဲ့ဥစ္စာ။ ရှေ့လျှောက် ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။ နည်းပညာတွေက တိုးတက်လာ။ လူသတ်နည်းတွေက အဆင့်မြင့်လာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . နောက်တစ်ခေတ်မှာ အသတ်ခံရတဲ့လူတွေက အခု ငါခံခဲ့ရတဲ့ နည်းတွေထက်တော့ အရသာရှိရှိ သေရမှာပါကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပညာရှင်တွေက လူသတ်လက်နက် တင်မဟုတ်ဘဲ ချောချောမွေ့မွေ့၊ သက်သက်သာသာနဲ့ အရသာရှိရှိ သေနိုင်ဖို့ အသတ်ခံရတဲ့လူတွေဘက်က ထည့်သွင်းစဉ်းစားပေးကြတာလေ . . . ဒါဟာ တရားမျှတမှုပဲ။ လူ့အခွင့်အရေးပဲ။ နှစ်ဖက်လုံးကို ကြည့်ပေးရမယ် . . .”

ပြောမှ ကိုယ်တောင် သေချင်လာသလို ဖြစ်သွားသည်။

“အဲတော့ ငါဆိုလိုချင်တာက အခုခေတ်မှာ အသတ်ခံရတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ မသေချင်နဲ့ဦး။ ငါသိချင်တာကိုသာ ဖြေပေး”

တော်တော်မလွယ်သည့် ကောင်ကြီးပါ။ သရဲဆိုပေမယ့် စကားပြောက လူတွေထက်တောင် လည်ဝယ်နေသေးသည်။

“ကဲ . . . လုပ်ကွာ . . . လည်ပင်းနောက်တစ်ခါ ထပ်မညှစ်ချင်ဘူး”

ဖိုးခွား သက်ပြင်းကို ချ၍ . . .

“ကျုပ် ဖြေပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယစကား မတတ်ဘဲ ခက်တယ်”

“ဟေ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အသတ်မခံရခင် ခင်ဗျား နောက်ဆုံးပြောသွားတာ အိန္ဒိယစကားလို့ ထင်တာပဲ။ ကျုပ် တွေးမိသလောက်ကတော့ ဒါဟာ ခင်ဗျား ဆိုချင်တာတွေ အားလုံးရဲ့ သေချာချက်။ ကျုပ်က အိန္ဒိယစကားမတတ်ဘူး ဘယ်လိုဖြေပေးနိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားတော့ တတ်မှာပေါ့။ ပြောပါဦး ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဗျာ . . .”

“အေး . . . မင်းလိုပဲ ငါလည်း အံ့ဩနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အံ့ဩတာက နှစ်ချီနေပြီ”

ဖိုးခွား ကြောင်တောင်တောင်ပင် ဖြစ်သွားပါရ၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး . . . ဒါ ခင်ဗျား တမင်ယုတ်မာတာမလား။ အိန္ဒိယကို သိရဲ့သားနဲ့ မပြောတာ”

“အုန်း . . .”

နားထင်တစ်ဖက် ထူပူကာသွား၏။ လူက ငန်းများလို ငေါင်ထောင်းပင် ဖြစ်သွားရကာ . . .

“ဟာ . . . ခင်ဗျား . . .”

“စကားကို ကြည့်ပြော . . . ဘာကိစ္စ ငါက သိရဲ့သားနဲ့ ပြောဘဲ နေရမှာလဲ။ သိချင်လို့တောင် ဒီလောက်အပင်ပန်းခံ ကုပ်ခွစီးခင်ကို မေးနေတာပေါ့”

စပ်ဖျဉ်းသွားသော နားထင်ကိုပွတ်ပြီး ဖိုးခွား အံ့ကြိတ်ထားမိနေသည်။

“မင်း . . . တကယ်မသိတာလား”

“တောက် . . . ခင်ဗျားကတော့ဗျာ”

“ဘာလဲ . . . နောက်တစ်ချက် ထပ်တောင်းတဲ့ သဘောလား”

“မသိဘူး”

“အဲဒီကုလားစကားကရော ငါသိချင်တဲ့ အဖြေဆိုတာ သေချာလား”

“မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း . . .”

“နားမလည်ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လိုသိမှာလဲ။ သိပ်လည်းမထင်စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိလည်း ထပ်သွားစရာ ဘဝမရှိတော့ဘူး။ တော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ အဖြေမရှိဘဲ နောက်ဘဝတွေလည်း ခင်ဗျာအခုလိုပဲ အသတ်ခံပြီး သေရနိုင်တယ်”

စကားဆုံးလျှင်ဆုံးချင်း မသတိဗွယ်ရယ်သံကြီး ထွက်လာပြန်

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါမျိုး လာခြိမ်းခြောက်သွားတယ်လဲကွာ။ မင်းကို ငါ ပြောပြီးသားပဲ။ ငါ သိချင်တာ မသိရမယ့်လွတ်မပေးဘူးလို့။ အဲတော့ . . . မင်းမသိဘူးဆိုလည်း သိတဲ့လူသွားတာပေါ့”

ဖိုးခွား စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားစဉ် . . .

“နေဦးကွ . . . ဘယ်နေရာရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး။ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒီတော့မှ ဖိုးခွားလည်း ရောက်ရှိရာ ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ တာရိုးပေါ်မှာပင် ရှိသေးသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆိုတာ တမျှော်တခေါ် လယ်ကွင်းများနှင့် တဲအိမ်စုများ၊ ကွင်းခေါင်ခေါင်ချွတ်တစ်ထီးတည်းပေါက်နေတတ်သော သစ်ပင်များ စသည်တို့ကိုသာ

ရ၍ ဘယ်နေရာ ရောက်နေသည်ကိုတော့ အတိမကျမပြောတတ်။ ဒါပေမဲ့ . . .

“အတော်ပါပဲကွာ . . . မင်းလည်း သိပ်မသွားရတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်မိုင်ခွဲလောက် ဆက်လျှောက်ရင် မီးလင်းကုန်းကို ရောက်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာကြီးဆိုတော့ အရင်ဝင်ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်က ဘာဘာကြီးလဲ”

“ဟာ . . . မီးလင်းကုန်းရွာသားဖြစ်ပြီး ဘာဘာကြီးကိုတောင် မသိဘူးလား။ ဘုရားကျောင်းအို ကျောင်းပျက်တွေမှာ လိုက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့ အိန္ဒိယယောဂီကြီးလေ။ ဒီနားရောက်နေတာတောင် နှစ်ချီနေပြီ။

“ကျုပ်က ရွာမှာအနေနည်းတော့ မသိဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ နေပါဦးခင်ဗျားက ဒီရွာသားလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဘာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေရတာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ငါ အသတ်မခံရသေးခင် ဒီအနီးအနားမှာ တစ်လလောက် နေဖူးတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့လေ။

ဟုတ်ပါ၏။ သူ မေ့နေခြင်းပါ။

“ခင်ဗျားက သူ့ဆီသွားပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါတို့မသိတဲ့ ဘာသာစကားကို သွားမေးရမယ်လေ။ သူဆိုရင်တော့ သိမှာသေချာတယ်။

ဖိုးခွား သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။ မတတ်နိုင်တော့။

XXXII

ဆိပ်ဖလူးပန်းနဲ့ကို ရှုရှိုက်ရသည်။ သေချာရှုကြည့်တော့ မဟုတ်၊ နံသာဖြူနဲ့လိုလို၊ အမွှေးတိုင်နဲ့လိုလို၊ ခံစားကြည့်ပြန်တော့ မဟုတ် ပြန်။ နှာသီးဖျားမှာပင် ရနံ့တွေက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လွင့်ဝဲပြောင်းလဲနေ သည်။ ပြီးတော့ . . . တောင်လပ်ပန်းနဲ့၊ ထို့နောက်မှာ စကားဝါပန်း။

သူ့လျှောက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် ဘာပန်းပင်မှမရှိပါဘဲ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့တွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး နှာသီးဝဆီ ရောက်ရှိလာနေ သည်။ ဘာသဘောပါလဲ။ အနည်းငယ်မြင့်သော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု ပါ။ အမည်မဖော်တတ်သော သစ်ပင်ကြီးငယ်တချို့ အလှေကျပေါက် ရောက်နေသော နေရာ။

တောဆန်သည်တော့ မဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ညအချိန်ဖြစ် သည့်အပြင် လူသူနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးသည်မို့ ချောက်ချားစရာတော့ ကောင်းနေသည်။ သူကတော့ ကုပ်ပိုးပေါ်မှာ အဖော်ပါလာ၏။ လူတော့ မဟုတ် . . . ။

“ဒီကုန်းလေးအဆုံးမှာ ကျောင်းအိုပျက်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီခြေရင်း မှာပဲ ခနော်နီခနော်နဲ့ ဧရပ်လေးတစ်လုံး ရှိတယ်ကွာ။ အဲဒီဧရပ်ထဲကိုသာ ဝင်မေးပေတော့ . . .”

“ကျုပ်က ဘာကိုမေးရမှာလဲ”

“ဟာ . . . မင်းမသိတဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးရ နယ်လေ”

“ကျွတ် . . . ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာလဲဗျာ။ ဘာဘာကြီးဆိုတာ ကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ညကြီးအချိန်မတော် ဘုမသိ၊ ဘုမသိ ဝင်ချသွားလို့ ဒီကုန်းပေါ်ကနေ ကျုပ် ခေါင်းနဲ့ ဆင်းနေရဦး နယ်”

“မဆင်းရပါဘူးကွာ . . . လူတွေကို ကယ်တင်နေတဲ့ သူတော် ဆောင်းပါ။ ကျွန်တော် ခရီးသွားပါ။ ဒီနားမှာ ဘာဘာကြီး သတင်း ကြားလို့ ဝင်ဂါရဝပြုတာပါ။ ကျွန်တော်မသိတာလေးလည်း မေးချင်လို့ ခါ . . . ဒါပဲပေါ့ . . .”

ကိုယ်တော်ချောက သူ့ဟာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေသည်။ သူက တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျောချမ်းနေသလို။

“ကဲ . . . ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ကဲ . . . သွား။ ဘာမှမကြောက်နဲ့ အထဲမှာ ဘာဘာကြီး ရှိလိမ့်မယ်”

ဧရပ်ကို လှမ်းမြင်တော့ လူက ခြေလှမ်းအလိုလို တုံ့သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် နှာသီးဝသို့ အမွှေးနံ့တွေ ပေါင်းစုံ ဝင်ရောက်လာပါ၏။ ကျောင်းအိုပျက်ကြီးနှင့် ဧရပ်တစ်ခုသာရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ သည်း ကြက်သီးထသွားသည်။

ကျောင်းအိုပျက်ကြီးက မြေစာအစိုင်အခဲတွေဖြင့် ညဉ့်ယံအောက် မှာ ထူနေကြီးစွာရှိနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သွားလေကွာ

ဖိုးခွား ခြေလှမ်းမစမိ၊ ပေကာရပ်နေတော့ . . .

“သွားမှာလား၊ မသွားဘူးလား . . . ငါ လက်မပါချင်ဘူးနော်”

“သွားပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမှာလား၊ ဟိုစကားကိုမှ ကျွန်ုပ် အလွတ်မရတာ”

“အဲဒါက ငါတစ်ကြောင်းချင်း အော်ပေးမယ်။ ငါအော်ပေးတဲ့ အတိုင်းသာ ပြော၊ မင်း အလွတ်ရစရာ မလိုဘူး”

“ဘာဘာကြီး မရှိရင်ရော”

“တောက် . . . စကားများလိုက်တဲ့ကောင်ကွာ၊ မရှိရင် လာတဲ့ အထိ ထိုင်စောင့်ကွာ။ သွားတော့ . . .”

နောက်ဆုံးတော့လည်း မလွန်ဆန်နိုင်သော အချက်အလက် တွေကြောင့် ယောင်ပေပေဖြင့်သာ လှမ်းခဲ့ရတော့၏။ ဧရပ်နှင့်နီးလာတာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာလေဖြစ်ကာ အနီးဆုံးနေရာကိုရောက်တော့ . . .

“ဟာ . . .”

ဧရပ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ ဘာဘာကြီးရော၊ ဣဂျာကြီးရော မရှိ။ ဝါးကြမ်းခင်း၊ ခနဲဖိုးဖြစ်၍ လရောင်ဖြင့် အတွင်းထိ ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

ဘုရားစင်တစ်ခု၊ ချိတ်ဆွဲထားသော အရွယ်စုံ ပုတီးများ။

တန်းတွင်လွှားထားသည့် ပိတ်ဖြူစများ၊ ထိုအရာတွေကိုသာ မြင်ရပါသည်။ ဘာဘာကြီးကို မတွေ့တော့ ဖိုးခွား လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာ သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ . . .

“ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ . . . ကောင်လေး”

ဒိန်းခနဲ လှိုက်ခုန်သွားသော ကြောက်လန့်မှုတွေနှင့် နောက်ထပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

ဟာ . . .

ခြေသုံးလေးလှမ်းပင် ဆုတ်မိသွားပါ၏။ ထိတ်လန့်ဖွယ် လူ တစ်ယောက် (သို့) မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးများနှင့် ယောဂီကြီး (သို့) ဘာဘာကြီး။

ဆံပင်မှာ ပွယောင်းရှည်လျားနေပြီး လည်ပင်းတွင် ပုတီးကြီး တစ်ကုံးကို ဆွဲထား၏။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းအား ပိတ်ဖြူစဖြင့် ပတ် ထားပြီး အောက်ပိုင်းကိုတော့ နံငယ်ပိုင်းတစ်ခုသာ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ မိနပ်မပါ၊ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ထောက်လျက်။

အလိုလိုခံစားမိသော အာရုံတစ်ခုအရ ဖိုးခွား လက်အုပ်ချီကာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့ရင်း . . .

“ကျွန်တော် ဘာဘာကြီးကို လာကန်တော့တာပါ”

သူ့ကို သေချာကြည့်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး . . . မင်း ရောက်လာတာ နောက်တစ်ခုကြောင့် ခါ”

ဖိုးခွား မျက်လုံးပြူးသွားရပြီ။ ထိုအခိုက် . . . ဘာဘာကြီးမှာ ဇာတ်တတ်ရပ်နေရာမှ တောင်ဝှေးကိုထောက်၍ ဧရပ်ဆီသွား၏။ ပြီးတော့ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ တင်ပျဉ်လွှဲထိုင်ချကာ . . .

“ကဲ . . . ဆိုပါဦး၊ ညသန်းခေါင် တစ်ယောက်တည်း ရောက် သာရအောင် ဘယ်လိုအရေးကြီးကိစ္စတွေ ရှိလို့လဲ”

ဖိုးခွား နောက်တစ်ကြိမ် လိမ်ပြောရန် မစွမ်းသာတော့ပါချေ။ လိမ်လို့ မရမှန်းလည်း သိသွားရသည်ကြောင့် ခူးတုပ်ထိုင်လျက်မှပင် လက်အုပ်ကိုချီကာ . . .

“ဒီ . . . ဒီလိုပါ . . . ဘာဘာကြီး၊ ကျွန်တော်က ခရီးသွားပါ။

ဒီပေါ်မှာ ဘာဘာကြီး ရှိတယ်သတင်းကြားလို့ ဝတ်ဝင်ပြုရင်း သိချင် တာလေးလည်း မေးချင်လို့ပါ”

“ဘာသိချင်တာလဲ . . .”

“ဘာသာစကားတစ်ခုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိချင်တာပါ”

စကားကိုရပ်ပြီး အပေါ်မှထွက်လာမည့်စကားကို ငုံ့လင့်နေလိုက်၏။ ထိုခဏမှာပဲ ပြောထားသည့်အတိုင်း အပေါ်မှ တစ်ကြောင်းချင်း ထွက်လာပါသည်။ ဒီတော့ . . .

ဝပါပျာရီ သာဓု မာရ် မျာ မာရ် ဝါ ဒုဒ္ဒမ္မာ
အာဒါလဲ ဝါ ဂါဏ္ဍာ တဝ ဝါ
အာဒါလဲ ?
အာဒါလဲ ဝါ ဂါဏ္ဍာ မာ ပဟလ မာရ်
အာဒါ မာဒါလဲ ဂါဏ္ဍာ ဒု တ
အာဒါ တာဒါ ရာဏိ ဒါ

စကားဆုံးတော့ ဘာဘာကြီးက ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ သူ့ခေါင်းတည့်တည့်အား သေချာကြည့်သည်။

“ဂေါ်ရခါးစကား . . .”

“ဗျာ . . .”

“အဲဒါ . . . ဂေါ်ရခါးစကား”

ဘာဘာကြီးက တွဲလဲချထားသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအနက် ဧရပ်ပေါ် တစ်ချောင်းတင်ရင်း . . .

“အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝက ရန်ညီများသည် ယခုချိန်ထိ မကုန်နိုင်သေးပါတကား။ ယခုဘဝလည်း သင် ဦးသွားချေပြီ။ နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိပါတာ ငါ့အလှည့်သည် ထိုနေရာမှာ စောင့်နေလတ္တံ့”

စကားဆုံးဆုံးချင်း ဘာဘာကြီးအား ဖိုးခွား ကုန်းကန်တော့မိလိုက်သည်။ ဘာဘာကြီးက သူ့ နားမလည်သော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆို၏။ ဆုပေးတာပဲလားမသိ၊ သိချင်တာ သိရပြီမို့။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

ဘာဘာကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ပြန်ရန်ပြင်နေသော သူ့အား စကားတစ်ခွန်း မိန့်ဆိုသည်။ ဘာမှန်းမသိ . . .

“ဒီတစ်ညလုံး . . . ငါဒီမှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

. . .

ပြဿနာစသည်က ကုန်းပေါ်က အဆင်းမှာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . အဲဒါ ဘာလဲ”

“မသိဘူး”

ငါ့မှာ ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝဆိုတာ ထပ်ရှိသေးတဲ့ သဘောလား”

“ရှိလို့ပေါ့ . . . ။ ရှိလို့ သူ့ခိုးဘဝ သေခါနီးအချိန် ခင်ဗျား နှုတ်က ထွက်လာတာပေါ့”

“အဲဒါဆို ငါ အဲဒီဘဝကို ဘာလို့ မသိတာလဲ”

“ဗျာ . . .”

ဒီတစ်ခါတော့ သရဲကြီးပင်မဟုတ်၊ ဖိုးခွားပင် အုံ့သြသွားပါ၏။

“တကယ်မသိတာလား . . .”

“တကယ်ကို မသိတာ။ သိရင် မင်းကိုခေါ်သွားတာ ကြာပြီပေါ့”

စဉ်းစားဖို့တော့ ကောင်းနေသည်။ ဘဝမျိုးစုံ မှတ်မိနေသော သရဲကြီးက ထိုဘဝကို မသိဘူးတဲ့။

“ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုကြီးတုံး”

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒါကိုပဲ နားမလည်ဖြစ်နေတာ ဘာဘာ

ကြီးများ မှားပြောတာလား”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆို . . . ငါက အဲဒီကုန်သည်ညီနောင်ဘဝကို ဘာလို့ မသိရတာလဲ”

“ခင်ဗျား မေ့နေတာဖြစ်မယ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး . . .”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာကို မရှိတာ”

သူပင် စိတ်ဝင်စားလာရချေပြီ။ သရဲကြီးအဖြစ်က ထူးထူးဆန်းဆန်း။ နောက်ပြီး မသိတာက တကယ့်ဘဝ။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကံဆိုးတာပဲ။ ကျုပ် သေချာပြောရဲတယ်။ အဲဒီဘဝမှာ ခင်ဗျားသိချင်တာတွေ အားလုံး ရှိနေလိမ့်မယ်။ ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝဟာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦးရဲ့ စတင်ရာပဲ”

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး . . .”

ကုပ်ပေါ်မှ သရဲကြီး ငြိမ်သွားသည်။ သရဲကြီးတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ အစားဝင်ပေးရသောသူပင် မခံချို မခံသာ။ တကယ့်ဘဝက မဆီမဆိုင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။

“ဟာ . . . သိပြီ . . . သိပြီ . . . ဟေ့ကောင် . . . ရပ် . . . ရပ်”

တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်တော့ . . .

“အပေါ်ပြန်တက်။ အပေါ်ပြန်တက် . . . ဘာဘာကြီးကို မေးရမယ်။ ငါ့ကိုသတ်သွားတဲ့ကောင် ဘယ်မှာနေတာလဲဆိုတာ”

“ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“ဒီကောင့်ကို မေးရမယ်လေ။ ငါနဲ့သူက ဘဝဘဝရန်ငြိုးတွေ ရှိထားတဲ့ဥစ္စာ။ ငါမသိတဲ့ကိစ္စ သူသိရင် သိမှာပေါ့”

ထူးခြားသော ဉာဏ်အလင်းပွင့်မှု တစ်ခုပါပင်။ သရဲကြီး ဘယ်က ဘယ်လိုတွေ့မိသွားသည်မသိ။ ဟုတ်သည်။ ထိုအတိုင်းသာ လှုပ်ရှားပေမည်။ တကယ်သာ ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝ ရှိခဲ့သည်ဆိုပါက သရဲကြီးမသိသော အကြောင်းများ ထိုလူ သိကောင်းနိုင်ပေမည်။

အဲဒီလူနေတာက ဒီအနီးဝန်းကျင်မှာရော ဟုတ်လို့လား”

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ဟုတ်နိုင်လောက်တယ်။ ဘာလို့လဲဆို ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့အချိန် သူပြောတဲ့စကားကို မှတ်မိလား။ ‘မနေ့ကမှ ဆုတော်ငွေထုတ်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ငွေထုပ်ကြီးကို လာတွေ့တယ်’ ဆိုတာလေ။ အဲလိုဆို ဒီကောင် တစ်နယ်တစ်ကျေးက မဖြစ်လောက်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့်ကိုယ် ဖိုးခွား နောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရင် ပြီးတော့ . . . ဘာဘာကြီးရှိရာ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်ပါသည်။ ဘာဘာကြီးမှ ရှိပါသေးလေစွ။

ခပ်ဝေးဝေးတည်းက ခုနအတိုင်း မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေသော ဘာဘာကြီးကို မြင်ရသည်။ အနီးကိုလျှောက်လာကာ ဘာဘာကြီးရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး . . .

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ထပ်မေးချင်လို့ပါ . . . ဘာဘာကြီး”

တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ ငြိမ်သက်တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်ကြောင့် အခြေအနေကို လေ့လာတော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာအား ရွတ်ဆိုနေ၏။

အတော်ကြာမှ ဘာဘာကြီး မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတစ်ခုလောက် ထပ်မေးချင်လို့ပါ”

“အင်း . . .”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က မန်ကျည်းပင်တန်းအစားထိုးမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတာကို ကြားမိလိုက်သလားမသိဘူး”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖိုးခွား လိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရကာ . . .

“ဒါဆို . . . လူသတ်သမား ဘရင်ကိုရော . . . ဘာဘာကြီး”

“သိလား”

နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ . . .

“ဟာ . . . ဒါ . . . ဒါဆို သူ့ဘယ်မှာနေလဲ ဘာဘာကြီး”

သက်ပြင်းချသံကို ကြားရပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့အား အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာပါသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“ဒီကုန်းအောက်ခြေကနေ ညာဘက်ကို လယ်ငါးကွက်လျှောက်ရင် ကုက္ကိုပင်တစ်ပင် တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီကနေမှ လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်း လိုက်သွားလိုက်၊ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့တဲက ဘာရှင်တဲ့ပဲ”

“ဟာ . . .”

ဝမ်းသာအားရ နောက်လှည့်ပြေးခဲ့တော့၏။

ဘာဘာကြီးကိုပင် နှုတ်ဆက်မနေတော့။ အောက်ခြေရောင်တော့ ဘာဘာကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ညာဘက်ကို သွက်သွတ် လျှောက်သည်။ လယ်ငါးကွက်လွန်တော့ (၂)နှစ်၊ (၃)နှစ်သားအရွယ် ကုက္ကိုပင်ပေါက်လေးတစ်ပင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမှ လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်းလိုက်ကာ အဦးဆုံးတွေ့ရသည့် တဲအိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ . . .

“ကိုဘရှင် . . . ဗျို . . . ကိုဘရှင်”

တဲရှေ့တွင်ရပ်ကာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် အတွင်းမှ ထူးသံထွက်မလာ။

“ဗျို . . . ကိုဘရှင်”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်လည်း တုံ့ပြန်သံမကြား။

“မရှိဘူးလား . . . မသိဘူး”

“အပေါက်ဝက သွားခေါ်ကွာ . . .”

သရဲကြီး၏စကားအတိုင်း တဲဝကို တရွေ့ချင်း တိုးသွားလိုက်သည်။ အနီးရောက်တော့ တံခါးဖွင့်ထားသည်မို့ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုအား မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

တဲအလယ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီးလဲနေသော လူတစ်ယောက်ခြေရင်းမှာ အရက်ပုလင်းများ၊ သောက်လက်စဖန်ခွက်များ၊ ပုလင်းလွတ်များ ပျံ့ကျနေသည်။ အရက်နံ့မှာ ဖွန်ထူလျက်။

“ကိုဘရှင် . . . ကိုဘရှင်”

တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ သရဲကြီးက စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာ . . .

“တဲပေါ် တက်ခေါ်ကွာ၊ ခွေးသား . . . သေနေလိုက်တာ ခေါ်လို့တောင် မကြားဘူး”

“ဟာ . . . ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သေလား၊ ရှင်လားမသိ၊ တော်ကြာ . . . အန်ဖတ်တွေ ဘာတွေရှိပြီး သေနေလို့ ကျွန်တော်က အချောင်အမှုပတ်နေဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ကျောင်းဆရာ . . . ငတုံး၊ ဟိုမှာ မင်းဘကြီး ခိုက်ကြီး ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက်ဖြစ်နေတာ မတွေ့ဘူးလား။ သေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတာ”

ဒီတော့မှ ဖိုးခွား သေချာကြည့်မိလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါ၏ . . . အကျီမကပ်သော ခိုက်ခေါက်ထူထူကြီးမှာ ပိန်လိုက်၊ ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေကြောင်း သေချာပြီမို့ ဖိုးခွား တဲပေါ်တက်လိုက်သည်။ ဘာရှင်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေပုံရပါ၏။ တစ်တဲလုံး ရှုပ်ပွဲအာ အရက်နံ့က ထောင်းထလျက် . . .

အနီးရောက်စဉ်မှာ . . .

“တောက် . . . ဟုတ်တယ် . . . ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတာ ဒီကောင်ပဲ”

သရဲကြီးအသံမှာ ရုတ်ခြည်း ကျယ်လောင်သွားပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဓားတစ်ချောင်း ရှာစမ်း။ ဒီကောင်ကို ပြန်သတ်မယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသတ်မှာလဲ”

“မင်း . . . သတ်ရမှာလေ”

ဖိုးခွား တုန်လှုပ်သွားရကာ . . .

“ခင်ဗျား ရူးနေလား၊ ခင်ဗျားတို့ချင်းကိစ္စ ကျုပ်က ဘာလို့ ထင်သတ်ရမှာလဲ။ သတ်ချင် ခင်ဗျားဘာသာ ကုပ်ခွစီးပြီး လည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်”

“ဒီကောင်နဲ့ ငါ လိပ်ပြာမတူဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း မသတ်နဲ့ . . . ”

“မင်းကို ငါ သတ်မှာရော မကြောက်ဘူးလား။ မင်းအသက်က ငါ့လက်ထဲမှာနော်”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဖိုးခွား ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်တော့သည်။ ဂရုမစိုက်တော့ . . .

“သတ်ချင် သတ်လိုက်လေ၊ ကျုပ်သေသွားရင် ခင်ဗျားသိချင်တာတွေ ဘယ်တော့မှ သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်မရှိဘဲ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လိုမေးမလဲ။ မေးလို့မရရင် အခုလိုပဲ ဘဝဆက်တိုင်း ခင်ဗျားအသတ်ခံရတော့မှာ။ ကျုပ် အသက်ရှင်နေရင် ခင်ဗျားကို ကူညီပေးနိုင်မယ်။ ခင်ဗျား . . . စဉ်းစား၊ ကျုပ်ကတော့ လူသတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောတော့ သရဲကြီး တိတ်သွားသည်။ စဉ်းစားစရာမလို၊ ဘရင်ကိုသတ်လို့ ဘာဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

“အဲဒါဆိုလည်း နားရင်းကို သုံးလေးချက်လောက် နာနာလေး ပိတ်အုပ်လိုက်စမ်းကွာ”

“အဲလိုတော့ ရတယ်”

“ဘုန်း . . . ဘုန်း”

အသံတို့ ကျယ်လောင်သွား၏။ ဘရင်က မလှုပ် . . .

“ထပ်ဆော်ဦး . . . ”

“ဘုန်း . . . ဘုန်း . . . ဖြန်း . . . ”

ငါးချက်မြောက်သည်ထိ ဘရင်မှာ နိုးမလာသေး။ ဖိုးခွား သိလိုက်ပါပြီ။ ဘရင်မှာ အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ်၊ အမူးလွန်နေခြင်း။

“ဘုန်း . . . ”

နောက်တစ်ချက် ထပ်အုပ်ကြည့်လိုက်သော်လည်း . . .

“သရဲကြီး . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ကံဆိုးပြန်ပြီ။ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ မနက်လင်းတဲ့ထိ နိုးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ရေနဲ့လောင်းကွာ . . . ”

ဖိုးခွား တပေါ်မှဆင်း၍ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ ဘရင်မျက်နှာပေါ်လောင်းချလိုက်သည်။ ရှူး ရှူး ရှူးဖြင့် ခဏတော့ လူးလွန်လာပါ၏။ ဒါပေမဲ့ . . .

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ငါ အကြံရပြီ၊ ဒီကောင်ကို ဘာဘာကြီး ဆီ ထမ်းခေါ်သွားမယ်”

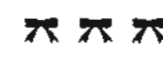
“ခေါ်သွားပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာဘာကြီးဆီရောက်တော့ ဒီကောင်က အမူးပြေမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမူးပြေတဲ့ထိ စောင့်စရာမလိုဘူး။ ဘာဘာကြီး ဆီ ခေါ်သွားပြီး ဒီကောင်ကို အိပ်မွှေးချခိုင်းရမယ်”

“ဗျာ . . . ”

“လောကီပညာကုထုံးတွေကို မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ ဘာဘာကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီကောင်ကို အိပ်မွှေးချပြီး အတိတ်ဘဝတွေကို သေချာပေါက် ပြန်ခေါ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဘုရားရေ . . . ”

အပြောလွယ်၏

အလုပ်မှာ ခက်လှ၏

ယမကာ လုလင်ကြီးကို ချီရိရသည်ကား မစားသာ၊

အရက်ရှိန်နှင့် ဆူဖြူအစစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက

နှင့်နေအောင် လေးသည်၊

ပြီးတော့ . . . အရက်နှင့်ပဲ ရေလောင်းချထားသလို ရင်စူး

အနံ့တွေ မှန်တူအောင် ထွက်နေသည်၊

မတတ်နိုင် . . .

XXXIII

ဘုန်း . . .

ဝက်ကြီး ကြီးတုပ်၍ ပစ်ချလိုက်သလို မြေကြီးများပင် တုန်ခါ
သွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မြေကြီးထိမိသောအရှိန်ကြောင့် အရက်သမား
ဘရင် မျက်လုံးပွင့်လာပြီး တအိအိ ညည်းညူသည်။ ဒါပေမဲ့ မထနိုင်။

ဖိုးခွားမှာတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်ကို ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့၏။
သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေသည်။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဤနေရာ ရောက်
လာရန် လမ်းတွင် ဆယ့်နှစ်ခါတိတိ နားခွဲရသည်။ ဒူးတွေပင် တဆတ်
ဆတ်တုန်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်၊ မသယ်ချင်တော့။

ထိုအခိုက် . . .

“သူ့ကို ဒီနားခေါ်ခွဲ”

အသံကြောင့် လန့်ဖျန်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့ ဘုရား
ကျောင်းအိုပျက်ခြေရင်း၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် ထိုင်နေသော ဘာဘာကြီး
ကို တွေ့ရပါ၏။ မောနေသည့်ကြားမှ ဖိုးခွား အံ့ဩသွားသည်။ ဘာဘာ
ကြီးမှာ အရင်လို ဖိုသီပတ်သီမဟုတ်တော့။ ဖိုးသူတော်များလို ဝတ်ဖြူ

စင်ကြယ်အား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ကာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး မူလကို တချောက်ချောက် စိပ်နေသည်။

“အဝတ်လဲထားလို့ အံ့ဩနေတာလား၊ မအံ့ဩနဲ့ . . . ရေတော့ချိုးပြီးသွားပြီ။ အိပ်မွေ့ချပေးရမှာဆိုတော့ ငါ့ရုပ်ခန္ဓာက သန့်ရှင်းရေးလို့တယ်လေ”

“ဗျာ . . .”

မောမောနှင့် ဖိုးခွား မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်သွားတော့ . . .

“မင်း . . . ငါ့ရှေ့ရောက်လာတည်းက ကုပ်ပိုးပေါ်မှာ ထိယောက်ပါလာတာကို မြင်တယ်။ မင်း လုပ်နေရသမျှတွေဟာလည်း သူ့ခိုင်းလို့ဆိုတာ သိတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကူညီပေးဖို့ စောင့်နေတာပါ။ ကဲ . . . သူ့ကို ငါ့ဆီ လာခွဲ”

ဖိုးခွား ကျွတ်ဆင်းသွားကာ မောနေတာတွေပင် သတိမရတော့ကပျာကရာထပြီး အရက်သမားကို ခြေထောက်မှ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားလိုက်သည်။ မြေကြမ်းသည်မို့ သကောင့်သားကြီးမှာ တအီးအီး ညည်းညာလျက် ပါလာ၏။ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် မျက်လုံးမှာ အခုထိ မှောင်နိုင်သေး။

ဘာဘာကြီးရှေ့ရောက်တော့ ဆွဲလာသော ခြေထောက်ကို ထိပြီး ဖိုးခွား ဖင်ထိုင်လဲသွားပါ၏။ ဘာဘာကြီးက ပုတီးစိပ်ကိုရုပ်အရက်သမားကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို အနည်းငယ် ရမ်းရင်း . . .

“ဒီအချိန် သူ့စိတ်တွေ အရမ်းထွေပြားနေတယ်”

မျက်လုံးကို လှန်ကြည့်ရင်း ဘာဘာကြီးက သူ့အား တစ်ခွက်မေးသည်။ အမှန်က သူ့ကုပ်ပိုးပေါ်မှ သရဲကြီးအားကြည့်ပြီး တောတာပါ။

“ဘယ်ဘဝကို သွားချင်တာလဲ”

“ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝ . . .”

ဘာဘာကြီးရှေ့ ရောက်နေလို့လားမသိ၊ သရဲကြီးမှာ လုံးဝ အသံမထွက်။ ဘာဘာကြီးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

ထို့နောက် ဘရှင်၏လက်နှစ်ဖက်အား အပေါ်ဆွဲမြှောက်ကာ နေရာရွှေ့၏။ ဦးခေါင်းမှ မေးဖျားထိ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သုံးသပ်ပြီးနောက် ရွှေ့ပြောင်းထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အသာ မယူသည်။ ဘာဘာကြီးက ဘရှင်၏ ညာဘက်လက်ခုံပေါ်မှ လက်သန်းနှင့် လက်သန်းကြွယ်မှလာသော အကြောနှစ်ခုဆုံရာနေရာအား သူ့ဘယ်လက်မနှင့် ဖိပြီး ဘယ်ဘက်လက်ခုံမှ လက်ညှိုးနှင့် လက်မမှလာသော အကြောနှစ်ခုဆုံရာကိုတော့ ညာလက်မနှင့် ဖိသည်။

ထို့နောက် . . . စူးရှနက်ရှိုင်းသော အကြည့်ဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ခုဆုံရာ အလယ်တည့်တည့်ကို သေချာကြည့်ကာ . . .

“ပျံ့လွင့်နေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်တွေကို စုစည်းလိုက်တော့။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ လှဲနေ”

ထိုစကားပြောပြီး မကြာခင်၌ လူးလွန်သော ဘရှင်၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတချို့ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ တောင့်တင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ပြေလျော့လာသလို . . .

“ငါ့ရဲ့ညှို့ဓာတ်များ သင့်ကိုယ်တွင်းကို ဝင်နေပြီ။ တန်ခိုးသိဒ္ဓိပြီးတဲ့ ငါ့မျက်လုံးနဲ့ သင့်ကိုညှို့နေပြီ။ သင့်ကို ငါ အိပ်မွေ့ချတော့မည်။ သင်သည် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ချင်လာနေပြီ။ သင့်မျက်စိများ ညောင်းလာပြီ။ အိပ်တော့မည်၊ အိပ်ပျော်တော့မည်၊ အိပ်တော့ . . . အိပ်တော့”

ဘာဘာကြီးက ထိုစကားအား အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောဆိုပါ၏။ စကားတစ်ခေါက် ဆုံးတိုင်းဆုံးတိုင်းမှာ ဘရှင်ခန္ဓာကိုယ်က ပုံစံတွေ ပြောင်းလာသည်။ အသက်ရှူသံတွေ မှန်လာသည်။ ပြေလျော့နေ

သော ခြေလက်တို့မှာ ပိုမိုသိမ်မွေ့တည်ငြိမ်လာသည်။ ဘာဘာကြီး၏ စကားအတိုင်း အိပ်ပျော်တော့မည်ထင်၏။

“သင်သည် အရက်မူး၍ အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ်။ ငါ အိပ်ခိုင်းသောကြောင့်သာ အိပ်ပျော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ် . . . အိပ် . . . ကောင်းကောင်းအိပ်။ ပျော်အောင် အိပ်။ ငါနို့မှ နို့ရမည်။ ငါမနို့ဘဲ မနို့ရ။ ငါခေါ်လျှင် ကြားရမည်။ ငါမေးရင်း ဖြေရမည်။ အိပ်တော့ . . . နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လိုက်တော့”

ထို့နောက် ဘာဘာကြီးက ညှို့ဇာတ်ဝင်လွယ်သော အကြောတို့အား ဖိထောက်ထားခြင်းမှ လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းမှ စ၍ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတိုင်အောင် အပေါ်မှလက်ဖြင့် သုံးသပ်သည်။ မိုးခွားမှာတော့ ဘာဘာကြီးလုပ်သမျှကိုသာ အကြောင်သား ငေးလျှစ် ရှိနေပါ၏။

လိုချင်သော အနေထားတစ်ခုကို ရောက်လာတော့ ဘာဘာကြီးက . . .

“သင်သည် အိပ်မွေ့ချ ပထမအဆင့်နှင့် ဒုတိယအဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသွားပြီ။ အခု တတိယအဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။ လုံးလုံးအိပ်ပျော်သွားပြီ။ ငါ့ဩဇာအာဇာအတိုင်းသာ လိုက်နာရတော့မည်။ ကဲ . . . စတုတ္ထအဆင့်ကို ကူးမယ်။ ကူးတော့ . . . စတုတ္ထအဆင့်ရောက်အောင် သွားလိုက်တော့”

ဘာဘာကြီးက ဘာမှန်းမသိသော စကားများကို တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေ၏။ ဘရင်မှာ ငြိမ်သက်နေဆဲ . . .

“ရောက်ပြီ . . . စတုတ္ထအဆင့်ကိုရောက်ပြီ။ ဒီအဆင့်မှာ သင့်ရဲ့အတွင်းစိတ် ဝိညာဉ်နိုးလာပြီ။ ဖြေမယ်။ မင်း ဘားမဲ့ဆရာတော်ရှေ့ကို ရောက်နေတယ်။ မြင်လား၊ ဆရာတော်ကို မြင်လား”

“မြင်တယ် . . .”

“ဟော . . . မင်းအခု ရေအောက်ကြမ်းပြင်ကို ရောက်နေတယ်။ မင်းဘေးမှာ ငါးတွေအများကြီး ကူးနေတယ်။ မြင်လား . . .”

“မြင်တယ် . . .”

“အေးလား . . .”

“အေးတယ် . . .”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲလိုဆို ပဉ္စမအဆင့်ကို ဆက်သွားမယ်။ သွားပါ . . . ပဉ္စမအဆင့်ရောက်အောင် သွားလိုက်ပါ။ မြင်ပြီလား၊ မင်းကိုယ်မင်း မြင်ပြီလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ချက်ချင်း မဖြေ၊ အချိန်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သွားသည်။

“မေးမယ် . . . ဖြေပါ။ မင်းအခု ပဉ္စမအဆင့်ကို ရောက်နေပြီ။

မင်းကိုယ်မင်း မြင်လား . . .”

နှုတ်ခမ်းမှာ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာပြီး . . .

“မြင်ပြီ . . .”

“ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲကိုရော မြင်လား”

“မြင်တယ် . . .”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲလိုဆို ဆဋ္ဌမအဆင့်ကို ဆက်သွားတော့ဘူး။ ဒီအဆင့်မှာပဲ နေမယ်။ မင်းရဲ့ အရင်ဘဝတွေကို ပြန်သွားမယ်။ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ ငါမေးတာကို ဖြေပါ”

ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်သွားရပါပြီ။

ဘာဘာကြီးကို ကြည့်ပြီးလည်း ကြက်သီးတွေ ထလာပါ၏။ ထိုအခိုက် . . .

“မင်း အခု ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေလဲ . . .”

“လယ်သမားဘဝ . . .”

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘရှင် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့ ဆက်သွားမယ်။ သွားတော့ . . . လယ်သမားဘဝရဲ့ ရှေ့ကဘဝကို သွားတော့ရောက်ရင် ငါ့ကိုပြော”

အခြေအနေက ငြိမ်သက်နေ၏။ မကြာပါ . . .

“ရောက်ပြီ . . . ကျွန်တော် လယ်သမားဘဝရဲ့ ရှေ့ဘဝကို ရောက်ပြီ . . .”

“အဲဒီဘဝမှာ မင်းကဘာလဲ”

“နွား . . .”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . .”

“ရွှေနီ . . .”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီဘဝ မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှေ့ကို ဆက်သွားဦး”

အတန်ကြာ ငြိမ်သွားပြန်ပါ၏။ ပြီးတော့ . . .

“ကျွန်တော်က ဆေးဆရာ နာမည်က ခရီနော့ . . .”

ဘာဘာကြီးက ဖိုးခွားကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခေါင်းယမ်းဖြင့် တော့ . . .

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီဘဝလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဆက်သွားဦး”

လေညင်းတစ်သိုက် ဝေ့ဝိုက်လာ၏။ ဖုန်နှင့် အညစ်အကြေးတွေ တလူလူ လွင့်လာသည်။ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော ခရီးတစ်ခုထဲ သက်နှင်းနေဆဲ . . .

“သမီးတော် . . . ကျွန်တော်က ဘုရင့်သမီးတော်။ နာမည်ထအိုပြည့်ရှင် . . .”

“မဟုတ်သေးဘူး . . . ဆက်သွားပါဦး”

ဖိုးခွားရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာနေပြီ။ သရဲကြီးမှာ အသံထင်မထွက်တော့၊ ကုပ်ပေါ်မှာပင် ရှိသေးရဲ့လားမသိ။

ဘရှင်မှာ အကြာကြီး ငြိမ်သွားပါသည်။ အကြောင်းမကြား၊ အဖြေမပေး၊ အချိန်တစ်ခုကြာတော့ အနည်းငယ် စိုးရိမ်လာသလိုမျိုး ဘာဘာကြီးက စကားမေးသည်။

“ဘရှင် . . . ဖြေပါ၊ မင်း ဘာတွေ တွေ့ရလဲ၊ ဘယ်ဘဝကို ရောက်နေပြီလဲ”

မဖြေ။ အသက်ရှူသံက လှိုင်းသဖွယ် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ အသံပင် အနည်းငယ် ပြင်းထန်လာသလိုမျိုး။

“ငါ မေးနေတယ် . . . ဖြေပါ . . . မင်းဘယ်ဘဝကို ရောက်နေလဲ”

“ကုန်သည် . . .”

“ဟင် . . .”

ဖိုးခွား ဆတ်ခနဲ တုန်သွားချေပြီ။

“ကုန်သည်ဘဝလား၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲလား၊ ဘယ်သူပါ သေးလဲ”

“ညီ . . . ညီတစ်ယောက် ပါသေးတယ်”

“ဒါဆို မင်းအခုရောက်နေတာ ကုန်သည်ညီနောင်ဘဝပေါ့”

ပြန်မဖြေ . . . တစ်စုံတစ်ရာကို နာကျည်းနေသလိုမျိုး၊ ဒေါသထွက်နေသလိုမျိုး . . . ဘရှင်မျက်နှာ၌ ဒေါသငွေ့တွေ လျှံတက်လာ၏။ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်ကာ လှိုက်လှိုက်မောမော ဖြစ်လိုလာနေသည်။ ဘာဘာကြီးကတော့ တည်ငြိမ်နေလျက်ပင် . . .

“အဲဒီဘဝမှာ မင်းနာမည်ကဘာလဲ၊ မင်းညီနာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . .”

“ရိုက်(လ်) . . . ဖိလစ်”

“ဘယ်သူက ရိုက်(လ်)လဲ၊ မင်းက ရိုက်(လ်)လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“မင်းတို့ ဘယ်ကိုရောက်နေလဲ၊ အဲမှာ ဘာတွေတွေ့ရလဲ။ မင်းတွေ့သမျှ ငါ့ကို အကုန်ပြောပြ”

“ကျွန်းလေး တစ်ကျွန်း။ ပင်လယ်ရေတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်နေတယ်။ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတွေနေတဲ့ ကျွန်း . . . ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ”

“မင်းတို့က ကျွန်းသားလား၊ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်တော်တို့က သင်္ဘောနဲ့ အဲဒီကျွန်းကို ကုန်စည်လာရောင်းတာ”

“အင်း . . . ပြီးတော့ ဘာတွေ့သေးလဲ”

“စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခုကို တွေ့တယ်။ ကုန်စည်တွေကို နှစ်မြိုက်လို့ ကျွန်းပိုင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံတာ။ အဲဒီပွဲမှာ ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ အသက်လုပြေးလွှားသံ၊ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံတွေ ဆူညံကုန်တယ်။ ကမ္ဘာပျက်လုမတတ်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“လူတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ လျှောက်ပစ်လို့ . . .”

“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

ရိုက်(လ်) ပိလစ် ညီနောင်

ငွေကို အသက်ထက် ပိုမိုခင်တွယ်ကြသူများဖြစ်၏။ ငွေရဖို့ တစ်ခုကလွဲပြီး သူတို့စိတ်ဝယ် ဘာမှမရှိ။ အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်သော အသိဉာဏ်မရှိ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိ၊ သနားညာတာမူမရှိ။ ငွေကြေးနှင့် ယှဉ်လာပါက အရာအားလုံးကို ရင်းရဲသော လူများဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်အောင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှေကျင့်ထားကြ၏။ စီးပွားရေးတွင် ဆွေမျိုးမရှိ၊ မောင်နှမ မရှိ၊ အသိမိတ်ဆွေမရှိ၊ မတရားမှုမရှိ၊ အနိုင်ရလျှင် အရာရာ တရားသည်။ ဒါ သူတို့ရဲ့ ကျင့်ထုံး၊ ချမှတ်ထားသော မူဝါဒ။

ကုန်သည်ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး . . .

ပင်လယ်ပြင်အနဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးဖြင့် ရွက်လွင့်ပြီး တစ်နေရာမှတစ်နေရာ၊ တစ်ကျွန်းမှတစ်ကျွန်း ကုန်စည်များ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြသူ။ ယခုလည်း သူတို့သင်္ဘောက ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ဦးတည်လျက် ရှိနေသည်။

ဂေါ်ရခါးလူမျိုးစုတစ်စု နေထိုင်ရာ ကျွန်း။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာ ရိုးသားကြသည်။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို

ယုံကြည်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ အရာရာ တရားသဘောဖြင့်သာ ယှဉ်လျက် အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုကျွန်းသို့ သူတို့ သဘော နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆိုက်ကပ်ဖူးပါ၏။

ထို့အတွက် ကျွန်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

အရင်အခေါက်တွေတုန်းကတော့ စားသောက်ကုန်အခြောက်အခြမ်းများ၊ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ၊ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါများ တင်ဆောင်လာသော်လည်း ယခုအခေါက်တော့ . . .

သင်္ဘောပေါ်၌ ထိုထိုသောပစ္စည်းများ လုံးဝ၊ လုံးဝမပါ။ တစ်စီးလုံး အပြည့်တင်ဆောင်လာသည်ကား သေရည် (ခေါ်) ဝိုင်အရက်ချိုများ ပြီးတော့ . . . လက်နက်။

ကုန်စည်အသစ်အဆန်းများဖြစ်သည်မို့ နှစ်သက်မည် ထင်ရပါသည်။ သောက်ဖြစ်ဖို့သာ လိုပါသည်။ ပါးစပ်ထဲ သေရည်ဝင်သွားလျှင် ကျန်တာက ပူရန်မရှိ။

လက်နက်မှာလည်း မီးပေါက်သေနတ်များဖြစ်ရာ ကျွန်းတွင် နေထိုင်သူများအဖို့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သေနတ်ကို မြင်ဖူးကြဦးမည်မဟုတ်။

ဒီကုန်စည်နှစ်ခုလုံးက အခြားကုန်စည်များထက် သူတို့အား အမြတ်အစွန်း ပိုမိုပေးအပ်နိုင်ပါမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အရောင်းတွင်အောင်တော့ ကြိုးစားရမည်။

ဒါမှသာ . . .

သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရန် နေရာအတွက် ရိုက် (လ်) မှန်ပြောင်းဖြင့် ရွေးချယ်စဉ် ကျွန်းပေါ်မှ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

အဲဒါက . . .

“ရန်ပွဲ”

ရာဇဂျေ

ကျွန်းပေါ်မှ လူမိုက်တစ်ဦး။ မိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်။ ဘဝကို စိတ်ကူးတည့်သည့်အတိုင်း ဖြတ်သန်းနေထိုင်သူ။ စိတ်ဆတ်သူ၊ လက်ယဉ်သူ၊ လောကကြီးအား အစဉ်သဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသူ။ အဆုံးအမ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း၊ အမိန့်အာဏာ စသည့် အချုပ်အခြယ်အားလုံးမှ ကင်းလွတ်ချင်သူ။

ယခုလည်း ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရာဇဂျေ လူလေးဦးနှင့် အသည်းအသန် သတ်ပုတ်နေသည်။ သူများထောင်ထားသော ပိုက်ထဲမှ ငါးအား ရာဇဂျေ အနိုင်ကျင့်လုယူနေခြင်းဖြစ်၏။ လေးယောက်တစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း တစ်ဖက်မှာ ရာဇဂျေကို ရေရှည်မယှဉ်နိုင်။

ဒဏ်ရာအနာတရများစွာနှင့် မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ငါးပလိုင်းကို ထားခဲ့ကာ ထွက်ပြေးရတော့သည်။

ကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးသူလေးဦးအား ကြည့်ပြီး ရာဇဂျေက . . .

“မကျေနပ်ရင် ကြိုက်တဲ့လူကြီးကို သွားတိုင် . . . ဟောကောင်၊ ရာဇဂျေဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့မှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး။”

ထို့နောက် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာများကို ရေဆေးရန်အတွက် ရာဇဂျေ ကမ်းစပ်ကို ဆင်းသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်းနှင့်မနီးမဝေး အရပ်ဆီမှ ဆိုက်ကပ်ရန် ပြင်နေသော သင်္ဘောတစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ တုန်စည်ရောင်းဝယ်ရန်လာသော သင်္ဘောဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

ရာဇဂျေ စိတ်ဝင်စားသွားပါ၏။

ဘာတွေပါလာသည် မသိ . . .

ကြီးမားသော လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်ခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ ဆေးဥပဒ်အန္တရာယ်
ကျရောက်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။
ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာလည်း ရိုးသား၊ သိမ်မွေ့ကြသည့်
အတွက် ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား မရှိ။ သို့အတွက် ကျွန်းလေးက နေ
ပျော်အေးချမ်းလျက် ရှိနေပါသည်။
ယခု . . .
ထိုအေးချမ်းမှုတို့ကို ဖျက်စီးမည့် လောဘသားတစ်စု သူတို့
ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာချေပြီ . . .

ကျွန်းပိုင်ကြီး

အရည်အချင်းရှိသူကား မဟုတ်၊ အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်သူ
မျိုးရိုးဖြစ်နေ၍ ကျွန်းပိုင်ရာထူးကို ရထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းပိုင်ဆို
သော်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှသိပ်မလုပ်ရ။

ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ စီးပွားရေး၊ သာယာဝပြောရေး၊ စားနပ်
ရိက္ခာ ဖူလုံရေး၊ တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး စတာတွေကို ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ
တာဝန်ရှိသူများက လုပ်ဆောင်သည်။ သို့သော် . . . ကျွန်းပိုင်ဖြစ်သည့်
အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သမျှ သူကသာ ချမှတ်ပေးရသည်။ သိ၍ထား
မဟုတ် . . .

ဒါပေမဲ့ . . . မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အုပ်ချုပ်လာသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်
ကြောင့် ပြည်သူများက သူ့ကို လေးစားကြသည်၊ ရိုသေကြသည်၊ ဦးထိပ်
ထားကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ညံ့ဖျင်းသော်လည်း သဘာဝအားဖြင့် ဘာသာ
တရားကိုင်းရှိုင်းသော လူမျိုးစုတစ်စု ဖြစ်သည်ကြောင့် သူတို့ကျွန်း
မှာ အစဉ်သဖြင့် အေးချမ်းကာနေ၏။ ရေပတ်လည် ဝန်းရံနေသော်လည်း

ထိုစေတနာတွေနှင့် အသက်ရှင်နေသော လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင်
များ။ ဒါပေမဲ့ . . . သူ၏စိတ်အာရုံကို ညစ်နွမ်းသွားစေသည့် သတင်း
တစ်ပုဒ်က ညနေကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တယ် . . . ဝိုင်အရက်ချိုလို့ခေါ်တဲ့ အရည်တွေကို
သယ်လာတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးရောက်နေတယ် . . . ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် . . . တစ်စီးလုံး အပြည့်ပဲတဲ့။ ကျွန်းပိုင်ကြီးကို
ဆောင် သူတို့ယူလာတဲ့အရာတွေ ဆက်သပြီးသွားပြီ။ ကျွန်းပိုင်ကြီးက
သဘောကျလို့ ညနေအားလုံးကို ဖိတ်ပြီး သောက်ကြည့်စေမယ်တဲ့”

“ဟာ . . .”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ခမြာ မူးမိုက်လဲမတတ်ပင် ဖြစ်သွား
သည်။ လုံးဝဆိုးသွမ်းလွန်းသော သတင်းစကားပါပင်။

“ဝိုင်အရက်ချို”

သူသိ၏။ လက်တွေ့မမြင်ဖူးပေမဲ့ ကုန်သည်တို့ ယူလာပေးသည့်
ဟုသုတဆိုရာ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူး၏။ ထိုအရာ၏ အကျိုး၊
အပြစ် တွေကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ယခု ထိုကုန်သည်
တို့ကပင် သေရည်ဆိုသောအရာကို လက်တွေ့ ယူဆောင်လာပါချေပြီ။

ဒါကို ကျွန်းပိုင်ကြီးက အားလုံးကို ဖိတ်ပြီး သောက်ကြည့်စေ
မယ်တဲ့။ မဖြစ်ချေတော့၊ သူတားမှ ရတော့မည်။

“ကျွန်းပိုင်ကြီးက ဘယ်အချိန် ခေါ်တာလဲ”

“ည . . . နေဝင်ချိန်”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်

ကျွန်း၏ တောင်ဘက်အရပ်တွင်ရှိသော ဘာသာရေးကျောင်း
တော်တွင် နေထိုင်သည်။ ဘာသာရေးချည်း သီးသန့်သင်ကြားရာအရပ်
တော့မဟုတ်။ ပညာရေးကိုပါတွဲလျက် သင်ကြားပေးသည်။ ကျွန်းပိုင်
မှ အရွယ်ရောက်စ ကလေးသူငယ်များ၊ ပညာလိုလားသူ မည်သူဆို
လာရောက်သင်ယူနိုင်သည်။

အဖိုးအခ ပေးစရာမလို၊ ပညာသင်ယူလိုစိတ်ရှိလျှင် ရပြီဖြစ်
၏။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ရှေးရှေးဆရာသမားတို့ ရေးသားပြုစုခဲ့
သည့် ပေ၊ ပုရပိုက်များ၊ ကုန်စည်လာရောက်ဖောက်ကားရာ ကုန်သည်
တို့ထံမှ မှာယူရသည်။ အခြားတိုင်းပြည်နိုင်ငံတို့မှ ပညာရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်
စာတမ်းများ စသည်တို့ဖြင့် ချိန်ညှိသင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနာဂတ်၏ ကလေးငယ်များကို တော်စေ တတ်စေချင်သည့်
နောင်အနာဂတ်၌ ပင်လယ်ကို တံတားထိုးမည့်လူအုပ်စုတွင် သူတို့လို
ပါစေချင်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မိမိစိတ် မိမိထိန်းသိမ်း ကွပ်ကဲနိုင်
ရာ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်သည့် ဘာသာရေးကိုလည်း ထို
ကြည်လုပ်ဆောင်စေချင်သည်။

မှာ သူတို့ကုန်ပစ္စည်းရဲ့ ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြသမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှုစားပေးကြပါ . . .”

“ဝေး . . . ဟေး . . . ဟေး . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံအချို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျွန်းသားတွေဆီကတော့ မဟုတ်။ ရိုက်(လ်)၊ ဖိလစ်ညီနောင်နှင့်အတူပါလာသူ သင်္ဘောသားများ ထံမှ။ အသံကြားရာအရပ်သို့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် တိုးရေ့ရောက်ရှိ သွားတော့ လူအုပ်ကြီးအလယ်တွင် ခုံတစ်လုံးနှင့် ခန့်ညားစွာထိုင်နေသည့် ကျွန်းပိုင်ကြီးကို မြင်ရ၏။

ရိုက်(လ်)၊ ဖိလစ် ကုန်သည်ညီနောင်နှင့် တပည့်တပန်းများက ကျွန်းပိုင်ကြီးရှေ့တွင် စီတန်းလျက်ရှိနေသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း မှာက အစီအရိစုပုံထားသော သစ်သားစည်များ၊ နောက်ပြီး . . . စားပွဲ တစ်လုံးပေါ်၌ အလျား ရှစ်လက်မ၊ အနံ့လေးလက်မခန့်ရှိ သံဖြင့်ပြုလုပ် ထားသော အရာနစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။

ဘာမှန်းတော့ မသိ။

ထိုစဉ်မှာပဲ ကုန်သည်ညီနောင်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရိုက်(လ်)မှာ ကျွန်းပိုင်ကြီးအား ဦးညွတ်အရိအသေပေးပါသည်။ ကျွန်းပိုင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုယ်ကို နောက်လှည့်ရင်း သစ်သားစည်များရှိရာ ဆီ လျှောက်သွားကာ . . .

“ကျွန်းသူကျွန်းသားများအားလုံး မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုက်(လ်) ဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်သည်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ဒီကျွန်းပေါ် နှစ် ကြိမ် ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ရောက်လာတာကတော့ အရင် အကြိမ်တွေနဲ့ မတူပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန်တော်သယ်ဆောင်လာ တဲ့ ကုန်စည်တွေက ခင်ဗျားတို့ လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ထက် ကြီးစွာသော အကျိုးပြုမှုကို ပေးမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ”

စကားမှာ ကြီးလှ၏။ ထို့အတွက် တစ်ကွင်းလုံး စိတ်ဝင်စား သွားသည်။

XXXIV

ဖိတ်ခေါ်ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ဆီရောက်တော့ လူတော်တော် နေပြီ။ ကျွန်းပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်ထားသည်မို့ စောစီးစွာ ရောက် ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်လောက်ပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် . . . ယနေ့ရောက်ရှိလာ သော ကုန်စည်အသစ်အား မိတ်ဆက်ပြသမှာဖြစ်သည်မို့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အချိန်က နေဝင်ပြီးစသာသာ။ ဒါပေမဲ့ . . . ကွင်းပြင်ထဲမှာ တစ်ကျွန်းလုံး စုံသလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာ ထူးထူး အလယ်၌ စီရိစုပုံထားသော အရာများအား တိုးရေ့ကြည့်ရှုနေကြပါစေ။

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်မှာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်အားဘဲ ထူးထူး ပိုင်ကြီးကို အလျင်အမြန် ရှာဖွေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ . . .

“ဒီနေ့ဟာဖြင့် ကျုပ်တို့အတွက် ထူးခြားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်လာ တယ်။ ဟောဒီ ကျုပ်တို့ရဲ့စီးပွားဖက် ရိုက်(လ်)၊ ဖိလစ် ကုန်သည်ညီနောင် က ခင်ဗျားတို့အတွက် ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ ကုန်စည်တွေကို သယ်ဆောင် လာခဲ့ပြီ။ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်းပိုင်ကြီးအပါအဝင် ခင်ဗျားတို့ရှေ့ရောက်

“ကျွန်တော် ကုန်ပစ္စည်းအသစ်နှစ်မျိုးကို ယူဆောင်လာပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မျိုးလုံးကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ လုံးဝအသုံးမပြုဖူးသေးဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ရိုက် (လ်) က စကားကိုရပ်ပြီး ကုန်စည်များထားရာ နေရာကို လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ . . . စားပွဲပေါ်မှ အလျားရှစ်လက်မ၊ အနံ့လေးလက်မရှိသော သံကိုယ်ထည်တပ် အရာတစ်ခုကို ယူကာ အားလုံး မြင်သာအောင် မြှောက်ပြပြီး . . .

“ဒါကို သေနတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခူးလေး၊ မြား၊ ဓား၊ လုံလက်နက်တို့နေရာမှာ အစားထိုး အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ အမဲလိုက်ခြင်းနဲ့ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့အတွက် အဓိက တီထွင်ထုတ်လုပ်ထားတာပါ။ သူ့ရဲ့စွမ်းရည်ကို ရှုစားကြည့်ပါ”

စကားဆုံးတော့ ရိုက်(လ်)မှာ သေနတ်ပြောင်းအား သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို လှမ်းချိန်၍ ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း . . . ”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံတစ်ခုနဲ့အတူ သစ်ကိုင်းမှာ အလယ်မှ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွား၏။

“ဟာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“အို . . . ”

“အမယ်လေး . . . ”

ရင်ဘတ်ဖိသူဖိ၊ နားပိတ်သူပိတ်၊ အော်သူကအော်နှင့် ကွင်းပြင်ကြီးမှာ လှုပ်ရှားဆူညံသွားသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ်အသံကြောင့် အမျိုးသမီးများ အကြောက်အလန့်ကြီးသွားသလို အမျိုးသားများမှာတော့ မမြင်တွေ့ဖူးသော လက်နက်အသစ်အဆန်းနှင့် အံ့ဩဖွယ်စွမ်းရည်တို့ ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ အကြောင်သားငေးလျက်။

“ဒိန်း . . . ”

“ဖြောင်း . . . ”

“အမယ်လေး . . . ”

နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်တော့ နောက်တစ်ကိုင်း ထပ်ကျိုးသွားသည်။ တစ်ကွင်းလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရချေပြီ။

ရိုက်(လ်)က အသုံးပြုပုံနှင့် ဈေးနှုန်းအား ထပ်မံရှင်းလင်းနေစဉ် ဖိလစ်မှာ ကျန်နေသော နောက်တစ်လက်ကိုယူ၍ ကျွန်းပိုင်ကြီးအား ဆက်သပါသည်။

မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည့် သေနတ်ဟူသော အရာကိုကိုင်ကာ ကျွန်းပိုင်ကြီး ပျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေစဉ် . . .

“ကျုပ် တစ်ခုလောက် ပြောချင်ပါတယ်”

တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်မို့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်အသံက ကျယ်လောင်ကာ သွားသည်။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်များ သူ့ထံရောက်လာတော့ ရှေ့ကို ထွက်လိုက်၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်းပိုင်ကြီးက တအံ့တဩဖြင့် . . .

“ဟာ . . . ဆရာ . . . ကြွပါ၊ ကြွပါ . . . ဆရာ၊ ဒီကို ကြွပါ”

ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်း ပေးပါ၏။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် လက်မခံ။ မတိတ်ရပ်လျက်မှပင် . . .

“ဟောဒီလက်နက်တွေ လာရောက်ရောင်းချတာကို ကျုပ် ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို သေနတ်ဟာ လူသတ်လက်နက် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ”

သေနတ်ကိုင်ထားသော ကျွန်းပိုင်ကြီး မျက်နှာအမ်းသွား၏။ ဘေးမှ ကိုယ်ရံတော်တွေလည်း မျက်လုံးပြူးကုန်သည်။ ထို့အတူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော လူအုပ်ကြီးမှာကား . . .

“ဟင် . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ လူသတ်လက်နက်ပဲ”

“ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ပြောတာ မှန်တယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံလာပါ၏။ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသော ရိုက်(လ်)က ပွဲကို အလျင်အမြန် ဝင်ထိန်းသည်။ ဆူညံသွားသော လူအုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ကာပြရင်း ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်ကို ရောက်တော့ ချိုသာစွာ ပြုံးရင်း ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကာ . . .

“လေးစားပါတယ် . . . ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ရောင်းတာ လူသတ်ဖို့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ပါ။”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်က အေးငြိမ်းသော အပြုံးကို ဖြေလျက် . . .

“ဟုတ်လား . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့သာဆိုရင်တော့ ဒီလောက်အားပြင်းတဲ့ လက်နက်တွေ မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ဘယ်လောက်ပဲအားကောင်းတဲ့ လက်နက်နဲ့ ကာကွယ်ထားပါလေ ပြည့်စုံစိတ်ချရသော လုံခြုံမှုကို မပေးနိုင်လို့ပါ။ အလုံခြုံဆုံးဟာ မေတ္တာပါပဲ။ မေတ္တာအရည်ခြုံထားရင် အရာအားလုံးထက် လုံခြုံပါတယ် . . . အဆွေ။ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးကမှ မေတ္တာကို တိုးမပေါက်ပါဘူး။ အဲတော့ . . . တကယ်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ချင်တယ်ဆိုရင် ရင်ထဲမှာ မေတ္တာဆိုတဲ့အရာလေးရှိနေဖို့သာ အဓိကကျပါတယ်။”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်စကား ဆုံးတော့ ကျွန်းပိုင်ကြီးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သေနတ်ကို ဖိလစ်လက်တွင်း ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ရိုက်(လ်)က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် . . .

“ဆရာပြောတာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . လက်နက်ဆိုတာလည်း အသုံးပြုသူအပေါ်မှာပဲ မူတည်တာပါ ဆရာ။ ဆရာပြောသလို လူသတ်လက်နက်ပဲ ဖြစ်နေပါစေ အသုံးပြုသူက သင်္ချင်စိတ်မရှိရင် ထိုလက်နက်ဟာ ဘာမှအသုံးမကျပါဘူး။ အဲတော့ . . . ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုးအပြစ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အသုံးပြုသူနဲ့သာ သက်ဆိုင်ပါတယ်။”

အပြန်အလှန်စကားများကို နားထောင်ပြီး ကျွန်းပိုင်ကြီးမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ဝေခွဲရခက်လျက် ရှိနေပါ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ အနီးအနားမှာ ရပ်နေသည့် ဖိလစ်က ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလျက် . . .

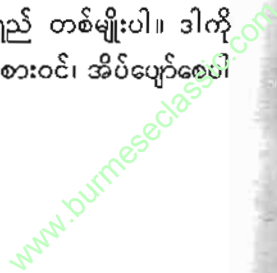
“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေခင်ဗျာ။ တကယ်တော့ လက်နက်ဆိုတာဟာ တိုက်ခိုက်ဖို့မဟုတ်တောင် ကာကွယ်ဖို့အတွက် တကယ်ကို ရှိသင့်ပါတယ်။ လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ပြီးရင် . . . မိသားစုကို ကာကွယ်ရပါမယ်။ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုး ဒါတွေကို အဆင့်ဆင့် ကာကွယ်သွားရပါမယ်။ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျွန်းပိုင်ကြီးတို့လူမျိုးဟာ လောကကြီးထဲကနေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားဖို့သာ ရှိပါတယ်။ စဉ်းစားပါ . . . ကျွန်းပိုင်ကြီး၊ အခြားအိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည်တွေ အသင့်ကျွန်းကို ခေတ်မီလက်နက်တွေနဲ့ နယ်ချဲ့ဖို့ ရောက်လာပါပြီတဲ့ . . . တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်သာရှိတဲ့ သင့်ကျွန်းစုဟာ ရန်သူကို မည်ကဲ့သို့ တွန်းလှန်နိုင်ပါမည်နည်း။”

အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ်ကာသွားသည်။ ခုနလို ကန့်ကွက်သံများ မကြားရတော့။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုရန် ပြင်စဉ် . . .

“သင်တို့ ကုန်ပစ္စည်းကို ဆက်ပြပါ။ ဒီကိစ္စပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ်” ကျွန်းပိုင်ကြီးစကားကြောင့် ရင်တွင်းမှာ အောင့်တက်သွားသည်။ ပြောရန်ပြင်နေသော စကားတွေလည်း လည်ချောင်းဝမှာ စို့သွားသည်။ မချီတင်က ဖြစ်မှုနှင့်အတူ စိတ်ထဲမှာပါ ကြီးလေးသွားတော့ . . .

“ဟောဒါကတော့ ဝိုင်အရက်ချိုလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆေးဘက်ဝင် သစ်ဖြစ်၊ သစ်ဥ၊ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အားဖြစ်စေမယ့် သစ်သီးချို စတာတွေနဲ့ ဓာတ်ပေါင်းဖော်စပ်ထားတဲ့ အားဆေးရည် တစ်မျိုးပါ။ ဒါကို သောက်ခြင်းအားဖြင့် ခွန်အားတိုးစေပါတယ်။ ဓားဝင်၊ အိပ်ပျော်စေပါတယ်။ လူကို အပင်ပန်းခံနိုင်စေပါတယ်။”

“မဟုတ်ပါဘူး . . .”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်၏ ယတိပြတ်စကားကြောင့် ရိုက်(လ်) ပြောလက်စ စကားတို့ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာလည်း ကန့်ကွက်သူ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ထံ စိတ်ဝင်တစားအကြည့်တွေ ရောက်ကုန်တော့ . . .

“ကျုပ် စာအုပ်၊ စာတမ်းတွေထဲမှာ လေ့လာဖူးပါတယ်။ ဒါဟာ လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အားဖြစ်စေတဲ့ဆေးရည် မဟုတ်ပါဘူး။ အင်အားကို ဆုတ်ယုတ်စေတဲ့အရာပါ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံးကို ညစ်နွမ်းထိုင်းရှိုင်းသွားစေတာပါ။ သူ့ရဲ့ အာနိသင်ကြောင့် သောက်မိသူရဲ့ စိတ်တွေ ဝေဝါးသွားပါလိမ့်မယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း လျော့နည်းသွားပါလိမ့်မယ်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးကွေးလေးလံလာပြီး အသိဉာဏ် ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ရိုက် (လ်) မှာ ပြန်လည်ချေပပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပါ။ မျက်လုံးအကြောင်သားဖြင့် ရှိနေသော လူအုပ်ကြီးဘက်ကို လှည့်၍ . . .

“ကျွန်တော် မငြင်းတော့ပါဘူး။ ဒီဆရာပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်ဟာ မှန်၊ မမှန် ကိုယ်တိုင်သာ လာရောက်သောက်ကြည့်ကြပါ။ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ လာသောက်ကြည့်လှည့်ကြပါ”

ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်စိတ်ဝယ် စိုးရိမ်မှုများ ကြီးစိုးဝင်ရောက်သွားရကာ . . .

“ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ။ ကျုပ်ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာမွေး၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့လူပါ။ ကလေးတွေရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ ပညာရေးအတွက် အစွမ်းရှိသလောက် ကြိုးစားအားထုတ်ပေးနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ အကျိုးယုတ်ရာယုတ်ကြောင်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဘာသာရေးနဲ့လည်း လုံးဝ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်”

လူတွေရဲ့ မျက်နှာဝယ် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်၏ စကားများအား ယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လာသည်။ မိဘများ

နှင့် အတူပါလာသည့် ကလေးများမှာလည်း သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးရာ ဆရာသမား၏ စကားများအပေါ် စိတ်ချမှုတွေ အပြည့်။

“လာသောက်ကြည့်လှည့်ပါ။ ဘယ်သူ့စကားဟာ မှန်၊ မမှန် ခင်ဗျားတို့ ချက်ချင်းသိပါလိမ့်မယ်”

“မသောက်ပါနဲ့ . . .”

ရိုက်(လ်) မှာ စည်တစ်ခုအား အဖုံးဖွင့်ပြီး ခွက်နှင့် ခပ်၏။ ပြီးတော့ . . . ကိုယ်တိုင်သောက်ပြရင်း . . .

“လာပါ . . . ကျွန်တော် အဖိုးအခ မယူပါဘူး။ အလကား တိုက်မှာပါ”

ထိုစဉ်မှာပဲ လူအုပ်ကြီး၏ တစ်နေရာမှ ကျယ်လောင်သော စကားတစ်ခု ထစ်ချွန်းကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ် . . . သောက်မယ်”

“ဟင် . . .”

“ဟာ . . .”

“ဘယ်သူလဲ . . .”

အသံထွက်ပေါ်ရာကို ဝိုင်းအုံကြည့်မိတော့ . . . ရာဂျေး . . .

တစ်ကျွန်းလုံးရဲ့ ချဉ်ဖတ်၊ ရာဂျေးက ရင်ကိုကော့ပြီး တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာသည်။ သောက်မယ့်လူ ပေါ်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရိုက်(လ်)၊ ဖိလစ်နှင့် အပေါင်းအပေါများ ပြုံးသွားကြ၏။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် မျက်နှာပျက်သွားရကာ . . .

“ရာဂျေး . . . မသောက်ပါနဲ့”

“သောက်တယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျားဟာက နေရာတကာ စည်းကမ်းချည်းပဲ။ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ သောက်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့။ မသောက်ကြည့်ဘဲနဲ့ မကောင်းဘူးပြောလို့ ရပါ့မလား။ ပေး . . . ကျုပ်သောက်မယ်”

ရိုက်(လ်) မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် . . .

“ရှေ့ . . . သောက်ပါခင်ဗျာ . . . သောက်ကြည့်ပါ။ အရသာ
တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ရာဂျေးမှာ ပြောပြောဆိုဆို မော့ချလိုက်ရာ တစ်ခွက်လုံး ကုန်
သွား၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို သပ်သည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက်
လျှောကျသွားသော ခံစားမှုကို လေ့လာသည်။ အတော်ကြာသည့်တိုင်
ရပ်နေပြီးတော့မှ နောက်လှည့်ကာ ထွက်သွား၏။

စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် လူအုပ်ကြီးမှာ ရာဂျေး
ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပေါက်ရမှန်း မသိ။ ဘာသာရေး
ခေါင်းဆောင်မှာတော့ နောက်လှည့်ထွက်သွားသည့် ရာဂျေးကိုကြည့်ကာ
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ . . . သုံးလှမ်းပါပင်။

သုံးလှမ်းပြည့်တော့ ရာဂျေးမှာ ခြေလှမ်းကို ရပ်သည်။ နောက်
ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“တစ်ခွက်ပေးဦး . . . ”

“ဟာ . . . ရှေ့ . . . သောက်”

ဒီတစ်ခွက်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်ပြန်ပါ၏။ ထို့
နောက် . . .

“နောက်တစ်ခွက် . . . ”

သုံးခွက်မြောက်သွားပြီးစဉ်မှာတော့ ရာဂျေးမှာ အာခေါင်ကို ခြစ်
လျက် အူလိုက်သည်လှိုက် ရယ်ပါတော့သည်။

“ခွီး . . . အား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကောင်းတယ်ဟေ့
ကောင်းတယ် . . . သောက်ကြ . . . လာသောက်ကြ။ ကောင်းလိုက်တဲ့
အရသာ . . . ပေးစမ်း. . . နောက်တစ်ခွက်”

အခါခါဆင့်သောက်နေသော ရာဂျေးကိုကြည့်ကာ လူကြီးများ
စိုးရိမ်ကုန်ကြ၏။ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက် ကာလသားတချို့ကတော့ . . .

“ရာဂျေး . . . သောက်လို့ကောင်းလား၊ ဘယ်လို အရသာနီ
လဲ”

ကောင်းတယ် . . . ချိုတယ် . . . လာသောက်ကြ။ ဟား . . .
ဟား . . . ဟား”

“ . . . . . ”

“မသောက်တဲ့ကောင် . . . အရူးပဲ။ သောက်မကြည့်ဘဲနဲ့
မကောင်းဘူး မပြောကြနဲ့ . . . ခွီး . . . ခွီး”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သောက်မယ်ဗျာ”

ကာလသားတွေ ဝိုင်းလာကုန်တော့သည်။ ရိုက်(လ်)နှင့် လက်
အောက်ငယ်သားများက သောက်သမျှလူတိုင်းကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
ခပ်ကာ ပေးနေသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာတော့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံး
အကြောင်သား။ အချို့က ရာဂျေးတို့အုပ်စု၏ အငမ်းမရ သောက်ကြူး
နေမှုများကို မသတိစွာ ကလေးများအား ပေးမကြည့်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဦးဆောင်သောက်ကြူးနေသော ရာဂျေး၏ခန္ဓာကိုယ်
ကို လူတစ်ယောက်က ဝင်တိုက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ရာဂျေးလက်ထဲ
မှ ဝိုင်အရက်ခွက်မှာ မှောက်ကျသွား၏။ တိုက်သွားသူကို ကြည့်တော့-
“ဟင် . . . ”

ညနေကပင် သူနှင့်သတ်ပုတ်ခဲသော ငမိုက်သား။ ဒါဟာ မကျေ
နပ်၍ သူ့ကို ရန်စလိုက်ခြင်း။

အမှန်မှာ ရာဂျေးထင်သလိုမဟုတ်။ ထိုလေးဦးမှာလည်း အများ
နည်းတူ ဝိုင်အရက်ကို သောက်ကြည့်ရန် ကွင်းတွင်း ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်
ပါ၏။ ရာဂျေးကိုပင် သတိမထားမိ။ ဒါပေမဲ့ . . .

ခွက်ကိုပစ်ချကာ အံ့ကိုကြိတ်လျက် တိုက်ချသွားသူထံ တစ်
လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သောက်လုလု အရက်ခွက်
ကို ဆွဲဖယ်၍ . . .

“ခွပ် . . . ဝုန်း . . . ”

အထိုးခံရသူ လဲကျသွားသည်။ ပြီးတော့ . . . နောက်တစ်ချက်။

“ခွပ် . . . ဖြောင်း”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်သူလဲ . . . ”

အထိုးခံရသူရဲ့ အပေါင်းအပါများ ခဏကြောင်သွား၏။ ပြီးမှ ရာဂျေးမှန်း သိလိုက်ရကာ . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင်”

“ချကွာ . . . ဆော်ပစ်၊ ဒါ တမင်သက်သက်ရန်စတာ”

“ချ . . . ”

“ကဲကွာ . . . ဖြောင်း . . . ဝုန်း”

ထင်မှတ်မထားသည့် အရာများက ထိုအနီးဝန်းကျင်မှာ ဆင်တိုက်ဆိုသလို ဖြစ်လာပါသည်။ ခဏချင်း ရှုပ်ထွေးသွားပါ၏။ ရပ်နေသူများ နောက်သို့ ရှုံ့ကုန်သည်။ သစ်သားစည်များ မှောက်ကုန်သည်။ တိုက်မိသူများ၊ ပြေးရင်းလွှားရင်း ထိမိသူများ အလဲလဲ အပြိုပြိုတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

ရာဂျေးမှာ ထိန်းမနိုင်တော့။ သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ တစ္ဆေတစ်ကောင် ဝင်ပူးခဲ့ပြီ။

“ကျား . . . ဝုန်း . . . အုန်း”

“ဝုစ် . . . ဖြောင်း”

အစီအရီ ထပ်ထားသည့် သစ်သားစည်များ လဲပြိုကုန်ကာ သေနတ်တင်ထားသော စားပွဲလေးပါ မှောက်ကျသွားသည်။

ဒါဟာ ကံဆိုးမှုတစ်ခုပါ။

အေးချမ်းတည်ငြိမ်နေသော ကျွန်းလေးအတွက် ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ခုပါ။ ရိုးသားယဉ်ကျေးသော ကျွန်းသူကျွန်းသားများ ရှောင်လွှဲနေနိုင်တော့သည့် အမိုက်မှောင်တစ်ခုပါ။ ရာဂျေးလက်သို့ သေနတ်ရေထစ်သွားပေပြီ။

ထိုအခါမှာ . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သေဖို့သာ ငြိမ်းထားတော့ . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

ပစ်ဖူးခြင်းမရှိသည်ကြောင့် ဟန်ချက်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ သေနတ်မှာ လည်ထွက်သွား၏။ ထိုအခါမှာ . . .

“ဟာ . . . ပြေး . . . ဒိုင်း . . . အား . . . ”

“အမယ်လေး . . . ”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ”

“ဟယ် . . . သား . . . ”

“အမေ . . . ”

ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပြီ။ သွေးတွေ ပွက်ပွက်အန်ကုန်ပြီး . . . ရင်နှင့် နှလုံးတွေ ပွင့်ကုန်ပြီး . . .

အရှေ့မှအနောက် ထုတ်ချင်းပေါက်ကာ သွေးတွေ ပန်းထွက်ကုန်ပြီ။

ရာဂျေး ဘာမှမမြင်တော့ . . .

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“ဟာ . . . ကျွန်းပိုင်ကြီး”

ရိုက်(လ်)၊ ဖိလစ်ညီနောင်မှာတော့ အတွေ့အကြုံရှိသူတွေမို့ ကျည်လွတ်ရာကို အပြေးအလွှား ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျွန်းသားများအဖို့မှာတော့ . . .

“ဒိုင်း . . . အား . . . ”

“အား . . . ”

ထိုစဉ်မှာပဲ သစ်သားစည်နောက်တွင် ကွယ်နေသော ရိုက်(လ်)က ညီဖြစ်သူကို လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဖိလစ်၊ မင်း လက်ထဲမှာ သေနတ် . . . ပစ်လေ”

ဟုတ်၏။ ကျွန်းပိုင်ကြီး ပြန်ပေးတည်းက ကိုင်ထားသော သေနတ်တစ်လက်မှာ ဖိလစ်လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ . . . မပစ်။ ကျွန်းပိုင်ကြီး၏ ကုလားထိုင်နောက်တွင် ကွယ်ကာ သေနတ်ကို လက်တွင် ကိုင်ထားဆဲ။

“ဟော့ကောင် . . . ဖိလစ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဖိလစ် ကောက်ကျစ်စွာ ပြောလိုက်၏။ စောင့်နေတာပါ။ ဒါမျိုးအခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ကို စောင့်နေတာပါ။ မပစ်နိုင်။ ရာဂျေးလက်တွင်းမှသေနတ် ကျည်ကုန်အောင် စောင့်ရမည်။ ပြီးမှ တစ်ယောက်ချင်း . . .

“အဟင်း . . . ဟင်း”

ဖိလစ်စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ကုန်သည်ဘဝက လွတ်ရသည်သေးရဲ့။ ဒီကျွန်းကြီးကို ပိုင်ရချည်သေးရဲ့။ ကျွန်းပိုင်ကြီး ဖြစ်ရချည်သေးရဲ့။ သူ့မှာ လက်နက်ရှိ၏။ လက်နက်သည်အာဏာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မည်သူမျှ အန်မတုနိုင်။ ဒီလက်နက်ရှိနေသ၍ မည်သူမျှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သေကြစမ်း . . . ဒီလက်နက် ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်း တယ်ဆိုတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ကြစမ်း။ ဒါမှ . . . သူ့အလှည့်မှာ။

သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့အလှည့်မှာ . . .

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဂျောက် . . . ဂျလောက်”

ရာဂျေးလက်ထဲမှ ကျည်ကုန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကုလားထိုင်နောက်ကွယ်မှ ထရပ်လိုက်တော့ ကျည်ကုန်သေနတ်ကို ကြည့်ပြီး ကြောင်နေသော ရာဂျေး။ ဪ . . . မသိရှာဘူး . . . သေနတ်ဆိုတာ ကျည်ကုန်တတ်မှန်း မသိရှာဘူး။

ခဏချင်းပြောင်းလဲသွားသော စိတ်က သူ့ကို ကျွန်းပိုင်ထံ ယောက်ဖြစ်အောင် ပို့ဆောင်ပေးပါတော့မည်။

“ဒိုင်း . . . ”

ရာဂျေး မှောက်ကျသွားသည်။ ထို့နောက်မှာ သူ၏ သေနတ် ပြောင်းသည်ကား . . .

“ဟာ . . . ဖိလစ်”

သေနတ်ကိုင်ထားသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြထိတ်လန့်သွားသူက သူ့အစ်ကို ရိုက်(လ်)။ သေနတ်ပြောင်းဝက ရိုက်(လ်)၏ ရင်ညွန့် တည့်တည့်ဆီမှာ . . .

အစ်ကိုလည်း သွားလိုက်တော့။ အစ်ကိုရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မိမိသည် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သူ မရှိမှသာ . . .

“ဒိုင်း . . . ”

အံ့သြနေသော ရိုက်(လ်) နောက်ကို လန့်လဲကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ရာဇပုလ္လင်ပေါ်တွင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် ဆတ်ငင်ဆတ်ငင် အသက်ငင်နေသော ကျွန်းပိုင်ကြီး။ လွယ်လွန်းပေစွ။

“ဒိုင်း”

လုံးဝအသက်ပျောက်သွားသော ကျွန်းပိုင်ကြီးကို ကန်ချပြီး ထိုခုံပေါ် သူတက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အောက်ဖက်အရပ်မှာကား သွေးအလူးလူး၊ အလဲလဲ အပြိုပြို။

သူ ဘာကိုမျှ မနုမြော။

နုမြောနေတာတစ်ခုက ဝိုင်အရက်ချိုများ၊ အထူးသဖြင့် သေရည်သေရက်များ။ ဒါတွေကိုတော့ စနစ်တကျ ပြန်လည်ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ရပါ မည်။

လိုအပ်ပါက ကျွန်းပေါ်မှာ သေရည်ချက်ရမည်။

ပြီးလျှင် . . . ကျွန်းပေါ်မှ မြီးကောင်ပေါက် လူငယ်တွေကို စနစ်တကျ တိုက်ကျွေးရမည်။

သူ ဒီရာထူးမြဲနေဖို့က ကျွန်းပေါ်မှာ လူတော်တွေမရှိဖို့ လိုသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီတော့ . . .

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ”

“မင်းတို့ရဲ့ အလိုလောဘတွေ မသတ်နိုင်သ၍၊ အတုံ့
အလှည့်အတ္တတွေ ကြီးနေသ၍၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ခေါင်းပါးနေသ၍၊
အာဏာကို ခင်တွယ်နေကြသ၍တော့ . . . အခုလို အပြစ်မဲ့တဲ့
ကလေးတွေ ကမ္ဘာတည်သ၍ သေပေးနေရဦးမှာပါကွာ . . . ”

XXXV

သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာကို ခံစားနေရသည့် ရိုက်(လ်)၊ နှုတ်မှ
စကားတစ်ခွန်း ထွက်ကျလာသည်။ သွေးပွက်ပွက်အန်နေသည်မို့ စကား
က မသဲကွဲ။

“ငါသည် ယုံကြည်တတ်လွန်းပေစွ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ငါသည် တာဝန်ကျေခဲ့၏။ မိဘတစ်ဖြစ်လည်း နွေးထွေး
လုံခြုံမှုကို ပေးခဲ့၏။ သို့သော် လူဟူသော သတ္တဝါသည် ယုံ
ကြည်ရာ အမျိုးမဟုတ်မှန်း ငါသိခဲ့ပြီ။ အချိန်လွန်မှရသော
နောင်တသည် အသုံးမဝင်တော့။ ထို့အတွက် ငါ ဆုတောင်း
သည်။ နောက်နောင်ဘဝတွေ၌ ကံမကုန်၍ ပြန်ဆုံရလျှင် ငါ
အရင်လက်ဦးရပါစေ . . .”

ထိုစကားကိုကြားတော့ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသည့်
ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်မှာ မချိတင်ကဲ ပြုံးပါသည်။ ငြိမ်းသော
လူသတ်လက်နက်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးခဲ့ပြီ
သော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏လက်ကို အားတင်းဆုပ်ထိုင်

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန် နံနက်နှစ်နာရီနှင့်
ငါးဆယ့်နှစ်မိနစ် ရှိပါပြီခင်ဗျာ။

www.burmeseclassic.com